

LUN, KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN I AVETINJSKI ODRED

X-100 Nova serija nr. 156.
Izdanje 16. septembra 1966.

Frederik Ešton (Mitar Milošević)

Lun i Avetinjski odred

I

Sedeći uz barski pult mornarskog kluba blizu Temze, Samjuel Makferson je zaljubljeno gledao u brod usidren kod šestog doka. Već danima je tako provodio vreme. Ponekad bi naišao neko od poznatih mornara ili kapetana i sati bi prolazili kao minute, a zatim bi Makferson nastavljao da ispija viski i gleda u brod. On je oprezno pripremao plan da izvuče svoj brod, koga je u poslednjoj gužvi zaplenila lučka policija i stavila u karantin.

Već je bio skupio dve trećine potrebne posade i smislio da na prepad ukloni stražu, brzo promeni ime i izgled broda i isplovi na otvoreno more. Bio je to njegov brod, ali zbog nekoliko razloga nije mu smeo ni prići.

Uz pult sedošu dva čoveka i Makferson je nehotično slušao nastavak razgovora, koji su nepoznati sigurno vodili još dok su dolazili.

- Još devet dana i kupićemo ga na licitaciji - reče jedan od njih.

- Mora da je skup - primeti drugi.

- Naprotiv! To je luksuzni brod sa preterano snažnim motorom. To je ajkula, a ne brod - odvrati prvi.

Makferson skoro uzdrhta čujući te reči. Video je kako pridošlice posmatraju njegov brod koji je sada nosio ime »Čoblem«, ispisano iznad desetak drugih imena.

- Kao jahta, taj brod je suviše veliki. Zbog malog broskog prostora ne može se pretvoriti u teretni. A inače guta gorivo tako da se nikakav posao s njim ne bi isplatio. Jedino je za nas kao naručen - nastavljao je nepoznati.

- Dakle, javiće se malo kupaca? - upita njegov sagovornik.

- Čak mislim da ćemo mi biti jedini - odgovori prvi. Makferson se sav pretvorio u uvo. Znao je da će brod biti prodat čim od momenta zaplene istekne vreme koje je bilo određeno da se vlasnik javi i objasni ono što je policija htela da zna.

Dok je Makferson razmišljao kako da ubrza otmicu svog broda, u klub uđeše četiri čoveka u prilično pohabanim odelima. Najstariji je bio koščat i mršav čovek pedesetih godina. Njegovo izbrazdano lice i upale oči delovali su čudno. Mogao je biti kakav propali kapetan broda, ili obična lučka skitnica, ali prikrivena pronicljivost pogleda je odudarala od njegovog celokupnog izgleda. Njegovi pratoci su bili različito obučeni, ali je bilo očito da pripadaju londonskom dnu života. Svi sedošše za sto blizu izlaza. Makferson primeti da skriveno posmatraju onu dvojicu koji su razgovarali o brodu.

- Vreme je da idemo - reče jedan od njih i plati piće. Makferson primeti da ona četvorica prilikom izlaska izmenjaše značajne poglede. On baci funtu na pult, osmehnu se devojci koja toči piće i požuri da osmotri svu tu družinu.

Prva dvojica se uputiše uskom ubicom prema pruzi, a među prolaznicima odvojeno išla su ona četvorica. Bilo je očito da prate kupce broda. Samjuel Makferson požuri za njima. Vide kako ona dvojica

nestadoše u vratima okrugle četvorospratne zgradurine, čiji prizemni prozori su bili okovani debelim rešetkama.

Mršavi čovek izmučenog izgleda dade znak dvojici svojih ljudi da ostanu kod ulaza, a on sa jednim pođe unutra. Makferson se izravna sa ulazom i vide dugi hodnik i ljude kako nestadoše u mračno dvorište. Kao da se nečeg prisetio, on se povrati i uđe u hodnik.

Dvojica preostalih na ulici pođoše za njim. Makferson to beše primetio, ali mirno nastavi i pri kraju hodnika skrenu u taman prolaz, pa zastade. Pratioci su bili zbunjeni njegovim nestankom, pa kad ugledaše da stoji i smeška se gledajući ih mirno, oni nehotično pođoše rukama ka džepovima.

Bilo je prosto čudno kako glomazni Makferson brzinom munje udari jednog, pa zatim drugog. Obojica se prostreše bez glasa.

Mornar ih povuče u mračni prolaz i šmugnu u dvorište, znao je da će oni bar desetinu minuta ostati nepomični.

Oprezno je išao oko gomile sanduka, jer celo dvorište je bilo pokriveno nekakvom staklenom nastrešnicom zasutom naslagama gareži i prašine. Slabo se videlo, iako je sunce tek bilo zašlo.

A tada poče pucnjava. On vide kako onaj mršavi čovek trči ka jednim vratima i osvrćući se gađa trojicu gonilaca. Njegov pratilac je posrtao ranjen, pa konačno klonu preko praznih limenih kanti, koje se srušiše. Mršavi se kod samih vrata trže i klonu, ali zatim se s mukom podiže i nestade u vratima. Otuda opali na gonioce i jednog, pogodi pravo u grudi.

Dva preostala gonioca primetiše Makfersona, pa bez reči uperiše oružje i počеше da pucaju. On se brzo baci iza ograde od metalnog lima i poteže svoj »džepni top«. Njegov kolt od pola inča smrska nogu jednom od napadača, a drugi pobeže u nekakva podrumaska vrata.

Makferson se osvrtao kuda da pođe, ali tada se pojaviše još šest ljudi. Svi su imali revolvare i kuršumi zadobovaše bušeći plehanu ogradu.

- Tri mu tuceta morskih kornjača! - opsova mornar i utrča u najbliža dvorišna vrata.

Jedna vrata u hodniku behu odškrinuta i iza njih je dopiralo svetlo. Makferson vide negovanu žensku ruku kako se ispruži iza vrata i povuče ih, ali ne dovoljno brzo, te Makferson stiže i spreči da se sasvim zatvore. On utrča u sobu i zalupi vrata za sobom. Pri tom gurnu masivnu rezu.

- Ko ste vi? - viknu devojka pred kojom Makferson stade zapanjen.

Nije mogao ništa da kaže, jer je devojka bila u prozračnoj košuljici koja nije skrivala ništa od lepote tela kakvo se retko viđa. Druga vrata se otvoriše i pred devojku stade snažna žena koja je u ruci držala nekakvu bronzanu figuru.

Njene široke, grudi, se, ratoborno isturiše, a zamašne obline mišića zatresoše u skladu sa punačkim podvaljkom.

- Napolje! - viknu žena i preteći zamahnu onom figurom.

- Tamo me čekaju, dve mu hiljade orkana, neki momci sa pucalkama! - reče zbunjeno Makferson.

Tek što je to rekao, a na vrata navališe gonioci.

- Teri! Je li tu neko ušao? - čulo se pitanje sa one strane vrata.

- Jedan grubijan je ovde i drži u ruci nekakvu revolverčinu! - odgovori vičući crnokosa lepotica.

Makferson je prekorno pogleda. Ona je brzo navlačila kućnu haljinu.

- Mogle ste reći da nisam ovde reče Makferson mirno i zaviri u drugu sobu.

Iz hodnika se čulo dozivanje.

- Otvorite nam vrata! To je neko njuškalo! Dvojici smo već pokazali. Otvorite!

- Slušajte momci! Ja sam slučajno upao ovamo! Ali ne volim da mi oštetite kožu! Jeste li čuli? Moj kolt pravi velike rupe! Dalje od vrata! - odvrati Makferson i opali nisko kroz vrata.

Iz hodnika odgovoriše vatrom sasvim bezobzirno. Makferson odgurnu devojkicu i gojaznu ženu u ugao i tiho reče:

- Legnite tamo i mirujte. Ja ću pokušati kroz drugu sobu.

Crnokosa lepotica odrečno mahnu glavom.

- Nećete izaći. Bolje je da predate oružje - reče ona.

Ali Makferson je nije slušao, nego uđe u drugu sobu i zaključa vrata za sobom. Priđe prozoru i tek sada shvati zašto je devojkica rekla da neće uspeti. Na prozoru su bile glomazne rešetke, za čije lomljenje bi trebalo bar deset funti eksploziva.

On pomisli da će policija čuti pucnjavu, mada je za to bilo malo izgleda zbog vozova koji su prolazili prugom u blizini i zbog ogromnih magacina oko ove zgrade.

Pogled mu pade na telefon i on brzo okrete samo njemu poznat broj. Čulo se nekakvo ritmičko zviždanje, po kome on poznade da mu to odgovara Donald Sikert.

- To sam ja, Samjuel! Dokon sam pa ti se javljam. Ako zakasnim na večeru, znaj da sam se zadržao na prijatnoj zabavi - počeo Makferson.

- Gde se nalaziš! - pitao je Donald Sikert znajući da bez naročite nužde Samjuel ne poziva njihov tajni telefon.

- Ne znam broj. To je zgrada sa rešetkama blizu pruge ovde u Deptfordu. Uličica pravo od ulaza u mornarski klub - objašnjavao je Makferson.

Ali tada grunuše kuršumi kroz vrata.

- Kakva je to pucnjava? - upita Donald Sikert.

- Neki momci sa pucaljka se ljute što sam sreo dve ljupke dame. Jedna se zove Teri, a druga ima dobrih

dve stotine funti težine... Momenat...

Vrata između dve sobe su bila slabija i od udarca nekakvim teškim predmetom se otvoriše. Makferson odskoči u ugao i odgurnuvši teški ležaj, zakloni se iza njega.

- Baci revolver i izlazi! - čuo se poziv.

- Voleo bih da znam sa kime imam čast - odvrati Makferson.

- Izlazi njuškalo ili ćemo te mi isterati - čuo se preteći glas.

- Slušaj ti, sine šugave lisice, sa mnom se ne razgovara tako nadmeno!

- Isterajte ga momci! - naređivao je jariosni napadač.

- Kako? - čulo se pitanje.

- Zapalite! Dajte nekakav dim! Šta bilo!

- Imam bocu amonijaka. Odmah ću je doneti? - doviknu neko. Makferson nije smeo da čeka, pa se pored zida primače vratima, a zatim jurnu kroz njih. Iznenadeni napadači nisu držali upereno oružje i za časak se napravi klupko tela. Makfersonove pesnice pokosiše trojicu, ali četvrti mu se nađe iza leđa i snažno ga udari revolverom po potiljku.

Nekoliko puta Makferson zatresa glavom pokušavajući da se održi pri svesti, ali novi udar ga sasvim sruši.

*

Trebalo je proći kroz večernju gužvu londonskim ulicama do Tauer mosta pa zatim do Deptforda. Donald Sikert je vozio brzinom koja ga je dovodila u opasnost da nikad ne stigne u pomoć drugu. Ipak, uspevao je da izbegne mnoge opasne situacije, a na raskrsnicama je u nekoliko slučajeva projurio baš u trenutku kad se palilo crveno svetlo. Znao je da je broj njegovih kola zabeležila

bar nekolicina saobraćajaca, pa ga promeni u ulici blizu kluba.

U veliku zgradu sa rešetkama ušao je oprezno. U dvorištu ugleda dva leša, a zatim poče da pretražuje. Već je morao da se služi džepnom lampom, jer je padao mrak.

Iz jednog hodnika čulo se jecanje. On zovnu, ali niko ne odgovori. Izgledalo je da nikog nema u blizini. Sikert uđe u hodnik. Na podu je ležao mršavi čovek. Revolver mu je bio pao dva metra od tela. Ležao je potrbuške, a rukom je bio podigao zadnji deo kaputa. Videla se krvava bela košulja. Sikert mu priđe i pogleda ranu. Bila je visoko pod plećkom.

- Šta je sa vama? - upita Donald.

Ranjeni čovek jeknu i malo iskrenu glavu.

- Gotovo je sa mnom... Oni su me... Teri zna...

- Njuman... inspektor... Treba javiti... - uspe još da kaže ranjenik, a onda klonu.

Donald Sikert pokuša da ga bolje namesti, ali vide da čovek izdiše. Potrča da pronađe neki telefon, nađe ga u jednoj prostoriji, koja je očito služila da u njoj boravi desetak ljudi. Sto za kartanje bio je pretrpan kartama, ceduljicama za beleženje i pepeljarama. Na podu su bili ostaci kutija za revolversku municiju, a na polici je bilo praznih i punih flaša raznih pića.

Pošto pozva stanicu za hitnu pomoć i objasni gde je bolesnik koji umire, op požuri da pretraži prostorije. Nađe dve sobe u kojima se vodila borba i po rupama od Makfersonovog kolta zaključa da je njegov drug bio ovde. Pronađe nekoliko predmeta ženske garderobe, ali ženama nije bilo traga. Kad se vrati u onaj hodnik, ranjenik već beše umro.

Zato pređe u dvorište i pođe ka izlazu. Na ulici potraži telefonsku kabinu i pozva Skotland jard. Javi da je kao slučajni prolaznik otkrio tragove borbe i leševe u

kući kod pruge, a zatim spusti slušalicu ne odgovarajući na pitanje ko se javlja.

Zabrinut zbog Makfersona, neko vreme je iz parkiranog automobila posmatrao zgradu. Vide kako stigoše kola za spasavanje, zatim i dva automobila sa policijom. Utvrdi da iznose samo leševe, ali da nisu našli nikog živog.

Ostade mu da nekako pronađe trag koji će ga dovesti do onih koji su savladali Makfersona. Zato svrati u mornarski klub.

Stade uz šank i poče razgovor sa devojkom, koja mu natoči piće. Opisa joj Makfersona i ona ga se odmah seti. Reče da je često dolazio i zabavljao se posmatrajući usidreni brod na Temzi.

- Dva čoveka su razgovarala da će kupiti onaj brod i on je izišao odmah za njima - zaključila je devojka.

Donald Sikert joj dade pet funti i krenu da izađe. Ona je gledala novac razrogačenih očiju. Tada se on vrati i kao slučajno upita:

- Da li poznajete nekog od one dvojice, koji su hteli da kupe brod?

- Ne poznajem... Znate, radila sam u noćnom lokalu u Kurtis stritu. To je »Plavi dim«. Tamo sam viđala onog starijeg. Zove se Majlston.

- Ko bi mogao da me obavesti o njemu? - upita Donald.

- Poznaje ga igračica Hilda Ferster. To je jedna rđava devojka... Zbog nje sam otpuštena iz »Plavog dima«. Oči bih joj iskopala... - nastavljala je devojka.

- A kako bih našao tu Hildu? - prekinu je Sikert.

- Stanuje u istoj ulici. Treća kuća od lokala. Baš u uglu gde ulica skreće pod pravim uglom. Ima stan na prvom spratu i tamo je sve do pred početak nastupa...

Donald Sikert se zahvali na obaveštenjima i požuri ka izlazu.

Četvrt sata kasnije stajao je pred starom vratarkom.

- Da li je Hilda gore? - upita.

Žena mu ne odgovori. Gledala ga je namrgođeno i sumnjičavo.

- Mi smo zajedno nastupali. Ja sam muzičar... Sada imam svoj lokal, pa ću možda pozvati Hildu da nastupa kod mene. Ali ja sam se raspričao - zaključio on i pruži ženi novčanicu, osmehnu joj se još jednom i pođe uz stepenište.

Žena je zurila u celu funtu. Takvu novčanicu još niko joj nije dao u njenom dosadnom poslu vratarke ovog jeftinog pansiona. Zato sada razvuče usta u zahvalan osmeh, koji ispade skoro plačan.

- Ona je gore... Izvolite samo... Zvonite dva puta kratko, pa jednom dugo. Ponovite ako se ne javi - objašnjavala je trpajući novčanicu u džepić na suknji.

II

Donald Sikert je znao da će igračica prvo dobro osmotriti nepoznatog gosta kroz okular na vratima, a tek tada otvoriti. Zato je stajao tako kao da nije svestan mogućnosti da ga ona posmatra. Nameštao je kravatu - i popravljao kragnu košulje pokretima koji su morali da znače želju da ostavi dobar utisak, ili da se dopadne.

Uskoro vrata se odškrinuše.

- Imam li čast sa gospođicom Ferster? - upita on umesto odgovora.

- Ja sam Hilda Ferster. Šta želite? - ponovi igračica.

Donald Sikert se galantno pokloni i umesto odgovora pruži joj jednu od posetnica kojima se služio. Na njoj je pisalo: »Džejms Solbridž, impresario, Metro Goldvin Majer, Holivud«.

- Ne želim da vas uznemiravam u stanu, pa vas molim da mi kažete gde i kada bih mogao da razgovaram

sa vama – nastavi Sikert uz dalje ceremonijalno klanjanje. - Naš režiser je oduševljen vašom pojavom i igrom... On ne može da zamisli taj veliki film bez vašeg učešća... Nudili smo mu izbor od najmanje dva tuceta igračica, ali on zahteva da sa vama... imate šansu. A ako prihvatite da ja budem vaš impresario, ugovor će biti iznad vaših očekivanja. Ne dozvolite da vam promakne ta sjajna mogućnost. Dovoljno je da svet samo čuje da je izabrao lično veliki režiser, Krabli,...

Čitava poplava njegovih reči praćena zadivljenim pogledima posetioca koji je brzo uspevao da se zbog njegovog izgleda i glasa zaigraju ženska srca, naterase igračicu da se uzbudi.

- To je tako neočekivano... Ja sada imam angažman, ali možda... Oprostite što vas držim pred vratima. Izvolite unutra - priseti se ona i skide lančić.

- Ne znam da li je lepo od mene da vas uznemiravam u stanu, ali Krabli je nestrpljiv. On želi odmah da zna šta vi odgovarate na našu ponudu - prihvati Lun i uđe.

Igračica ga uvede u neurednu, ali luksuzno nameštenu sobu.

Pri tome se osvrkala da nađe haljinu, koju bi prebacila preko nekakve prozirne duge košulje od penaste materije.

- Oprostite, moram se obući - reče ona trudeći se da izgleda stidljiva.

- Prosto je greh skrivati takvo telo! A pred ljudima moje struke upravo treba činiti suprotno - osmehnu se Sikert.

Ona brzo shvati da je možda baš dobro što je obučena u ovu prozirnu istočnjačku košulju. Zato samo uze dugi svileni pojas i veza ga oko kukova tako da mu krajevi padaju spreda sve do stopala.

- Slušam vas, gospodine Solbridž reče zatim i stade uz visoku fotelju.

Donald Sikert joj brzo napriča nešto o velikom filmu koji se priprema i o tome da je Amerika sita poznatih imena. Traže se novi idoli platna, devojke iz Nemačke, Italije i Skandinavskih zemalja.

- Zar se tamo mogu naći devojke takvih nogu? A vaša bedra!... Mislim da imate makar koji poen bolje proporcije od same Ane Kleridž... Sada razumem Krablija! - nastavljao je da govori smišljajući kako da pređe na razgovor o Majlstonu.

- A kakva je to uloga? - upita Hilda Ferster.

- Verovatno znate iz istorije o emiru Halidu. Njegova ljubav sa kraljicom Elonorom je najlepša priča srednjeg veka. Ona je bila igračica, a zatim joj je emir pomogao da osvoji presto... Vi biste preuzeli tu ulogu - odgovori Sikert i uzdahnu.

- A kada bi počelo snimanje?

- Angažman je odmah, a snimanje u toku ove i početkom sledeće godine. Film mora stići za festival. Zato moramo odmah otkloniti sve smetnje.

- Kakve smetnje?

- Naš agent je tražio vašu adresu i pre nego ju je saznao, naišao je na nekog tipa... Mislim da se zove Majstin... ili Maston... Možda tako nekako.

- Šta je sa tim tipom?

- On je rekao da vi nikada nećete preuzeti ulogu na filmu. Čak je i pretio. Moram ga naći. Možda on i nije smetnja, ali treba biti načisto.

- Ah, taj Majlston! Ali ja ću već srediti to sa njim - uzdahnu Hilda i u očima joj sevnu ljutnja.

- Je li on partner u vašem ugovoru, ili vlasnik „Plavog dima“?

- Ah ne!... Jedan poslovni čovek... Nastran je i ne propušta nijedno veče da gleda moju igru. To je sve.

- Treba li da ga upoznam i vidim kako misli da vas ometa da idete u Holivud?

- Ne činite to nikako! Samo biste pokvarili stvar.
On je neprijatan čovek.

- Kako se zove?

- Oskar... Oskar Majlston.

- Menadžer ili nešto slično?

- Trgovac. Nešto tako....

- Onda se njega ne tiče film - zaključí Sikert i kao nehотиčno pogleda flašu s pićem.

- Oh, ja sam sva zbunjena iznenadnom vešću... Nisam vas ponudila pićem. Šta želite? - uskliknu ona i prođe pored Sikerta.

Pri tome ga dodirnu lepršavim skutom odeće.

- Popiću čašicu skoča, ali samo ako mi kažete da u načelu prihvatate ulogu. Spašće mi kamen sa srca - odvrati Sikert.

- Pa razume se...Koliko bi moglo da se dobije za tu ulogu?

- Zahtevajte trogodišnji angažman za po sto dvadeset hiljada...

- Hiljada? Čega? Kojih hiljada? - preneraženo upita igračica i skoro joj flaša i čaša ispadoše iz ruku.

- Oprostite, mi računamo u dolarima... To je navika. Igračica je skoro cvokotala. Prepuni čašu i brzo je spusti na stočić, gde se razli barica skoča. A tada se ču zvono na ulazu.

- Očekivala sam poznanika... Baš mi nije mило što dolazi... A moram. Moram da mu otvorim... - sva zbunjena, i reklo bi se prestrašena, govorila je Hilda Ferster.

- Neka zvoni. Mi moramo završiti dogovor, jer to je pitanje vaše budućnosti - mirno reče Sikert.

- Tačno je... ali... moram... Smem li vas zamoliti za jednu uslugu - promuća igračica.

- Sve ću učiniti. Ima li drugi izlaz. Ja bih vas potražio posle programa - odgovori Sikert osmehnuvši se sa razumevanjem.

- Vi ste divni... Smem li? - reče ona i njene usne se približiše Sikertovim.

Poljubila ga je na način koji je bio strastveni izazov mnogo više nego zahvalnost.

- Nečujno ćete poći za mnom u hodnik. Stanite iza zavese kod vrata. Ja ću uvesti gosta, a vi možete nečujno nestati. Čekaću vas u garderobi između prvog i drugog nastupa oko ponoći - brzo mu je šaputala, a zatim otrča do vrata kupatila.

Na njegove oči skide odeću, stade pod tuš i brzo se pokvasi ubrusom i iziđe, ostavljajući tuš da teče. Sikertu dade znak da se u hodniku skloni iza zastora, a zatim otvori vrata.

- Dugo treba da čekam, draga - reče muški glas.

Sikert se beše tako postavio da vidi pridošlicu. Ulazio je mlad čovek u večernjem odelu. Kosa mu je bila tamna, a oči velike i zelene. Bio je to jedan od onih muškaraca koji smatraju da su neodoljivi, jer su navikli da se kreću u sredini gde i ne nailaze na otpor.

- Kupala sam se, Kris. Dragi, imam novosti! Hajde da ti pričam. Postaću zvezda Holivuda - brbljala je Hilda proturivši ruku iza zavese i uzimajući sobnu haljinu.

- Sikert vide kako njih dvoje uđoše, a da ona pri tome nije zaključala vrata, niti namakla lančić. On se brzo premesti bliže vratima, tiho ih otvori i opet zatvori, ali ostade unutra. Jedino pređe na drugu stranu kratkog hodnika i opipa vrata na toj strani. Bila su otključana i iza njih je bila mala ostava. On uđe i ostade tamo nekoliko minuta. Uskoro igračica dođe u hodnik, zaviri iza zavese i zatim zaključa vrata i namesti sigurnosni lančić.

Uskoro je Sikert stajao uz sobna vrata. Iz džepa izvadi mali pojačivač zvukova i zadenu ga u ključaonicu, a sićušnu slušalicu stavi u uho. Stajao je kao kip i slušao.

- Ko je bio kod tebe? - upita mladić.

- Oh, dragi! Lično impresario Solbridž. Otišao je pre nekoliko trenutaka. U ponoć treba da dovršimo pregovore. Morala sam da ga zamolim da ode, jer sam te očekivala - zacvrkuta devojka.

- Zar bi ti mogla da pomisliš da ću te pustiti da odeš? Nikada! Ostaćeš ovde. Kad moj stari otegne, postaću lord Alford i naslediti imanja i pozamašan račun u banci... A tada će i za tebe nastati život - odgovori mladić.

- I jednoga dana će moj mladi lord sresti novu igračicu, ili neku ledi... Dečko moj, ja ću prihvatiti angažman, a ti ćeš naći kakav dobar razlog da pođeš u Ameriku. Prijaće ti da promeniš klimu, jer u Londonu postaje toplo i za tebe i za Majlston - nastavi devojka.

- Brbljaš!

- Znam zašto. Misliš da sam priglupa Nemica... A ja znam da ne zaboravljaš da posetiš Tigricu... I Francuskinja je jedno od utočišta tvoga srca...

- Sa Mišelom nemam ništa! To sa Doroti je davno prestalo, znaš i sama.

- Znam... Sada sam ja dama broj jedan tvoga srca, ali...

- Rekao sam da ću se venčati sa tobom, čim nestane stari. On bi me razbaštinio...

- Razumem. Lord neće dozvoliti da mu snaha bude igračica iz »Plavog dima«. Nego, lepi moj dečko, poljubi me i pomози mi da dobijem taj angažman. Nude sto dvadeset hiljada dolara godišnje.

Njene reci prekide zvižduk, iznenađenja.

- Zar je moguće! - uskliknu mladić.

- Videćeš noćas. Hoću da te upoznam sa impresariom i želim da prisustvuješ zaključnom razgovoru - nastavi Hilda.

- Noćas ne mogu. Moram otići na Jedno mesto. Čeka me Majlston - odgovori mladić.

- Taj lisac je čuo da se traži moja adresa, pa je rekao da neće dozvoliti da idem u Holivud. Šta on misli? Kakva je on zverka da određuje šta će se dogoditi sa mnom? – ljutito prosikta devojka.

- Zverka jeste... On je na neki čudan način zaljubljen u tebe. Raspitivao se imam li ja nešto sa tobom. Rekao sam mu da nemam i pitao ga zašto ne pokuša da ti priđe. »Ne razumeš ti to i ne pokušavaj«, rekao mi je pretećim glasom. Opet ću ga pitati šta bi učinio da ti odeš u drugi grad. Noćas ću ga videti - pričao je mladi Alford.

- Ne razgovaraj sa njim o meni molim te! A sada mi dodaj cigarete. Tu su iza tebe... Moram se spremiti - govorila je devojka.

- I ja moram da idem. Nego treba da ti kažem novu adresu. Ne volim da dolazim ovamo. Posle nastupa dođi u Menčepel strit broj sedamdeset dva. Ja sam na trećem spratu. Evo ti rezervni ključevi. Doći ćeš?

- Hoću dragi. Stavi ključeve na sto i zalupi vrata, jer ja ću u kupatilo - zaključiti devojka.

Sikert brzo izvuče prislušni aparat i skloni se iza zastora. Mladić iziđe i nemarno otključa, a zatim namesti automatsku rezu i zalupi vrata.

Iz kupatila se čulo pevušenje. Sikert tiho uđe kroz nezatvorena sobna vrata. Pogleda sto i nađe ključeve od Alfordovog stana. Uze ih i kao senka kliznu kroz hodnik.

Žurno iziđe na ulicu i ugleda sportska kola sa spuštenim krovom. Alford je baš kretao kad Sikert upali svoja na izgled stara kola. Pratio ga je bez muke i pored toga što je Alford naglo povećavao brzinu i vratolomno vozio kad god bi naišao na malo ređi saobraćaj.

Sikert je razmišljao o onome što je čuo od Alforda. On ide da se nađe sa Majlstonom. To je prilika da se pokuša saznati Makfersonova sudbina.

III

Stvar je postala i suviše zamršena - govorio je viši inspektor Skotland jarda Jakob Hardin.

Čudi me samo kako se dogodilo da naši ljudi nisu primetili taj izuzetni kalibar, a novinar je od toga napravio senzaciju.

- Taj Markinč je već odavno na neki način bio neposredno u toku događaja sa Lunom i njegovim trapavim mornarom - objašnjavao je inspektor Džoša Nelson.

- Znam celu tu priču - reče Hardin i počuta nekoliko trenutaka.

Kroz misli mu prodoše osnovni događaji oko tajanstvenog kralja ponoći. Znao je kako se dogodilo da su gangsteri pripremali obdarenog mladića da postane veliki gangster i kako su od njega načinili najveštijeg borca i mnogostrano ga obrazovali, pa time stvorili onu protivurečnost iz koje je nikao Lun, kralj ponoći. Mnogobrojna znanja su Donaldu Sikertu otvorila put u nauku, a od tog koraka do obračuna sa podlošću i zločinačkim družinama bio je kratak put.

Sikert je kroz mnogobrojne avanture postao najtajanstvenija figura sveta: naučnik, pustolov, usamljeni borac... Hardin je znao i koliko truda već godinama ulaže Skotland jard da se dočepa Donalda Sikerta.

Njegova razmišljanja prekide Nelson recima:

- Njumanova neopreznost stajala ga je života, ali nas je pogodila i na drugi način. Ne znamo zašto je upao u tu jazbinu gde smo jedva stvorili prodor... Je li nešto naročito otkrio? Ko je bio čovek sa kojim je razgovarao pred smrt i koji nas je obavestio? Kako se Makferson našao tamo? Ne može se pretpostaviti da je on član bande. Znamo i to da su ga ubice inspektora Njumana odvele onesvešćenog...

- Šta je sa tom veću o detektivu Kenfordu? -
prekide ga viši inspektor Hardm.

- Ne možemo da ga nađemo. Pokojni Njuman je samo tražio da se sazna šta ispituje Kenford, jer je nešto u vezi sa njegovim poslom. Mi nismo našli Kenforda. Nestao je već pet dana zajedno sa svojim pomoćnikom Pipčinom.

- Treba proširiti AO i upasti u tu vilu. Za legalan pretres nemamo osnova, ali tu bi se mogao naći neki novi trag. Ja ću lično preuzeti taj deo posla, a vi nađite dva preostala agenta. Potrudite se da u javnost ne prodru podaci o imenima naših ljudi koji su ubijeni. To je veoma važno, jer tajna Avetinjskog odreda mora ostati neotkrivena. I inače je suviše napada na nas, pa bi ta afera izazvala mnogo buke - polako je govorio Hardin.

- Svi su izabrani tako da nemaju bližih rođaka. Naša dva čoveka koji su mrtvi, ostaće neotkriveni. Ostali su čvrsti momci, ali nikad se ne zna... Mučenja su sve rafiniranija - zabrinuto odvrati inspektor Nelson.

Čutali su neko vreme prelistavajući izveštaj. Viši inspektor Hardin prestade da radi i zagleda se u fotografiju leša poginulog Redžinalda Njumanu. Sećao se kad je sa Njumanom stvorio prvi Avetinjski odred. Tada su tražili mnogobrojne grupe falsifikatora bonova za namirnice i benzin. Gonili su bande švercera i lupeža. Ideja da se grupa agenata Skotland jarda ubaci na samo »dno života« Londona nikla je u glavi tadašnjeg pomoćnika inspektora Jakoba Hardina. Ispričao ju je Redžinaldu Njumanu, pa su zajedno predložili šefovima da stvore Avetinjski odred... Koliko je bilo uspeha! Njih se Hardin radije sećao nego neuspeha.

Posle tri godine postojanja Avetinjski odred je rasturen, jer su se bile nakupile neprilike. Skotland jard nije mogao da zaštititi od osude jednog člana Avetinjskog odreda, koji je u trenutku proveravanja od strane zločinačke bande morao da ubije nedužnog čoveka.

Šefovi Skotland jarda nisu dozvolili da se javno otkrije postojanje odreda. Bilo je i drugih neprilika. Gangsteri su nekoliko njihovih članova poubijali a neke uvalili u zločine, te ih prijavili policiji. Nastale su nemile i tragikomične zbrke.

Prolazile su godine. London je postao jedno od najvećih stecišta ne samo engleskog već i međunarodnog gangsterizma. Opet se pokušalo sa Avetinjskim odredom. Višem inspektoru Jakobu Hardinu i inspektoru Redžinaldu Njumanu pridodat je inspektor Džoša Nelson. Oni su postali šefovi odreda od preko četrdeset naročito biranih agenata. Odred je polako rastao i opreznije nastupao. I sada je njegova specijalna grupa, koju je vodio iskusni Njuman, bila obezglavljena i razbijena.

- Mislim da vi preuzmete neposredno vezu sa preostalima iz Njumanove grupe. Popunite je novim ljudima. Ovoga puta bih pokušao i sa nekima koji nisu u službi. Ja ću pripremiti dve druge grupe za upad u vilu. Malo ću pre toga pogledati šta se događa - zaključiti Hardin i ustade.

Čim tim Nelson ode, Hardin otvori svoj sto i izvadi ogledalo.

Nekom tečnošću namaza svoju proređenu sivkastoplavu kosu i očešlja je niz teme tako da je odavala neurednost. Opipa neobrijano lice i komadićem sundera namaza oko očiju. Stavi naočare sa debelim okvirom i priđe vratima. Navuče rezu i zatim otvori službeni orman. Obuče iznošeno odelo i prljavu košulju. U levi džep pantalona stavi komad gumom presvučene olovne cevi, a u naročito spremljen džep pantalona gurnu mali revolver.

Tako opremljen, iziđe.

Vozeći pored Ridžent parka, Hardin pođe na sever i stiže u Hemsted. Odatle pa sve do Hejgejta proteže se pošumljeno brdo išarano proplancima i izbrazdano

ogradama i putevima koji vode do usamljenih vila. Iza prvih drvoreda viši inspektor Hardin ostavi automobil i pođe pešice. Bilo je gluvo doba u dva sata posle ponoći. Nekakva izmaglica vukla se među drvećem.

Kuća koju je hteo da pogleda nalazila se visoko, skoro pod samim vrhom na kome se nalazio betonirani trigonometrijski stub sa brojem 134. Izgrađena kao vila za uživanje, kuća je imala i nekoliko pomoćnih zgrada. Sve to bilo je ograđeno šest stopa visokim zidom, na kome se nalazila čvrsta metalna ograda. Gusti metalni šiljci bili su povezani ukrasnom bodljikavom žicom, koja je izdalje ličila na lepo ispleten venac ali izbliza je predstavljala opasnu prepreku.

Hardin je već znao tu ogradu i sada joj priđe na mestu gde je uz nju bilo izraslo nekoliko žbunova. Spusti na zemlju u platno zavijen predmet i odmota ga. Bila je to mala automobilska dizalica kojoj su dodate dve jake čelične kuke.

Viši inspektor je bio majstor i u tome da ukloni prepreke i da otvori brave svih vrsta. Sada kukama zakači sipke ograde i poče da okreće ručicu dizalice. Uz lako zujanje zupčanika i pucketanje boje, šipke se razmakoše. Hardin je znao koliko mu razmaka treba da se provuče, pa izmeri pedljem. Okrenu još nekoliko puta ručicu dizalice, a zatim je skide.

Pošto skloni paket sa dizalicom pod džbun, malo oslušnu, a zatim se podiže na ruke do ivice zida i provuče se kroz prošireni otvor među šipkama. Skliznu u travu i pođe parkom vile.

Sve je izgledalo tiho i utonulo u san. Osmotri zamračene prozore i otkri da je jedan otvoren. Htede da se popne na izbočinu i uvuče se u vilu, ali tada ga iznenada obasja svetlost jake ručne lampe i neko viknu:

- Podigni ruke, lupežu!

Hardin progunđa nekakvu psovku na račun svoje neopreznosti i podiže ruke.

- Okreni se k zidu! - čuo je promukli glas, koji se razlikovao od onog prvog.

Po tome zaključio da su ga otkrila dva čoveka i da je utoliko teže pokušati da se odbrani. Zato poslušao i okrenu se k zidu.

A tada još samo oseti škripanje šljunka iza sebe i strahovit udarac po glavi.

Sruči se kao vreća.

- Dovuci ga ovamo, Klive - reče mršav čovek koji se kretao tiho kao senka.

Kliv zabaci mašinsku pušku na rame i poduhvati onesvešćenog ispod pazuha pa ga odvuče preko staze ka jednoj niskoj zgradi bez prozora.

*

Kada se osvestio, Hardin pokuša da opipa glavu, ali nije mogao da pokrene ruku. Tek tada oseti da sedi vezan na teškoj drvenoj naslonjači.

- Ko si ti? - upita ga čovek koji je sedeo pred njim.

- Uхватili ste me... Mislio sam da je vila usamljena i da ću nešto naći... Znači, dolijao sam i ja jednom - reče viši inspektor i pokuša da se grubo iskezi.

- Ne želim da slušam priče za malu decu! Zašto si došao ovamo? - pitao je preteći mršavi čovek.

- Hteo sam nešto da smaknem... Znate kako je... Prazni džepovi su neugodna stvar. Sada ću zaraditi najmanje pet godina, jer me policija inače traži za nekoliko malih grehova. Zovu me »čovek sa dizalicom«, a ime mi je Džeri O'Brajen - počeo da priča inspektor.

- Hm... Ipak ćemo videti - progundao čovek pred njim.

- Možda... Ali šta se zanosim... - progundao Hardin.

- Nastavi, lupežu!

- Pa... hteo sam da vas zamolim... Učiniću vam uslugu koju god želite, ali me ne predajte policiji... Sve ću učiniti - nastavi inspektor.

- A šta joj mogao da učiniš?
- Sve... Radio sam i sa osiguranjem.
- Kako?
- Neko skladište, ili kuća... Zapaliću, a vi uzmite osiguranje. Ili ću provaliti kakvu kasu u kojoj su osigurane dragocenosti, koje ćete vi prethodno odneti..
Mogu sve...

- Da li bi i ubio?
- Zavisi... Uz nešto novca, možda... Ako me predate policiji odležaću pet godina, a ako ubijem... Zna se kako ide. U tom slučaju bi mi trebalo malo više novca da mogu otići nekud daleko - pričao je Hardin.

- Sve ćemo to proveriti - zaključí mršavi čovek i viknu: - Kliv! Dođi i odvući ga dole!

Ljudeskara sa mašinkom dođe, odveza sputanog Hardina od stolice ali noge i ruke mu ostavi vezane i odvuče ga u ugao. Tamo otvori veliki orman sa mehaničarskim alatom, pomeri skriveni klin i cela unutrašnjost ormana zajedno sa alatom pomeri se kao vrata. Ukaza se taman ulaz, koji se spuštao kao bunar. Mršavi čovek upali svetio nad »bunarom« i Hardin ugleda strme metalne stuba po kojima ga je snažni napadač spuštao dahćući.

IV

Nije mogao da shvati kako se sve to dogodilo, ali video je kako mu nekoliko ljudi sedi na grudima, rukama i nogama. Nalazio se na nekakvoj staroj škuni i odatle je video svoj brod. Nekakvi ljudi su ga posedali, a nekakav mršavko se šepurio na kapetanskom mostu. Pri tome nije stajao, nego lebdeo kao ptica.

- To je moj brod!... Platićete mi sve to, ili ja ne bio Samjuel Makferson!... Skinite se prokleti polipi!... Oh!... Čekajte samo dok dođe Lun... Javio sam mu sve... - pretio je onima koji su mu sedeli na telu.

A tada sve poče da se gubi i rasplinjuje.

- Moj brod!... Kuda su otplovili s njim?... Prokleti lupeži! - gundao je dalje.

A tada se slika pred njim izmeni. Počinjao je da shvata da je ono bio ružan san, a ovo isto tako grozna stvarnost. Makferson se beše probudio iz nesvestice i sna i sada je osećao kako ga dave veze oko ruku i tela. Pred njim je sedeo mršavi čovek oko čijih usta su bile dve duboke i neprijatne bore. Na sebi je imao košulju raskopčane kragne i zavrnutih rukava. Kravata mu je bila odvezana i samo gurnuta u otvor košulje.

- Ovaj bunca nešto zanimljivo, zar ne Klive - reče mršavi.

- Nisam obraćao pažnju, gospodine Majlstone. Drema mi se i jedva gledam - odgovori ljudeškara spljoštenog nosa.

- Strašna si budala! Ne zovu te uzalud Ludi Kliv. Rekao sam ti da mi u ovakvim prilikama ne pominješ ime - jetko dodade Majlston.

- Zar je sada važno? Pa rekli smo da ovoga... - poče da se pravda Kliv.

- Ćuti, blesane! Najbolje je kad mlatiš šakama ili pucaš tom mašinkom. Sve ostalo je čista glupost. Možeš li ti nešto da izgovoriš, a da to ne bude naopako i glupo? - prekide ga Majlston.

- Vi ste me pitali šta ovaj bunca. Inače ja ne bih govorio,

- Idi zovi Ispeglanog! - opet ga prekide Majlston.

Neko vreme posmatrao je mornara koji je dolazio k svesti i sada ispod oka razgleda okolinu.

- Vi ste se probudili, prijatelju. Kakva čast da sretnem samog Makfersona! - poče Majlston.

- Otkud vam to ime? - upita mornar.

- Pa ja znam mnoge stvari. Zar nisu sve londonske novine pisale o brodu koji je zaplenjen na Temzi, jer je otkriveno da je svojina Samjuela Makfersona, vernog

pratioca Donalda Sikerta, slavnog kralja ponoći - nastavi Majlston.

- A ja o tome ništa ne znam - preseče ga Makferson.

- Meni je taj brod potreban i hoću da ga kupim. Sad mi je jasno zašto ste nas pratili. Čuli ste da hoćemo tu aždaju od broda. Motori su od brze torpiljerke, a sve tako uređeno da se lako promeni ime, izgled broda i zastava pod kojom plovi, izvrsno urađeno, Makfersone - tvrdoglavo je nastavljao Majlston.

Makferson je ćutao.

- Hoćete li mi reći istinu o svemu što vas budem pitao? - nastavi Majlston.

- Ništa neću reći! Pustite me, inače... Hiljadu mu divljih maestrala i tako mi svakog penušavog morskog talasića na svim morima i okeanima, pokajaćete se što me držite ovako zapetljanog - odvrati Samjuel Makferson.

- Sve se slaže! Sada ste mi potvrdili da ste pravi Makferson. A i ovaj kult.- cereći se reče Majlston i sa jednog sanduka podiže »džepni top« uzet od mornara. - Ovo je kalibar preko pola inča! Baš kako je mnogo puta pisano. Ne shvatam što jednom ne promenite ovu gvožduriju. Pa ona je kao svojeručni potpis. Zna li da je novinar Markinč rekao da kuršumi mogu biti samo iz oružja mornara Makfersona. To je javio radio u vestima pre dva sata.

- A šta vi hoćete?- upita Makferson.

- Šta ste javili Lunu?

- Nisam mu ništa javio!

- Gde je on sada?

- Ja to ne znam! A i kad bih znao... Odvežite me odmah! - viknu Makferson i mišići mu se napregnuše, ali veze su bile suviše čvrste.

- Budite pametni, Makfersone.

O vama i Lunu se zna vrlo mnogo, iako niko nije uspeo da vas pobedi. Skotland jard želi da vas jednom

ščepa. Ali ja sam shvatio šta imam u rukama. Znam da ste brodom išli da vadite zlato... i dovukoše Hardina.. Postaviše se okolo držeći oružje odvezaše višeg inspektora Skotland jarda.

- Dakle, O' Brajen, hoćete li nam pokazati šta znate? - poče Majlston.

- Šta treba da učinim? - upita inspektor i nehотиčno pažljivo posmatrajući vezanog Makfersona.

- Taj momak neće da govori i treba ga naterati. On je lični pomoćnik Luna, kralja ponoći - objasni Majlston.

Inspektor je zurio u Makfersona. Zar je moguće da to pred njim vezan sedi legendarni mornar?! Na časak, Hardin nije mogao da se snađe.

- Zar je i tebe sledilo Lunovo ime, mali lupežu? - nasmeja se mladi kicoš.

- Nije mi milo da budem umešan u tako nešto. Ipak je bolje pet godina zatvora - snađe se Hardin.

- Ali ne radi se o pet godina, nego o životu. Ako ne učinite što treba, onda nećete živi izaći odavde nijedan. Ako ga malo pečeš, ili nešto slično uradiš sa Makfersonom, onda imaš izgleda da postaneš naš čovek - objašnjavao je s uživanjem Majlston.

- Ne znam kako.., Ja nisam navikao... - poče da muca Hardin.

- Upali mu let lampu - obrati se Majlston svom glupom pomoćniku.

Ovaj donese lampu i kresnu šibicu. Plamen šiknu iz otvora. Tako upaljenu lampu pruži Hardinu.

- Evo, lupežu, uzmi! - reče tupo i odmače se od klupe kod vrata.

- Malo ga peci, a ja ću ga pitati. Hajde, O' Brajen! - naredi Majlston.

Viši inspektor uze lampu. Sada je već vladao svojim živcima. Pride vezanom mornaru i uperi u njegovu rame. Košulja i bluza se zapališe.

- Šta činiš, tupoumni idiote?! Zapalićeš ga pre nego što izusti ijednu reč - viknu Majlston i pritrča da ugasi odeću na mornaru.

- Pa kako sam mogao? - tobože zbunjeno upita Hardin.

- Prvo mu ogoli telo, pa onda počni! - dobaci mladi kicoš.

- Pomogni mu Ispeglani - reče Majlston i opet sede.

Kristifor Alford pocepa košulju na već nagoreloj strani, smače sako sa mornarevog ramena i ustupi mesto Hardinu.

Ovaj prinese lampu i Makferson se trže, ali bez jauka.

- Peći ćemo ti rame tako da ostaneš bez ruke, jer će pregoreti mišići i žile oko ramena. Hoćeš li govoriti? - reče Hardin.

- Neću da govorim, prokleti lupežu! Sine crvljive crknute ribe! Morska pijavice! Platićeš mi zajedno sa ovim gmizavcima! - psovao je mornar.

Hardin mu opet prinese plamen, ali tako ga je pokretao da ne napravi duboke opekotine. Pri tome šapnu:

- Pričajte im šta bilo. Treba dobiti u vremenu... Govorićeš ti sve! Cvrkutaćeš kad malo dublje ispečemo! - dodade glasno.

- Prekini, prokleti zlikovče. Govoriću... - izusti Makferson.

- Hajde pričaj, sve i potanko - obradovan reče Majlston. Makferson je znao šta je sve poznato o njemu i Lunu i počeo da to izlaže. Ponešto je izmišljao. Majlston ga prekide:

- Samo nam reci gde je Lun. Kad to proverimo i nađemo njegovo sklonište, onda ćemo znati da li lažeš - prekide ga Majlston.

- Prokletstvo... Svedok mi je sam Neptun da moram da kažem. U starom rudniku kod Uksbridža... Zove se

rudnik Sveklež. Već dvadeset godina je napušten. U trećem desnom šahtu ima prolaz - poče da izmišlja Makferson.

Napuštenu rudnik je postojao i jednom je Makferson bio tamo, ali sve ostalo je bilo izmišljeno. Njegovo pričanje sada su svi pažljivo slušali.

V

Prateći mladića, Lun stiže do Tabard gardena i vide kako Alford traži mesto za parkiranje baš pred svojim stanom. Kada iziđe iz automobila, on ostade da stoji u senci jednog kioska. Bilo je očito da nekoga čeka.

Lun iskoristi grupu prolaznika i zaklonjen njome pođe do zgrade u kojoj je bio stan, brzo oproba ključ za ulazna vrata i otključa. Osvrćući se, vide da Alford još uvek stoji kod kioska i posmatra automobile koji prolaze. Baš kad je Lun ulazio, jedan automobil se zaustavi i iz njega iziđe neka žena. Mladić joj priđe i uze je pod ruku.

Lun požuri do trećeg sprata, otključa stan i uđe unutra. Zaključa za sobom i osvetljavajući džepnom lampom hodnik potraži mesto na kome bi se sklonio. Stan je imao dve sobe, čajnu kuhinjicu i kupatilo, ali nigde nije bilo mesta da se čovek zakloni. Jedino mu beše preostalo da stane iza vrata prve sobe, koja su bila otvorena. Kada Alford i žena uđu u hodnik ne mogu ga videti, a kad prođu u sobu, možda ga neće primetiti i kada zatvore vrata.

Tek što se smestio u nesigurno skrovište, ključ zveknu u bravi i reza škljocnu. Po koracima Lun zaključa da napred ide žena, a za njom Alford.

- Nisam te videla već osam dana dragi!... Ima li šta novo? Noćas ću ostati kod tebe cele noći. Stari je prijatelj otputovao na kontinent. Tako sam srećna!... Ova vrućina... Moram pod tuš. Idemo zajedno - brbljala je žena ne čekajući odgovor.

Njen izgovor je bio stran, a mešala je i po neku francusku reč.

Lun se pažljivo nakloni iza vrata. U sobi se svetio ugasi, pa je dolazilo samo iz kupatila. Žena se svlačila bacajući haljinu preko fotelje. Bila je visoka i zaobljenih linija.

Pune usne i krupne oči na lepom licu, koje je uokvirivala gusta smeđa kosa do ramena i brižljivo očešljana, dopunjavali su utisak koje je ostavljalo izazovno telo. Lun joj se za trenutak nehotično divio. Ali kad iz kupatila uđe vitki Alford i steže je u zagrljaj, Lun se povuče.

Čuo je kako uđoše u kupatilo i kako otuda dopire smeh pomešan sa šuštanjem vode. On zato tiho stupi u sobu. Osmotri široki kauč pretrpan jastučićima. Priđe stočiću i u uglu pod pločom, na mestu gde je uglavljena noga stola, postavi nekakav predmet, koji zalepi trakom flastera. Zatim prođe u spavaću sobu, pa i tamo uz poledinu slike na zidu zalepi drugu tanku kutijicu.

Nekoliko trenutaka kasnije oprezno prođe kroz sobu. Čuo je kako voda prestaje da šumi. Za trenutak vide kako se žena ogrće, velikim ubrusom. On stade na staro mesto u hodniku. Čuo je kako dvoje ljubavnika pođoše preko prve sobe i uđoše u spavaću, Lun otključa vrata i iziđe.

- Mišela, draga - šaputao je Alford - nisam hteo odmah da ti kažem, ali noćas moram otići. U ponoć moram biti kod jednog poslovnog prijatelja.

- A ja sam htela da ostanem cele noći, mon amour! Zar moraš otići, Kris? - sa žaljenjem u glasu reče žena.

- Moram... Otićićeš i ti, pa ću ti se javiti. Ako ne budem morao da se zadržim, sutra ću te odvesti do Tajm Ditona. Volim kad sam s tobom tamo na jezeru - nastavljao je Alford.

Razgovor se prekidao, pa nastavljao. Mladić je govorio o lepoti Mišelinih grudi, o divnim linijama tela, o

licu nežnom i mekom, a Francuskinja je šaputala na francuskom. Lun isključujući prijem.

Neko vreme je čekao, a zatim opet počeo da sluša.

- Kad će se Karvin vratiti? - pitao je Alford.

- Ah, niko, to ne zna. Njegovi trgovački poslovi su sve mnogobrojniji. Verujem da će se zadržati u Parizu... Možda traži drugu Mišelu - osmehnu se Francuskinja.

- Zašto ga ne napustiš? - upita mladić.

- Ti znaš da je on engleski Onazis. Bogat je tako da ni sam ne zna šta sve ima. To me je dovelo u London... Manekenka vredi samo dok je vitka i mlada. A ja ne želim da radim... Obećava mi i brak, kad se oslobodi Tigrice.

- Veruješ li da će to učiniti?

- Nadam se... Ipak ima nešto... On je razvratnik i trči za drugim ženama, ali meni se uvek vraća... Sam kaže da ne shvata zašto je tako vezan za mene. Kaže da sam ja neka vrsta opijuma

- Ne čudim se... Ovo telo... Koža ti je kao svila... Na tebi je sve lepo do krajnosti...

- Ali već se pomalo gojim... Strahujem, mon ami, da ću se ugojiti. Trideset godina i gojaznost. To je užas! - skoro jecajući reče Mišela.

- Ti ćeš uvek biti lepa! Nećeš dozvoliti da se ugojiš, ali ne smeš biti ni mršavija. Sada si kao sama Venera, još privlačnija od nje! Draga... Ako se Karvin razvede od Doroti i venča sa tobom, ubiću ga i bićeš moja... Bićeš bogata i moja. Tada ću i ja biti lord, a očevo nasleđstvo će nam biti dovoljno da uživamo - šaputao je Alford.

Lun je već postajao nervozan što mora da sluša banalne razgovore ovo dvoje. Zbog toga nije mogao da ode i još nešto sazna od Hilde Ferster. Pribeleži imena Francuskinje i Karvina. Baš tada začu kako Alford moli Mišelu da krenu.

Uskoro se njih dvoje pojaviše na izlazu. Francuskinja ode svojim kolima, prema Taur bridž rodu,

a mladić duž Tabor strita.

Lun ga je pratio sa dosta teškoća sve dok predoše most na Temzi i ulice do Ridžents parka. Dalje je povorka vozila bivala sve ređa.

Mladić je vozio prema severu i uskoro stiže u Hemsted. Pođe do šupe i Lun vide kako se penje putem ka vili na brežuljku.

Dva čoveka otvoriše kapiju i propustiše Alforda.

Lun pođe pored ograde i koristeći senke drveća i džbunja, poče da istražuje. Uskoro zatim čuo je kako dolaze još jedna kola. Primeti da neko promače blizu njega i kod dva džbuna poče nešto da posluje.

Dok je zujala dizalica, kojom je čovek razmicao šipke ograde stojeći raskrečen u rašljama bližeg žbunja, Lun ulovi šum iza zida. Neko je bio primetio noćnog posetioca sa dizalicom. Lun se pritaji. Vide kako čovek skloni dizalicu i pope se na zid zatim nestade kroz načinjeni otvor.

Pažljivo osmatrajući vide kako jedan čovek sa automatom u rukama polako ide za nepoznatim. Lun iskoristi momenat pa i sam prođe kroz otvor na ogradi. Uskoro je bio svedok kako stanovnici vile hvataju nepoznatog.

*

Pripijen uz ogradu od nepotkresanog šimšira, Lun je posmatrao šta se događa. Polako se pomicao i dođe u liniju one pomoćne zgrade bez prozora. Pričeka neko vreme, pa joj priđe. Odškrinu nezaključana vrata i šmugnu unutra, ali naiđe na potpuni mrak.

Stajao je neko vreme i osluškivao a zatim osvetli prostoriju džepnom lampom. Nikoga više nije bilo u njoj, ali nigde nije bilo ni prozora ni drugih vrata. On zaključa da je negde skriven prolaz i zakloni se iza hrpe kratkih drvenih gredica. Čutao je tamo nekoliko minuta, a tada vide krupnog čoveka sa automatskom puškom kako se

pojavi iz velikog ormana sa alatom. Zapazi da iz prolaza dopire svetlo.

Čim čovek prođe, Lun otvori tajna vrata i zaviri niz stepenište. Odlučno zakorači tamo, zatvori vrata za sobom i hitro se spusti.

Tek što beše sišao začu kako gore ponovo lupnuše alatke u žljebovima na tajnim vratima. On morade da se skloni u desni tamni hodnik. Otuda je posmatrao kako osvetljenim hodnikom prođe njemu već poznati Kristifor Alford u pratnji onog džina sa mašinskom puškom.

- Ne znam šta gazda hoće, ali želi da i ti budeš tu kad lupež bude mučio mornara - reče Kliv Garnet i šmrknu kroz spljošteni nos.

- Šta je sa tim mornarom? Treba sve likvidirati i pustiti da se stvari smire - reče Alford.

Lun je to slušao. Kad se dva gangstera udaljiše, Lun obiđe onaj mračni hodnik. Osvetli ga džepnom lampom i tek tada primeti da to nije hodnik, već da su sa obe strane nagomilani nekakvi sanduci. Htede da vidi šta je u njima, ali do njega dopreše Makfersonove psovke.

Polako se približi prostoriji iz koje su dopirali glasovi. Bio je svedok početka mučenja njegovog druga. S mnogo muke se uzdržao da odmah ne upadne. Sada nije smeo rizikovati toliko, jer tri naoružana zlikovca i četvrti beskrupulozni obijač mogli su, pružiti otpor i ubiti Makfersona.

Imao je gas kojim je mogao sve da ih uspava, ali bi time za dugo vreme onesposobio i svog druga. Dok je razmišljao i osluškivao oprezno se osvrćući da još neko ne dođe odozgo, on je čuo kako Samjuel Makferson izmišlja priče o sebi i svom drugu. Skoro se nasmeja kad je čuo ono o napuštenom rudniku.

Tada začu reči:

- Veži i tog lupeža, Kris. Ostavićemo ih dok ne proverimo tu priču o rudniku.

Govorio je Oskar Majlston. Lun morade da se povuče, ali pre toga osmotri teška metalna vrata i bravu na njima. Bio je zabrinut, jer nije poneo dovoljno alata, niti je bio poneo kakav eksploziv.

Njegova strepnja se obistinila, jer iz mračnog hodnika začu kako zločinci zaključaše vrata i pođoše ka izlazu uz metalno stepenište.

Kad nastade tišina, Lun poče da razgleda ovo čudno podzemno sklonište. S mukom otkova jedan sanduk, koji nije imao nikakvih fabričnih oznaka. Ukazaše se namazane i u voštani papir uvijene mašinske puške. Sanduci u drugom redu bili su puni kutija municije. Dublje u prostoriji nađe sanduke ručnih granata, a malo dalje je bilo eksploziva. Pomisli da će mu trebati i izvuče jedan paketić. Pokuša da nađe i kapisle, ali njih nije bilo.

Baš kad se vraćao metalnim vratima, pogleda na časovnik. Bilo je deset minuta do pet časova. Dakle, napolju je već bio dan.

VI

Dok je otvarao metalna vrata, Lun naročitim zviždukom obavesti Makfersona da dolazi u pomoć. Morao je da prepravlja svoj univerzalni kalauz stružući ga minimalnom turpijom. Posao je trajao više od pola sata i tek tada brava popusti. Pre nego što će otvoriti vrata, Lun namače običnu platnenu masku, jer nije imao vremena da promeni izgled, a nije želeo da ga nepoznati čovek upozna u pravom izgledu.

- Hej, Same! Jesi li čitav? - viknu Lun prilazeći vezanom mornaru.

- Ne sasvim, ali se može živeti. Kako si uspeo da me nađeš? - odvrati radosni Makferson.

- To je duga priča. Cele noć sam morao da gledam i slušam nekakva ljubakanja dok nisam našao kud su te

odveli – smejući se reče Lun i nožem izreza mnogobrojne konopce oko Makfersonovog tela.

- Nisam znao da se na mom tragu ljubakaju, a mene peku vatrom - reče mornar i sam se smejući.

Trljao je utrnule udove i opipao bolnu opekotinu na desnom ramenu. Za to vreme Lun nađe Makfersonov revolver i dade mu ga, a zatim ode da odveže nepoznatog.

- Ko ste vi? - upita osmotrivši Hardina.

- Da li vam je to važno?... Ipak ću vam reći. Zovu me »čovek sa dizalicom«...

Lun odjednom postade oprezan. Jednom je slučajno susreo »čoveka s dizalicom« i zapamtio njegov lik. Džeri O'Brajen je bio malo niži rastom i mlađi najmanje pet godina od ovog čoveka.

- O, prilično slavno ime londonskog podzemlja! - reče Lun.

- Momak nije loš - umeša se Makferson prilazeći. Zločinci su ga naterali da me peče, ali je on to radio tako da me sasvim ne ošteti. Još mi je i šapnuo da pričam one bajke o rudniku i tako dobijem u vremenu.

- Onda ćemo ga uzeti sa sobom - odgovori Lun nemarno i završi odvezivanje lukavog Hardina.

- Vaš sam, prijatelji! - veselo uskliknu Hardin i osvrnu se da nađe nešto od oružja. - Moj revolverčić im je bio pogodan da ga strpaju u džep. Mnogo je bolje nositi takvu artiljeriju; niko je neće odneti.

- Sada ne vredi ni meni. Municiju sam ispucao, a nekoliko preostalih metaka je neko izvadio - reče Makferson.

- Ovde ima oružja za čitavu vojsku - reče Lun i pokaza rukom prema vratima. - Treba da se naoružamo, a onda da razgledamo ovu jazbinu.

- Možda je bolje da odmah izađemo - primeti Hardin.

Lun ništa ne odgovori, nego priđe niskim vratima u uglu prostorije. Ona su sa ove strane imala samo jednu

rezu i on je skide. Ukaza se uski hodnik.

- Pođite sa mnom - reče on Hardinu, a Makfersonu dade znak da ostane ovde.

Hardin poslušao i pođe tragom svetla koji je Lun bacao iz, džepne svetiljke. Na traju hodnika dugog desetak metara bila su još jedna vrata i Hardin ih otvori. Tamo je bila nekakva radionica sa posebnim stolom za hemijske destilacije.

- Ovde se prerađuje afionska smola i proizvodi opium - zaključio glasno.

- Vi se razumete u te stvari? - začudi se Hardin.

- To nije teško čoveku koji zna nešto više iz hemije i drugih nauka - osmehnu se Lun.

Lampom osvetli zidove i ugleda električni prekidač. Okrenu ga i svetlo blesnu. Prostorija je bila duga preko trideset metara i nastavljala se pod pravim uglom. Njih dvojica zaviriše u taj deo i zastadoše iznenađeni. Lun nehотиčno poteže revolver.

Na podu su ležala dva čoveka. Jedan se grčio i pomerao čuteći, a drugi je bio nepomičan. Obojica su bila vezana. Lun ih pažljivo osmotri, a onda pritrča k njima.

- Varaju li me sopstvene oči, ili je to Čarli Pipčin?! - uzviknu i poteže nož.

Vezani čovek samo saže glavu. Lice mu je bilo izubijano i okrvavljeno, a gojazno telo stegnuto konopcima tako da je jedva disao.

Lun zamahnu nožem, a čovekove oči prestravljeno se razrogačiše. Preplašeni jadnik nije još uvek shvatio šta se događa. Tek kad nož raseče prve veze, on sklopi oči i klonu.

Lun prekide još nekoliko konopaca, a zatim dade znak Hardinu da pomogne ukočenom i nemoćnom čoveku.

- Edi!... On umire!... Vode, ... skapavam - promrmlja odvezani čovek, ali odmah se onesvesti.

Hardin otrča do hemijskog stola i nađe slavinu sa vodom.

Opra jednu posudu i donese vode. Za to vreme Lun je klečao pored nepomičnog tela drugog čoveka. Nije mogao da spreči lako drhtanje tela, jer beše prepoznao svog starog prijatelja i davnašnjeg poznanika. Tu pred njim ležao je detektiv Edi Kenford. Onako ispružen izgledao je viši nego što je inače bio. Njegova plava kosa bila je ulepljena krvlju, a lice izbrazdano ranama i modricama. Plave oči su gledale odsutno.

Na stisnutim i suvim usnama crnela se zgrušana krv. Lun brzo pokida veze i poče da pregleda telo. Rana od jednog kuršuma beše iskravila košulju oko levog ramena. Nije bila previjena. Druga rana beše na desnom kuku nemoćnog detektiva.

- Ovamo vodu! Čovek umire! - viknu Lun okrenuvši se ka Hardinu i detektivovom pomoćniku.

Čarli Pipčin se već teturao k njima.

- Spasite ga! On umire - stiže da kaže, pa opet posrnu, jer ga je hvatala nesvestica.

Hardin donese vodu i Lun rastvori Kenfordova usta, pa uli nekoliko kapi u njih. Zatim izvadi flašicu sa snažnim sredstvom za jačanje rada srca i kapnu u okrvavljena usta.

Opet dodade malo vode. Primeti da Kenford proguta tečnost.

- Moramo naći način da ga brzo iznesemo - reče Lun i osmotri široku policu. Jednim zamahom sruši staklene bočice i epruvete, a zatim izvuče sedam stopa dugu dasku. Ponese je do ranjenika i brižljivo podmetnu pod njegovo telo.

- Čarli, pridržavaj ga, a nas dvojica ćemo ga nositi - reče Lun i okrenu se k Hardinu.

- Rekoste da je to detektiv Kenford? - upita Hardin.

- Da. Znate li ga? - odvrati Lun.

- Čuo sam jednom prilikom - reče Hardin i pokaja se što je postavio pitanje.

Sada mu je bilo jasno zašto su nestali privatni detektiv Edi Kenford i njegov pomoćnik Čarli Pipčín.

- Nastradali smo. Šta će reći moja Ketrin?... Uvek mi je govorila... Ali šta ja tu pričam - gundao je Pipčín nežno pridržavajući svog šefa.

- Požurimo! - naredi Lun i podiže jedan kraj daske.

Snažni Hardin prihvati na drugom kraju. Brzo stigoše u prostoriju iz koje je kroz odškrinuta vrata Makferson osmatrao osvetljeni prilaz.

- Idi napred, Seme! - reče Lun ne zaustavljajući se.

On je znao da sada treba dobiti trku sa vremenom. Bilo je malo nade da se ranjenik spase, ali transfuzija krvi i hitna hirurška pomoć možda bi ga spasli. Već su prilazili metalnom stepeništu kad se Makferson naglo okrenu i dade znak da se nešto događa.

Gore se čulo otvaranje tajnih vrata. Lun povuče improvizovana nosila u mrak među sanduke.

- Tamo desno ima ručnih granata. Uzmite nekoliko - šapnu tobožnjem - O'Brajenu, a zatim sam izvadi četiri mašinske puške.

Pruži ih Makfersonu, koji ih je brzo odmotavao.

- Trebaće ih očistiti, pune su masti - šapnu mornar.

Lun donese nekoliko kutija metaka i dade ih Pipčinu.

- Pokušajte da u skloništu očistite oružje i osposobite ga za upotrebu - šapnu i od Hardina uze nekoliko granata.

Zatim sa revolverom u rukama pođe napred.

Ugleda šestoricu ljudi kako dolaze hodnikom. Preko ramena su nosili široke trake sa kukama za nošenje sanduka.

- Ne znam zašto sve ovo držimo pod zemljom. Svaki put mi presedne utovar i istovar - reče jedan od njih.

- Gledaj! - viknu čovek iza njega i pokaza na metalna vrata, koja zbog oštećenja brave nisu mogla sasvim da se zatvore.

Svi šestorica potegoše revolvere. Lun ih je motrio iz mraka. Želeo je da mu se približe, ali sada je bio neodlučan kako da postupi. Nadao se da će oni jurnuti u onu prostoriju iz koje je oslobodio svoje prijatelje, pa će im preseći put. Međutim, jedan od gangstera do viknu:

- Majk, hajde da pogledamo šta se to dogodilo. Vi se zaklonite!

Sada Lun odluči da se ne javlja. Hteo je da njegovi drugovi dobiju u vremenu i očiste mašinske puške. Gangsteri zaviriše u onu prvu i verovatno i drugu, prostoriju jer ih nije bilo nekoliko minuta. Kada se vratiše, jedan od zločinaca viknu.

- Izišli su pre koju minutu. Kapljice vođe tamo su još su sveže i nisu se razlile. Pretražite skladište!

Šestorica naoružanih ljudi odbaciše pribor za nošenje teških sanduka i sa revolverima u rukama pođoše ka mestu na kome se zaklanjao Lun. Jedan od njih nađe prekidač u hodniku i skladište obasja svetlost. Lun opali nekoliko metaka i vide kako prvi napadač pade ispustivši revolver.

Kiša kuršuma zviznu oko njega. Lun odgovori ručnom granatom, koju baci u hodnik. Eksplozija razbi sijalicu na toj strani.

Sada su napadači bili u mraku, a Lun sa svojim na osvetljenom prostoru. On nanišani u lampu i opali, Svetlost se ugasi, ali je dopirala sa još dva mesta, koja su bila zaklonjena visokim gomilama sanduka, pa se svetlost odbijala, a nije joj se moglo prići.

Iz mraka su dolazili pucnji, ali kuršumi su pogađali samo ugao zida. Lun baci još dve granate, a zatim se povuče do svojih.

- Dakle, nismo uspeli - reče Hardin.

- Još malo pa ćemo im pokazati - odgovori Makferson, koji već beše očistio svoju automatsku pušku.

Oproba je prema zamračenom hodniku i radosno dodade:

- Jedra se dižu! Gde ste crvljivi rakovi. Na ovom brodu nov je kapetan!

Lun je bio smrknut. Znao je da će zlikovci posednuti izlaz i onemogućiti im da izađu sa ranjenikom, koji umire. Dovešće ostale zločince i situacija će biti sve teža.

- O Brajen - zovnu. - Vi ste vični traženju prolaza. Pogledajte ima li još kakav izlaz.

- To već činim! - odvrati Hardin iz nekog ugla.

Uskoro dotrča. Osmotri šta se događa, a zatim reče: - Desno su vrata od lifta, kojim se upravlja odozgo. To je skoro nemoguće iskoristiti. Trebalo bi probiti plafon lifta koji je visok najmanje trideset stopa, a pod je metalni.

- Već ste sve ocenili - primeti Lun.

- Moramo paziti i na tu stranu, da nas ne napadnu - dodade Hardin.

- Dakle, preostaje nam jedino da ih rasteramo kod izlaza - zaključí Lun.

- Hajdemo reče Makferson. - Nas dvojica ćemo poterati te stenice, a njih dvojica nega nose Edija.

- Ne, ja idem napred. Vi ste jači, Makfersone. Uz stepenište ranjenika treba iznositi na rukama - umeša se Hardin i već pođe za Lunom.

Njihove mašinske puške zasušé mračni hodnik. Lun baci jednu granatu, a zatim utrčaše sve do stepeništa.

I tada se dogodi ono što nisu očekivali. Gangsteri behu iskoristili mrak i neki od njih su pretrčali do metalnih vrata na desnoj strani. Sada otuda zapucaše.

Hardin pade.

- Nastavite... Mene je pogodilo! - jeknu.

Lun iz okreta zapuca po otškrinutim vratima i odmah zatim baci granatu. Leže i sačeka da eksplodira, a zatim povuče Hardina.

Iza gomile sanduka svi se skupiše oko novog ranjenika.

- Nisam uspeo... Gospodine Sikerte, ja sam... viši inspektor Hardin... Na tragu sam gangsterskoj bandi... Javite sve inspektoru Džoši Nelsonu... Oh... - poslednjom snagom je govorio Hardin, a zatim izgubi svest.

Lun pogleda rane. Bilo ih je nekoliko, ali dve su bile kroz stomak i jedna kroz grudi. Bilo je malo izgleda da preživi, čak i ako bi bio operisan kroz nekoliko minuta. Ipak, Lun mu iscepa košulju i napravi nekoliko zavoja.

- I njega su ubili! Platiće mi to! - reče Makferson i ode ka mračnom hodniku.

Uskoro se začuše pucnji i eksplozije granata. Vazduh je postao zagušljiv od barutnih gasova, koji su oštro pekli u nosu i plućima.

- Čarli, ostani kod njih dvojice, a ja idem da pomognem Makfersonu - reče Lun obraćajući se Pipčinu i odmah zatim otrča.

Nađe Makfersona, koji je osluškivao rezultate svoga napada.

- Niko se ne čuje. Pritajili su se - reče dahćući.

- Štiti me pucanjem da bacim gasnu fiolu - šapnu Lun i otpuza do ugla prema metalnim vratima.

Izvadi metalnu kutiju i iz nje dve staklene fiole. Jednu snažno baci o metalna vrata, a drugu levo prema stepeništu.

- Sad se moramo brzo povući, da ne zahvati i nas - reče Makfersonu.

Oni pođoše nazad, ponesoše ranjenike u dno podzemnog stovarišta. Tamo je bio otvor za teretni lift.

Otuda se osećalo strujanje vazduha. Lun je pazio na šumove.

- Koliko treba da čekamo? - upita Makferson.

- Najmanje petnaest minuta. Do tada će svi u blizini rasprsnutih fiola biti onesvešćeni, a koncentracija smanjena toliko da nam ne smeta - objasni Lun.

Ćutali su nekoliko minuta. Ćulo se muklo jecanje ranjenog Hardina.

- Hoće li umreti? - šapatom upita Pipčin.

- Čudo je što već nije - odgovori Lun i uzdahnu.

Uskoro Hardin umuknu. Bio je mrtav.

Lun pogleda na časovnik. Bilo je sedam sati i dvadeset minuta.

- Pođimo - reče Lun.

Makferson i Pipčin ponesoše Kenforda. Lun je išao napred. Pod stepeništem nađe jednog onesvešćenog gangstera. Osvetli hodnik i ugleda još dvojicu mrtvih. Gore su bila odškrinuta tajna vrata. Preko praga visio je jedan onesvešćeni gangster, a ruke drugog su mlitavo ležale pored njega.

Lun se nakloni i osmotri. Nikog nije bilo u prostoriji bez vrata, ko bi bio pri svesti. Četvorica gangstera su ležala kao da ih je neko razbacao. Lun zaključa da im je bila došla pomoć, jer u početku ih je bilo svega šest. Sa onima dole nakupilo se više od deset zlikovaca.

Nešto se stropošta iza njega i on se naglo okrenu. Vide kako Pipčin dovlači onesvešćene do ivice, a zatim ih glavačke baca pored stepeništa.

- Šta činiš? - viknu Lun.

- Ovi su ranili Edija i tukli nas, u prisustvu, nekog mršavog ubice - odgovori Pipčin ne skrivajući osvetoljubivi izraz lica.

- Ostavi ih - tiho reče Lun i ode da osmotri.

Začu snažno zavijanje motora nekog kamiona, koga ugleda kako promiče kroz kapiju. Posla rafal iz

mašinske puške za njim i pričeka. Iz kuće niko nije odgovorio. Lun opali i na tu stranu. Stakla na prozorima poprskase, ali niko nije odgovarao.

Samjuel Makferson istrča i stiže do zgrade, a Lun ga je štitio osmatrajući. Niko nije pucao.

- Šta ćemo sa Edijem? - upita Pipčin.

- Ostani i štiti ga dok ne dođe policija i pomoć - reče Lun i otrča za Makfersonom.

U kući nije bilo nikog. Nadoše telefon i pozvaše Skotland jard. Predadoše poruku o krvavoj drami i mestu njenog zbivanja, a zatim otrčase da nestanu sa ovog poprišta.

Tek što su krenuli Lunovim kolima i zašli u jednu ulicu Hempsteda, začuše snažne sirene policijskih kola i kola za spasavanje.

- Možda još nije kasno za jadnog Edija - reče Lun.

- Naći ću one krvoločne morske pse! Platiće mi i Edija i prženje let lampom - pretio je Makferson.

Lun beše skinuo masku i sada malo popravi izgled. Reče Makfersonu da prikrije iscepano odelo i malo se uredi, a zatim krenuše. Upadoše u kolonu vozila. Bilo je već devet sati kad stigoše do svog skrivenog boravišta. Brzo se svukoše i baciše u bazen s vodom. Opras prašinu i prljavštinu sa tela. Lun previ Makfersonove opekotine i bez reči obojica legoše na široke ležaje. Tek što navukoše čaršave preko još vlažnih tela, utonuše u san.

VII

Pravo Lunovo boravište, koje je imalo nekoliko soba, podzemne laboratorije i radionice, dvorišni bazen zaštićen pokretnim staklenim krovom, nalazilo se u staroj četvorospratnici sazidanoj u kvadrat. Spolja je to bilo stovarište izmišljene firme, koja se već godinama nalazila »pod sudskim stečajem«. Prilazi su bili načinjeni

po Sikertovim planovima, a osnovna rešenja samo njegovom rukom. Pored prolaza kroz napušteni tunel metroa i dve još susedne, zgrade, postojao je mali prolaz do »momačkog« stana u zgradi udaljenoj preko trista jardi.

Lun je mesecima pravio podzemni tunel do tog stana, koji je iznajmio kao penzionisani pukovnik Hari Stebold. Imao je ne samo sve dokumente na to ime, nego je bio poznat i u javnosti. Pukovnik Stebold je bio svetski putnik i istraživač. Njegove putopise i spise objavljivali su mnogi listovi. Stebolda su poznavali kao mladolikog, ali sasvim belokosog čoveka, elegantnog i svestrano obrazovanog.

Kad se tog dana Donald Sikert probudio, on se obuče i pobele već ionako prosedu kosu pa se podzemnim hodnikom požuri u mali stan. pokupi mnogobrojne novine, na koje je bio pretplaćen kao pukovnik Stebold, a zatim se vrati i probudi Makfersona. Baci mu na ležaj nekoliko novina, a sam potraži list u kome je pisac Artur Markinč. Pretpostavljao je da Markinč mora da je već video svog prijatelja Pipčina.

Malo ga iznenadi samo to što je list na pune dve strane donosio reportažu o svemu onome što se dogodilo. Naslovi su takođe značili prilično iznenađenje za Donalda Sikerta.

POGINUO DETEKTIV EDI KENFORD - LUN, KRALJ PONOĆI U POSLEDNJEM TRENUTKU POKUŠAO DA SPASE SVOG PRIJATELJA - ČARLI PIPČIN PRIČA O PRAVOJ BITKI U SKLADIŠTIMA KRIJUMČARA ORUŽJA ZA JEDNU NOĆ I JEDNO JUTRO ŠESNAEST MRTVIH I PRAVI TAJNI RAT - JE LI AVETINJSKI ODRED STUPIO U SVOJU NAJVECU AVANTURU?

Čitanje ovih naslova prekide Makfersonov uzvik:

- Milion mu zaklanih gusara! Pa nama Čarli nije rekao ništa! On je doživeo pravi brodolom!

Nije ni imao vremena da nam nešto ispriča - odgovori Lun i nastavi brižljivo da čita.

Markinč je pisao o susretu sa pomoćnikom detektiva:

»Sjajni detektiv Edi Kenford izdahnuo je u bolnici ne dolazeći svesti. Znao sam ga iz dana kad je načinio podvige u obračunu sa otmičarima u Londonu pre četiri godine. Tada se začelo iskreno prijateljstvo između Kenforda i Donalda Sikerta, poznatog pod tajanstvenim imenom Lun, kralj ponoći.

Još jednom se dogodilo da je Lun jurnuo u pomoć svojim prijateljima u nevolji. Možda koji sat kasno za teško ranjenog detektiva stigao je i probio se u tvrđavu zločinaca. Uspeo je da spase detektivovog druga Čarlija Pipčina, svog vernog pratioca Samjuela Makfersona i nesrećnog višeg inspektora Jakoba Hardina.

Teško je odmah dovesti u vezu sve one burne događaje u kojima je poginulo šesnaest ljudi. Zato pustimo da još uvek iznemogli pomoćnik detektiva, rastuženi i potreseni Čarli

Pipčin priča šta se dogodilo... «

Lun izdvoji novine i brzo pregleda naslove ostalih listova.

Nije trebalo dugo da utvrdi lutanja, senzacionalistička prepričavanja Lunove prošlosti, nagađanja šta se dogodilo i donošenje mnogobrojnih fotografija zaplenjenog skladišta, leševa na poprištu i svega onog što novinari rutinski brzo nagomilaju da zadovolje radoznalost čitalaca.

Prava i korisna, obaveštenja mogao je da nađe samo u članku Artura Markinča. Zato ponovo uze njegov list i nastavi da čita pričanje Čarlija Pipčina, koji je, između ostalog, otkrivao pravi početak događaja:

»... Pre petnaest dana došla je u našu agenciju jedna mlada devojka izvanredne lepote - pričao je Pipčín. - Njeno ime ne mogu da spomenem jer se nesrećni Edi Kenford obavezao na to.

- Moga oca ucenjuju i on se nalazi na ivici snage - počela je devojka svoju ispovest. - Želim da ga zaštitite i onemogućite ucenjivače, ali tako da javnost ništa ne sazna.

Edi Kenford je prihvatio taj posao. Krenuli smo da istražujemo. Brzo nam je postalo da je ucenjivač Oskar Majlston, poznat i kao zločinac pod nadimkom Senka. On se zaista kretao nečujno i pojavljivao se kao senka, koju primetimo tek kada je tu. On je lično ucenjivao oca naše klijentkinje, ali mu se nije moglo ništa, sve dok ne bismo imali neku jaču »kartu«.

Pre deset dana otkrili smo, možda sasvim slučajno, da su izvesne osobe umešane u poslove oko Majlstona. Brzo smo ih doterali do zida. I kad je trebalo da jednog od tih ljudi predamo policiji, iznenadilo nas je to što je on radio za policiju. Bio je to inspektor Skotland jarda. Sada mogu da kažem i njegovo ime, jer sam ga video ranjenog baš u trenutku kada je već ranjeni Edi Kenford ponovo teško ranjen. A sada znam da je ranjeni inspektor Redžinald Njuman izdahnuo pre nego što je policija stigla.

Rastali smo se tada, pre deset dana, od inspektora Njumana, obećavši mu da nećemo smetati napore da se prodre do jedne opasne zločinačke bande.

Naša dužnost bila je da onemogućimo Majlstona da ucenjuje oca naše klijentkinje. I to je bilo sve. Dakle, na putu nam je stajao Oskar Majlston. Pretvorili smo se u senke zlokobne Senke. Majlston je mršav, srednjeg rasta, ima oko četrdeset godina, ali izgleda stariji jer mu je kosa proređena i zatureno čelo visoko do temena. Izboran vrat, mlohavi podočnjaci i usećene bore na mršavom licu

odaju nervoznog, bolešljivog čoveka. Pokazao se hiljadu puta gori nego što se moglo pretpostaviti.

Prvi put smo ga sreli u noćnom lokalu »Plavi dim«. Tamo je zurio u striptizetu. Sa njim se nalazio i izvesni mladi prestupnik Kristifor Alford, poznat kao Ispeglani Kris, jer je pasionirani monden i kicoš. Kasnije se pokazao i kao pasionirani ubica. Međutim, tada mi to nismo slutili.

Pratili smo Majlstonu i utvrdili da ga zanima brod usidren u Temzi kod mornarskog kluba. Iznenadilo nas je što smo saznali da brod pripada Samjuelu Makfersonu, tom hrabrom i divnom mornaru, koji je i danas progonjen samo zato što je verni drug Luna, kralja ponoći. Brod je zaplenjen, jer, tobože, nije ispunio sve formalnosti registracije uplovljavanja u Temzu, a ime mu nije u pomorskim registrima. Istina je da Makferson često menja ime svog broda, ali ne zbog nečega nečasnog. On to mora da čini jer postoji prava hajka na Donalda Sikerta, i na samog Makfersona. Njihova putovanja po slobodnim morima bila bi onemogućena, ako bi se znalo čiji je brod. Pored toga, na brod bi se sručila čitava vojska policajaca da se dočepa Luna.

Lučke vlasti su tražile da se vlasnik pojavi i »dopuni« dokumente broda, ili će brod biti prodat. Ovih dana ističe rok. Majlston je hteo da kupi taj snažni i divan brod načinjen od neke ratne plovne jedinice. Ne razumem se u brodove toliko da bih kazao više, ali znam da su retki brodovi takve brzine. Zanimalo nas je da saznamo zašto Majlston želi da kupi taj brod.

- Takav lupež sa takvim brodom biće samo gusar, ili krijumčar - rekao je Edi Kenford.

Činilo mi se da ispravno zaključuje.

Juče smo ponovo pratili Majlstonu i otkrili da je izašao iz zgrade sa jakim rešetkama, koja se nalazi blizu koloseka železničke pruge, u ulici koja izvodi na mornarski klub. Odlučili smo da pogledamo tu zgradu u

njegovom odsustvu. Praćenje smo mogli da nastavimo kasnije, jer smo znali gde se nalazi Majlstonova vila.

- Ući ćemo kao slučajno i razgledati ceo taj blok - predložio je Edi Kenford.

Ali na kraju hodnika nas je dočekaao neki tip, koji je rekao da je tu zabranjeno ući. Kad smo pokušali da razgovaramo, pa i da mu damo nekoliko funti, on je potegao revolver. Edi ga je zakačio jednim munjevitim udarcem. Sklonili smo ga i vezali, a zatim ušli u prostrano dvorište pretrpano ogradama, sanducima i nekakvom građom. Nastupali smo oprezno i iz zaklona posmatrali.

- Pazi, pa to je inspektor Njuman! - upozorio me je Edi kad se iz jednog prolaza pojavio čovek u iznošenom odelu.

Za njim su došla još tri čoveka.

- Mi smo upali pravo u štab Avetinjskog odreda - dodao sam šapatom Ediju.

- Dakle, Njuman je uspeo da se ubaci u samu jazbinu neprijatelja - rezonovao je Edi.

Iz našeg zaklona ugledali smo jednu devojk. Bila je to crnka izvanredne lepote. Spremala se da nekud ide, ali joj je u dvorištu put preprečio Kristifor Alford. Čuli smo razgovor njih dvoje. On joj je govorio o svojoj ljubavi i o neizmernoj strasti... Nekoliko minuta trajao je taj razgovor. Saznali smo mnogo udvaračkih banalnosti i ime lepote.

- Teri, obožavam te i spreman sam na sve na ovom svetu - govorio je Alford.

- Ako Majlston dozna da mi dosađuješ, dobro se pričuvaj - zapretila mu je Teri.

- Ali Majlston nema ništa sa tobom - rekao je Alford.

- Da, nema... Ali ti znaš da sam ovde zbog posla, a ne da se ljubakam s tobom, Kris. Oskaru se neće svideti

kad sazna da si spreman »na sve na ovom svetu«... - smešila se Teri.

U tom trenutku osvrnuo sam se prema jednom prozoru, i primetio da nas posmatra jedna vrlo gojazna žena. Nekoliko trenutaka kasnije ona se pojavila navratima dvorišnog izlaza. Pozvala je Teri.

- Ona loptasta gospođa nas je videla - rekao sam Ediju. Trebalo je da brzo odemo, ali nismo mogli zbog Teri i Alforda. Čuli smo kako mladić kaže devojci:

- Zar ta debela Bren mora da se pojavi kad god vam se približim? Je li ona vaš anđeo ili đavo čuvar? Ostanite, Teri. Neka debelu nosi đavo!

- Pazite da joj se ne zamerite. Mislim da biste se vrlo rđavo proveli da vas ona »zagrli« - smejala se Teri.

A zatim se vratila ka gojaznoj Bren. Alford je stajao cinično se smeškajući, a zatim je krenuo da se opet postavi tako da opet susretne Teri, ako ponovo naiđe. Tada nas je primetio.

- Izlazite ovamo! - viknuo je i odmah zviznuo u prste.

Tri revolveraša su istrčala i počela da nam prilaze sa revolverima u rukama. Edi je pokušao da se prebaci do jedne gomile metalnih buradi, ali je prasnuo hitac. On se uhvatio za rame, a ja sam se našao ispred dva revolvera.

Uveli su nas u jednu prostoriju, koja je očito služila za to da gangsteri prekraćuju vreme igranjem karata i pićem. Počeli su da nas ispituju i tuku.

Tako je prošao čitav sat. Alford je izmišljao najneprijatnije muke i naročito se okomio na već ranjenog Edija. Udarao ga je u ranjeno rame.

Tada je nastala pucnjava. Nekoliko gangstera je istrčalo.

- Pazite na njih! - viknuo je Alford dvojici svojih ljudi, pa otrčao ka hodniku.

Tada smo nas dvojica jurnuli na gangstere. Jednog smo onesvestili, a drugom je Edi izbio revolver iz ruku. Gangster je umakao kroz vrata, a mi smo istrčali za njim. Našli smo se u jednom prolazu i upali u neki hodnik videvši čoveka kako puca u gangstere. Bio je to inspektor Njuman. Dok smo se požurili da mu se pridružimo, neko se pojavio iza naših leđa i pucao bez opomene. Edi je pao pogođen, a ja sam odgovorio vatrom. Video sam kako inspektor Njuman gubi snagu i pada nekoliko metara dalje od nas.

Zgrabio sam Edija i uvukao ga u jednu sobu. Ali tamo je već bio mladi ubica Alford. Morao sam da ispustim onesvešćenog Edija i dignem ruke. Dva revolveraša su upala i pomogla Alfordu da nas veže. Nekoliko minuta kasnije, kao džakove su nas ubacili u jedan kamion sa furgonom bez prozora. Čuo sam kako neko više:

- Morate ga uhvatiti! I brzo se spremite, napuštamo kuću! Poznao sam glas Oskara Majlston. Nekoliko minuta kasnije uneli su još nekog onesvešćenog čoveka. Iznenadio sam se prepoznavši Samjuela Makfersona. Mornar je bio okrvavljen glave i lica, a njegov veliki kolt nosio je sam Majlston, koji doviknu:

- Ti, Ispeglani, idi tvojim automobilom. Odvedi iz gužve Teri i Bren, a noćas, dođi gore najkasnije u ponoć.

- Gde da smestim devojkicu i onu tešku Bren - pitao je Ispeglani Kris.

- One znaju kuda će. Samo ih izvedi da ih ne zatekne policija, ako je neko čuo pucnje. Mornar je nekome telefonirao, pa i zbog toga moramo otići - zaključio je Majlston.

Njegovi ljudi su ubacili još dva svoja ranjenika i nekakve sanduke, a zatim je kamion krenuo...«

Lun zastade i nekoliko trenutaka je razmišljao. Tad je nastavio da čita:

»Vide da su ranjeni detektiv i Pipčin odvedeni tamo gdje ih je zatekao. Gangsteri su ih vezali i ostavili da se guše. Kenford je krvario i umirao mučeći se satima, a Pipčin se gušio nemoćan da se pokrene. Pored toga, umirao je od žeđi.«

Lun sa tugom, pomisli na sate izgubljene u traženju otmičara. S odvratnošću pomisli na Kristifora Alforda, koji je krvavih ruku mirno obilazio jednu i sastao se sa drugom ljubavnicom. Ali nije mogao da porekne činjenicu da je baš to i omogućilo da sretne čoveka po čijem tragu je našao kuću na padinama brda iznad Hemsteda.

Čitajući dalje, Lun nađe još jedan zanimljiv detalj. Artur Markinč je pisao:

»... To sto se Lun našao na tragu zločinaca nagoveštava da će zločinačka banda skupo platiti za svoje zločine. Lun neće oprostiti smrt svog prijatelja Edija Kenforda.

Ohrabruje i vest iz Skotland jarda. Na pitanje da li policija smatra potrebnim da ulaže toliko napora u progonjenju Donalda Sikerta, dobio sam uveravanje da protivu Luna ne postoji nijedna nova tužba. Skotland jard zna da su od ruke tog čoveka ginuli samo zločinci i da je on naučnik velikih sposobnosti i mogućnosti. Njegov greh je u shvatanju zakona.

Ne mogu da i ovom prilikom ne napomenem da se Skotland jard i mnoge druge službe zaštite bore protivu zločinaca, ali da je gangstera, ucenjivača, krijumčara i svih vrsta prekršilaca zakona sve više u Londonu i drugim gradovima. Čak i sam Skotland jard morao je da primeni neke metode koje nisu zasnovane na zakonima. Veruje se da su viši inspektor Hardin i inspektor Njuman pali vršeći svoju dužnost kao vođe Avetinjskog odreda.

To čudno ime tajnog policijskog odreda nastalo je odmah posle rata. Smatralo se da on odavno ne postoji,

ali sada je teško verovati da nije obnovljen. O tome imamo dokaze, a i svedočenje Čarlija Pipčina jasno ukazuje na to. Jedino u interesu istrage ne možemo izneti sve činjenice.

Treba napomenuti da je viši inspektor Hardin pao u krvavom obračunu sa krijumčarima oružja i da bi krijumčari pobedili da se tamo nije našao i Donald Sikert sa svojim vernim drugom Samjuelom Makfersonom.

Zar se Lun nije nalazio u životnoj opasnosti boreći se protivu ubica? Zar ga sada treba suditi zato što je pucao na ubice višeg inspektora Hardina? Zar ne možemo dočekati dan kada će Lun moći da bude slobodan građanin? Zar čovek dostojan divljenja i poštovanja još uvek treba da bude progonjen?... «

- Hej, Sam! Dođi da pročitaš. Artur počinje kampanju za nas! - viknu Lun.

- Šta počinje? - razrogači oči Makferson.

- Hteo bi da nas dvojica možemo slobodno da šetamo Londonom i da se ne plašimo da će nas strpati iza rešetaka - objasni Lun.

- A šta će nam to? Ne bi bilo zanimljivo - dodade mornar.

- Ali tada bi mogao mimo da uzmeš svoj brod i da ploviš morima, osiguran kod Lojda - nastavi Lun smeškajući se zaklonjen iza novina.

- Misliš da bi moglo?... Pa to je drugo. Napred, momče! Napred, Arture! - poskoči Makferson i dođe da pogleda šta je to Lun pročitao.

Ali ovaj mu pokaza nešto drugo. Bila je to vest o smrti višeg inspektora Jakoba Hardina. Pisalo je da je pao vršeći svoju dužnost u borbi protivu zločina.

- Bio je to čvrst momak - reče Makferson.

- On i Njuman su bili iz one generacije policajaca koji su se borili. Sada je Skotland jard prilična zbirka

činovnika, koji ne žele da se izlažu opasnostima - reče Lun ostavljajući novine.

Neko vreme stajao je nad jednim stolom i nešto crtao nerazumljivim šarama. Mogli su se nazreti likovi jednog visokog čoveka i krupnog livrejisanog šofera.

- Dakle, najbolje je da penzionisani pukovnik Stebold krene sa svojim livrejisanim šoferom - reče Lun.

- Opet moram obrijati kosu? I sve one crtarije po meni? Molim te da izmisliš nešto bolje. Zar ne bi mogao da me unaprediš bar u poručnika? - protestovao je Makferson.

- Ne mogu. Nađemo se među ljudima koji su bili oficiri, pa ti počneš o ajkulama i kitovima, psuješ i nimalo ne ličiš na gospodina oficira - odvrati Lun smejući se.

- Pa neka budem pomorski oficir.

- Ne može ni to. Ti znaš da se pešadija i mornarica ne podnose. Niko ne bi verovao da su se udružili pukovnik pešadije i pomorski oficir.

- Pa što nisi izabrao da budeš pukovnik pomorske pešadije? To ti je i riba i sisar. Nešto kao kit, smejaio se mornar.

- Mislim da morskog sisara možeš baš ti da zameniš. Ideja ti je dobra. Ti ćeš biti narednik pomorske pešadije.

- Suviše mali čin, ali bolje nego šofer obrijane glave. Tada se osećam kao foka! Narednik... Hm, ipak nešto - gundao je mornar spremajući se za onu, već poznatu torturu maskiranja.

Lun je brzo dobio izgled rumenog iznegovanog belokosog gospodina, koji je svojom vojničkom službom sačuvao mladalački stas i okretnost. Preplanulo lice potvrđivalo je duga putovanja. Malo duže morao je da se zabavi Makfersonom.

Trebalo je njegovu talasastu kosu skratiti na dužinu manju od jednog inča, ucrtati mu dva ožiljka, koji

ne nestaju brzo, a zatim mu naročitom bojom imitirati nekoliko vojničkih tetovaža. Mornarovo lice je i inače bilo preplanulo. Trebalo je dodati još dve lažne krunice na zdravim Makfersonovim zubima, kako bi izgledali oštećeni.

- Koliko će mi trajati ta nova njuška? - pitao je Makferson.

- Tačno dok ne nađemo Majlstonu i njegovu družinu. A sada požurimo. Moramo stići na ispraćaj Edija Kenforda. U novinama piše da će biti sahranjen u svom rodnom mestu. To je Ajsfalajt kod Sautemptonu.

Dalje su obojica ćutali. Prvi put je poginuo neko od najbližih i iskrenih prijatelja ovog prema neprijatelju tvrdog, ali prema prijateljima vrlo osećajnog čoveka. Lun je bio prijatelj odan do krajnjih mogućnosti, a zato je i njegova tuga bila duboka i pored pokušaja da je uguši pred mornarom.

Sada je posmatrao Makfersona iskosa. Ovaj je pokretao nozdrve kao da se brani od nekakvog neprijatnog golicanja. Čvrsti, kao od granita isklesani mornar u stvari je bio osetljiv do te mere da ga reći o Kenfordu dovedoše u stanje da je s naporom zadržavao da mu ne pođu suze.

- Osvetićemo ga - tiho reče Lun.

- Da... i onog starog momka Hardina, koji me je pekao nežno šapćući.. . prijateljski,.. Kao da nije bio policajac... Eh, Edi... - mrmljao je Makferson potresenim glasom.

Da su zločinci mogli da shvate kakvo ogorčenje se javlja u ovoj dvojici ljudi baš zbog žalosti za izgubljenim prijateljima, potrudili bi se da ih nikada više ne sretnu.

VIII

Posle ispraćaja posmrtnih ostataka detektiva Kenforda, Lun i Makferson svratiše u zgradu

»Londonskog dnevnika«. Šef- redakcije dočeka uglednog gosta sa naročitom pažnjom.

- Tek danas, kad ste zvali telefonom, saznao sam da ste se vratili sa puta u Indiju, gospodine Stebold. Vaša pisma sa putovanja su oduševljavala naše čitaoce. Jeste li nam spremili još nešto? - govorio je razvlačeći punačko i rumeno lice.

- Pisaću još samo jedan članak, jer me čekaju poslovi druge vrste - odgovori tobožnji Stebold.

Razgovor o Lunovom putovanju u Indiju nije bio bez osnova, jer je on stvarno tamo bio sve do pre dvadeset dana. A šef-redaktor »Londons džornela« već dugo je poznao penzionisanog pukovnika Harija Stebolda. Poznao ga je i popularni reporter Markinč, koji je, iako lični Lunov prijatelj, čvrsto verovao da je Stebold sasvim druga ličnost. Susreti sa Markinčom bili su najbolja Lunova provera da li je dobro maskiran, jer, kad nije mogao da ga prepozna čovek izvanrednih sposobnosti zapažanja i posmatranja, onda se nije moglo dogoditi da ga neko drugi prepozna u neželjenom trenutku.

Zato i sada Lun izrazi želju da vidi reportera.

- Da li je gospodin Markinč u redakciji? - upita Lun.

- Treba da je došao. On će biti oduševljen da vas vidi. Uvek kaže da mu se samo jedan čovek u Londonu više sviđa od vas. A ja sam mu rekao da ne verujem - Odgovori ljubazno šef-redaktor.

- Po onome što piše o Donaldu Sikertu može se pogoditi ko je njegov prijatelj broj jedan - osmehnu se Lun.

- Vi sve shvatate, gospodine Stebold. Ali siguran sam da će se vama obradovati isto tako - osmehnuo se opet šef-redaktor i zazvonio sekretarici.

Starija devojka sa naočarima brzo uđe, sasluša zahtev i bez reči izađe. Brzo je pronašla Markinča i ovaj

dotrča držeći u ruci svoju lulu.

- O, poeta, canta lunam, et stellas! - izreče novinar svoju omiljenu latinsku frazu i požuri k prijatelju raširenih ruku. - Koga vidim! Napokon ste se vratili u staru Britaniju!

- Uvek isti! Uvek u nekom novinarskom okršaju! - odvrati tobožnji Stebold i dugo zadrža Markinčovu ruku u svojoj. Izmenjaše sve uzvike oduševljenja što su se opet sreli, a zatim se u novinarevim rukama nađe beležnica, a ugašena lula se preseli u džep.

- Uz vest da ste se vratili, recite nam kako se osećate opet u svom starom Londonu - poče Markinč svoj nametnuti intervju.

- Prvo što sam u Londonu učinio bilo je da pročitam zapanjujuće vesti o okršajima sa krijumčarima. To već prelazi svaku meru - odgovori Lun.

- Čitali ste o Lunu? - upita Markinč.

- Da... I slažem se sa vama da je vreme da naša policija pusti tog čoveka na miru. Vi počinjete neku vrstu kampanje u tom smislu - odgovori Lun.

- Odlično ste zapazili! Počinjem je i tražiću podršku svih ljudi i faktora. Šta vi mislite?

- Bez rezerve sam uz vas.

- To ću staviti kao važan detalj u intervjuu sa vama.

- Dodajte da lično želim da pozdravim Luna kao čoveka dostojna da bude slobodan - nastavi Lun ulažući izvesni napor da ostane ozbiljan.

- Vaša izjava mi je ujedno i velika pomoć - radosno upade Markinč.

- Iskreno sam ljubomoran na vaše prijateljstvo prema tom čoveku. Znam dosta o vašim susretima i zajedničkim doživljajima i žalim što i nas dvojica nismo bili duže zajedno - primeti Lun.

- Ako jednom upoznate Donalda Sikerta, onda ću ja biti ljubomoran što dajete prednost njemu, umesto

meni - branio se Markinč.

- Stvarno želim da ga upoznam. Trudio bih se da mu pomognem - zaključí Lun.

Oprosti se od reportera i šefa-redaktora, a zatim izíde.

U automobilu zateče Makfersona kako se zagleda u ogledalce na štitniku za sunce.

- Ne možeš, da se nadiviš lepoti - reče Lun sedajući do njega.

- Ne divim se, ali ne mogu da se naviknem... Taj čovek u ogledalu treba da sam ja... a nisam... Pa ni zubi mi nisu isti... Ne poznajem svoj osmeh... Da ti nisi zli čarobnjak, pa od ljudi svašta stvaraš? - gundao je Makferson paleći motor.

- Sada sam razgovarao sa Markinčom i izrazio mu želju da se sastanem sa gospodinom Donaldom Sikertom - pričao mu je Lun.

- O, sveta Marion, zaštitnice riba i koralá! Ovaj čovek će jednom izgubiti samoga sebe i moraće po Londonu da se raspituje! Ali najstrašnije je to što ću se ja zaželeći starog momka Makfersona i prosto ću presvisnuti od tuge - dodade mornar.

Neko vreme su se vozili ćuteći, a tada Makferson upita: - Kuda da vozim?

- Ideš dobrim pravcem, a ja sam zaboravio da ti kažem krajnji cilj. Treba da proverimo da li je mladi Alford u svom stanu - odgovori Lun.

- Ako ti taj Kris treba, čuvaj ga od mojih ruku. Zgužvaću ga tako da ga više niko neće zvati Ispeglani - dodade mornar i jetko huknu.

Prođoše pored Tabord gardena i nađoše mesto za parkiranje.

Lun uključi prijemnik i poče da sluša. Ulovi zvukove koji su ličili na korake bosih nogu, zatim šuštanje papira, pa kлокotanje tečnosti koja se sipa u

čašu. Tek posle desetak minuta začu se zvonjenje telefona.

- Ja sam... - čuo se glas Kristifora Alforda.

Časak je ćutao, pa nastavi da govori u prekidima:

- Zašto te nisam zatekao ovde?... Šta kažeš?!... Pa ostavio sam ih na tvom stočiću... Nisu mogli nestati... Ne, nikako!

Siguran sam da sam ih ostavio!... Ja ću već potražiti tebe... Tada ću ti objasniti... Sve je to galama oko ničega. Izmišljene priče... Ne usudi se da ikome govoriš o meni, a najmanje da kažeš moju adresu... Dok se neke stvari ne srede, ne smem im pasti u ruke... Ne, niko ne zna... Jedino sam tebi rekao moju novu adresu... Znaju je moji, ali ako me neko otkrije, ti ćeš se naći u neprilici... I ne zovi me dok ti se ne javim... Grlim te, draga. Veruj da mi se neće ništa dogoditi.

Čulo se kako slušalica škljocnu u viljušci i sve se utiša. Opet se čulo kлокotanje pića. Lun je razmišljao šta da uradi, kada ugleda kako se zaustaviše jedna mala kola. Iz njih iziđe žena visoko podignute crne kose. Snažan vrat i obnažena, malo široka ramena, davali su izvestan ton robusnosti inače još skladnijoj figuri neznanke. Njene usne su imale nekakav izraz podsmeha. Gornja je bila skladna, ali donja preterano puna, kao natečena. Žena je stajala pored kola i zaključavala ih. Za trenutak kao da je razmišljala, a zatim osmotri okolinu i odlučno se uputi ka zgradi u kojoj je bio stan Ispeglanog Krisa.

Izgled te sredovečne žene sam po sebi je odbio Luna da je poveže sa mladim nevaljalcem. Zato on nastavi da mirno sluša. Jednu minutu kasnije iz razmišljanja ga trže zvuk zvona, koji dođe iz prijemnika. On obrati pažnju i ču kako brava škljocnu.

- Ti, Doroti?! Radujem se što si došla i pored svega što se događa... Sada si mi potrebna - reče Kris.

- Ja znam kad je pravi momenat - reče žena vedro.

- Draga... Ti tako umirujuće deluješ.

- Možda bi ti voleo da te razdražujem, kao neke druge tvoje...

- Ne govori tako... Srećan sam kad sam pored tebe. Druge ne postoje!

- Ah, ti veliki lažove!... Ipak, volim tvoje laskanje! Žena u mojim godinama počinje da se miri sa neophodnošću da svom muškarcu progleda kroz prste.

- Neko piće?

- Bilo šta, ali sa dosta leda - odgovori žena.

Ono što je dalje sledilo nije interesovalo Luna, ali je morao da sluša. Tek pola sata kasnije razgovor je mogao da ima dublji smisao.

- Moraću da se preselim oдавde - govorio je Kris.

- Zar neko zna za ovaj stan? - upita žena.

- Samo Majlston - odgovori Kris.

- Lažeš, dečko moj... mnogo lažeš... Sigurna sam da najmanje pet malih drolja zna za ovo гнездо.

- Doroti... Pa ja te ne razumem... Ipak, misliš li da treba da se premestim?

- Zar ti ne bi odgovaralo da te ja sakrijem i da nekoliko meseci budeš samo moj... Niko ne bi znao gde si. Jedini uslov je da pristaneš na zatočenje. Kuća je udobna ima mali bazen i divan vrt. Ja bih dolazila svake noći... Pristaješ li?

- Rado bih pristao, ali ne smem. Ne znam šta će gazda preduzeti. On ne trpi da se neko izvuče iz posla, ako mu on nije naredio.

- A ko je gazda koga se plašiš?

- Pa to niko ne zna. I sam Majlston održava indirektnu vezu.

- Veruješ li da Majlston ne zna?

- Tako tvrdi. Gazdu niko nikad nije video.

- Znači, svu vatru gutate vas dvojica?

- Za sada smo mi na udaru.

- Zašto mi nikad nisi govorio o svemu tome?

- To se ne čini!... Žene ne treba opterećivati takvim stvarima...

- Lud si, dečaće moj! Da si mogao da se odrekneš tvojih jeftinih devojčura, ja sam ti mogla stvoriti bezbrižan život.

Volela sam te toliko da sam htela sve da ti žrtvujem.

- Zar me više ne voliš?

- Potreban si mi... Ne znam zašto, ali uzalud sam pokušavala da te ne vidam.

- To sam primetio.

- Ženu vređa... Mnogo brže si jurio, u zagrljaj površnih koketa, nego u zagrljaj žene koja je htela da bude samo tvoja... Nešto u meni se slomilo. Telom te želim, ali srcem ne... Čak te i mrzim, Kris.

- Šta govoriš? Pa to je...

- To si zaslužio. Sada vidim da si ubica, običan gangster. Danas te poslednji put vidim... Hajde bliže. Ispijmo još po čašu... pića i otrova - reče žena i nasmeja se čudnim smehom.

- Imaš najlepša kolena na svetu... Ipak sam tvoj rob... Draga moja...

Prolazile su, minute i Lun htede da isključi prijemnik. Razmišljao je da li da prati ovu ženu. Razgovor je navodio na zaključak da ona nije član bande, ali je možda mogla da kaže nešto o Krisovim prijateljima. A to je put kojim se stiže tamo gde je Lun hteo da nađe zločince krive za smrt i nesreću mnogih ljudi.

Nekakav neprirodan jecaj zaustavi njegov pokret kojim je hteo da isključi prijem.

- Šta je sa mnom... Gorim... Nešto mi lupa u grudima... Oh, pomogni mi da ustanem... - govorio je Kris.

- To je trenutno... Proćiće brzo - umirivala ga je Doroti.

- Sve gore mi je... šta se događa?... Gušim se... Zovi lekara... Preklinjem te, pomoć!...

- Hoću, dovešću lekara - odgovori žena.

Nekakvo krkljanje i bolni jecaji dopirali su iz slušalice, a onda prestadoše. Čuo je kako nešto lupka. Zvuci su pokazivali da žena otvara fijke i ormane, prosipa nekakve predmete i čepa papire. Zatim brzi koraci i zvuk brave koju neko zaključava.

Uskoro se žena pojavi na izlazu. Hitro stiže do svog automobila i odveze se. Lun samo zapisa broj njenih kola i dade znak Makfersonu da iziđu.

- Pođoše u kuću i popeše se do Alfordovog stana. Lun pozvoni. Kad niko ne dođe da otvori, on iz džepa izvuče ključ i otključa.

Uđoše držeći revolvere u rukama. Kad odškrinuše vrata sobe, Lun spusti revolver. Pritrča i prvo opipa lice, a zatim ruku mladića. Žute i plavičaste pege i mrtvačka boja behu se već razlili po njima.

- Mrtav je - zaključa Lun.

- Kako je to odjednom umro? Malopre je ljubio onu ženu... Čuo sam da se to zove slatka smrt. Ne izgleda baš slatka - reče Makferspn.

- Otrov. žena mu je sipala otrov - zaključa Lun.

- Ali zašto? - pitao je Makferson.

- Afera sa zločinima je, možda, naterala ženu na očajnički korak. Ona je bila u opasnosti da njeno ime dođe u vezu sa mladim gangsterom. Izgleda da to nije htela da dozvoli - odgovori Lun i pođe da pogleda stan.

U kupatilu primeti parčiće papira, koji su pali oko slivnika. Dakle, Doroti je iscepala nekakve papire i pustila da ih voda odnese u kanalizaciju. Da li su to bila ljubavna pisma, ili nekakvi drugi dokumenti, nije se moglo znati.

- Treba otići odavde - zaključa on, i sa Makfersonom brzo iziđe.

- Dok su ulazili u automobil, blizu njih prođe prodavač novina.

- Večernje izdanje! Novo ubistvo! Gangster Majlston nađen mrtav! - vikao je prodavač.

- Lun ga zovnu i uze novine. Fotografija Oskara Majlstonu, kakav je izgledao živ, a zatim mutni snimci leša ispunjavali su prostor na stranici uz dosta oskudnu vest o nađenom lešu. U jednom starom skladištu kod Kaning Tauna nađen je leš čoveka ubijenog tvrdim predmetom. Ustanovljeno je da se radi o Oskaru Majlstonu. Novinski izveštač je dalje prepričavao ono što se već znalo iz pričanja Čarlija Pipčina.

- Neko se brzo otarasio kompromitovanog zlikovca. Sada će biti teže pronaći prave i glavne krivce - reče Lun i ostavi novine.

- Kupac mog broda je nestao - progunda Makferson.

- Nije rđava misao - primeti Lun. - Zamolićemo Pipčina da pazi na brod i one koji pokušaju da ga kupe.

- Na brod ću sam paziti. Ionako nemamo drugog posla. Krivci su mrtvi - reče Makferson.

- Mislim da se varaš. Ne bi bilo dobro da se muvaš oko broda. Uostalom, ti si sada narednik Markus Makdonel - zadirkivao ga je Lun.

- Neću da budem narednik. Ja sam rođeni mornar! O Neptune, o mora i okeani! Ne dajte svog mornara Samjuela Makfersona da postane suvozemni, ukrućeni narednik! - odvrati Makferson vatreno.

- Naredniče...

- Razumem gospodine pukovniče. Narednik... Kako ono beše?... Markus?

- Markus Makdonel, narednik Devete brigade pomorske pešadije - objasni mu Lun. - Večeras ćemo načitati dokumente, a ti ćeš naučiti nešto o Devetoj brigadi.

- Je li ona bila kod Denkerka? - kao prestravljen upita mornar.

- Ne... Najduže je bila kod Singapura - odgovori Lun.

- Dobro... Samo da ne učim mnogo istorije, ili me unapredi u kapetana ratnog broda. To bih lakše podnosio.

- Naredniče, vozite pravo u Skotland jard! - naredi Lun.

- Razumem!... Šta?! U Skotland jard?

- Tačno si čuo - odgovori Lun.

Makferson se počea po glavi i opipa skraćenu četku svoje kose.

- Daju li večeru iste noći kad nekog stave iza rešetaka, ili čekaju da se ujutro napiše trebovanje? - upita pokrećući automobil.

- Večeraćemo za svoj račun - odgovori Lun.

IX

Zaustavi tamo levo. Vidim jedno mesto za parkiranje - reče Lun, dok su prolazili mimo Berkli skvera.

- Tako valja! Poplašio si me onom pričom o odlasku u Skotland jard. To ti je kao kad bi mornar odlučio da plovi na buretu bez krme - odvrati Makferson mučeći se da velika kola smesti na prilično mali prostor.

- Rano ste se obradovali,, naredniče Makdonele! - smejući se . dodade Lun. - U Skotland jard idem svakako, ali treba doterati jednu malu sitnicu.

- Nećeš valjda nešto na meni?! Dosta mi je tog prepravljanja! Ako ne mogu da budem ono što jesam, onda neka ostanem narednik Makdonel - gundao je Samjuel Makferson.

- Tamo će nam svakako uzeti otiske prstiju, a to ne bi vredelo - objasni Lun i iz spremišta automobila izvadi malu kutiju.

Izvadi nešto prozračno i jedva vidljivo. Ličilo je na otisak rukavica u vazduhu. A to su bile stvarno rukavice, ali od providne plastične materije.

- Daj te ručice i pazi da ne pocepaš ovu finu stvarčicu - reče Lun i uze Makfersonovu šačtinu.

Pažljivo mu navuče rukavice, koje se više nisu primećivale. Nekakvom vrstom ventuze tapkao je po mornarevim rukama. Kroz tananu materiju brižljivo istera sve dlačice na prstima i gornjem delu mornareve šake.

- Pa kud nestadoše te pokožice? - začudi se Makferson zureći u svoje ruke.

- Pazi kako hvataš volan i nemoj da skineš rukavice sa otiscima - opomenu ga Lun a zatim poče da na svoje ruke navlači prozirnu materiju.

Usnama je prelazio preko kože na prstima i šakama, kao da ih ljubi. Posle svega malom pumpicom

poprska Makfersonove i svoje ruke. Izgledalo je kao da su čudne rukavice sasvim nestale.

- A sada napred! Pravo u Skotland jard! - zaključí Lun i zavalí se u sedište.

- Jednom ćeš mi navući riblje krljušti, staviti mi škrge i peraja i ja ću postati riba! - zabrunđa Makferson grčeći lice od napora da istera kola i pri tome ne okrzne ona ispred sebe. - Ideja nije loša - odvrati Lun mimo.

A tada se zavalí u sedište i sklopi oči kao da će zaspati.

Razmišljao je o onome što je trebalo da uradi.

Sećao se poslednjih reči inspektora Hardina:

»... Na tragu sam gangsterskoj bandi... Javite sve inspektorú Džošu Nelsonu...«

*

Dežurnom naredniku u Skotland Jardu Lun reče da traži inspektora Nelsona.

- Recite mu da imam vaznu poruku u vezi sa poslovima koje baš sada radi - dodade zatim.

- Mislim da je inspektor zauzet... Nikoga ne prima... - počé narednik tražeći reči da odbije zahtev nepoznatog.

- Verujem da vi mislite, i slično, ali zahtevam da odmah pronađete inspektora.

Kažite da ga traži pukovnik Stebold koji donosi poruku od Luna - glasom koji ne trpi pogovor reče Lun.

Narednikovo lice se promeni i on otrča. Nakon tri minuta se vrati i stade mirno. Kao na raportu izgovori:

- Gospodine pukovniče, inspektor Džoša Nelson vas moli da izvolite k njemu.

Okrenu se na peti i žurno pođe pred Lunom. Skrenuše u jedan hodnik, pa se liftom popeše dva sprata i drugim hodnikom stigoše pred jedna vrata. Narednik ih otvori i propusti Luna.

Inspektor hitro ustade i požuri u susret gostu.

- Ja sam... - poče Lun.

Ali ga inspektor prekide pružajući obe ruke:

- Odmah sam vas prepoznao, gospodine pukovniče.

Ja sam inspektor Džošua Nelson. Veoma mi je drago što sam vas sreo!

- I meni je milo da vas upoznam -odvratila Lun.

- Zamislite, baš sam čitao vašu izjavu datu reporteru Markinču - nastavi inspektor uslužno pomerivši fotelju za gosta.

- Posle svega što sam saznao, mislim da nisam pogrešio ono o tajanstvenom kralju ponoći - smeškajući se reče Lun.

- Vaše mišljenje me ne iznenađuje, ali me je iznenadilo kad je narednik rekao da imate poruku od Luna. Pa vi ste tek prispeli u London.

- Stvari ponekad počnu da se zapliću i događaji da se nižu tako da ih čovek ne može odmah da shvati. Tek što sam stigao u svoj stan, moj pratilac narednik Makdonel mi je prijavio profesora Brauna.

- Veoma me interesuje sve što znate i slušam vas pažljivo, ali kao domaćin moram prvo da vas ponudim pićem - prekide ga inspektor Nelson. - Ovde uvek skrivam nekoliko flaša...

- Vidim jednu sa francuskim konjakom. Na kontinentu su me razmazili iako je bio rat. Konjaka je bilo čim smo potisli Nemce - odvratio Lun.

Inspektor natoči piće i primače kutiju od lakiranog drveta, u kojoj je bilo nekoliko vrsta cigareta u pregradicama.

- Izaberite, gospodine pukovniče - ponudi ga inspektor.

Lun privuče veliku kutiju, razgleda majstorstvo njenog tvorca, a zatim izabra cigaretu od orijentalnog duvana.

- Stali smo kod profesor Brauna - reče inspektor i sam uze cigaretu.

- Imate pravo... Primio sam nepoznatog. Ušao je čovek star oko 35 godina. Smešeći se počeo da govori:

»Oprostite mi gospodine pukovniče što sam se prijavio pod lažnim imenom. Ja sam Donald Sikert. Mogu li da razgovaram sa vama?«

Posmatrao sam gosta sećajući se da sam negde pročitao opis tog čoveka. Mislim da je to pisao moj prijatelj Markinč, a glasi: »Lun je usamljeni borac, naučnik. To je čovek prodornog, ali prijatnog pogleda kao kaljeno gvožđe modrih očiju. Gibak je i brz, sportski građen, ali sa dovoljno elegancije i finog sklada tela tako da izgleda vitak i pored svih sto osamdeset funti težine. Njegovu tamnu kosu kao niti srebra ukrašava po neka seda vlas na slepoočnicama...«

- Poznat mi je taj impresivni opis, ali još nikad nismo uspeli da utvrdimo kakav je stvarno izgled tog čoveka - primeti inspektor.

- Čini mi se da je Markinč dao veran opis, jer je moj gost baš tako izgledao. Ponudio sam ga da sedne i saslušao ga. Primetio sam da je odličan pripovedač i pozer. U svoja izlaganja je uplitao šale tako da ga je bilo uživanje slušati - nastavi Lun.

- I vas je oduševio - opet upade inspektor.

- Još davno me je oduševio onim što sam saznao o njemu, ali susret je bio nova radost.

- O čemu je pričao?

- Prvo o okolnostima koje su ga dovele k meni.

Požalio se na teškoće u trenucima kada se sukobljava sa vašim ljudima.

- Čini mi se da su naši ljudi imali teškoće sa njim, a ne on sa nama - osmehnuvši se reče inspektor.

- Iz kasnijeg njegovog izlaganja sam shvatio da mu život zagorčava to što je neprekidno na listi progonjenih. Godinama živi pod tuđim imenom i mora da se skriva - nastavi Lun mirno da priča kao da se stvarno radi o nekom drugom, a ne o njemu samom.

Obavesti inspektora šta se dogodilo u trenutku smrti njegovog druga Hardina. Zatim mu ispriča da Lun želi da stupi u Avetinjski odred.

- Šta vi govorite!?... To je... Pa to je neobično - poskoči inspektor.

Lun skide polutamne naočare i poče da ih čisti. Inspektor je zurio u njegove oči, koje su bile tamne zbog naročito za ovu priliku stavljenih plastičnih okulara direktno preko oka. Opet stavi naočare i dodade:

- Zar je Lun počinio toliko zlodela da je nemoguće da ga primite ?

- To je vrlo komplikovana stvar... On u suštini nije napravio nijedno zlo delo. Ali s formalne strane... Morao bi da dokaže da je u strogoj i nužnoj samoodbrani ubio neke zločince... Pa vi znate šta su zakoni... - zbunjeno i skoro mucajući pokušava da objasni inspektor.

- Da, shvatam. Pravdu su naslikali kao damu vezanih očiju i sa terazijama u rukama - osmehnu se Lun.

- A nije samo to... Lun ima mnogo neprijatelja u Skotland jardu i Intelidžens servisu...

- To mi je i on rekao. Pomenuo je pukovnika Normana Grifta, koji je naredio da se »taj čudak uhvati, iscedi i likvidira, jer se ne zna kome, kako i kada će jednoga dana poslužiti«.

- Izgleda da je to istina - nehотиčno uzdahnuvši reče inspektor Nelson.

- Dakle, smatrate da je nemoguće usključiti Luna u napore da se uništi jedna vrlo opasna banda, čijom krivicom je za svega nekoliko dana palo mnogo mrtvih? - upita tobožnje pukovnik i glas mu postade oštar.

- Ja me smatram... Upravo mislim da bi to za nas bila ogromna prednost... Ali ja to ne mogu da odlučim... Samo najstariji šefovi... Morao bih tražiti odobrenje - mučeći se nastavi inspektor Nelson.

- I vi ste na čelu Avetinjskog odreda koji sme da ubija bez presude!? Ne čudim se što su uspesi mali, a gubici velik - srdito odvratila Lun.

- Ali vi ste nepravlični prema meni. Ja već imam suviše odgovornosti. Moji drugovi su poginuli... Ali uzeti Luna...

- Da! Uzeti Luna i dati mu časnu reč da neće biti progonjen i hapšen! Iskoristiti njegovu dobru volju i napore štampe da se zaustavi proganjanje tog čoveka! Treba biti muškarac, gospodine inspektore - dodade tobožnji pukovnik Stebold.

- Vi ste me iznenadili... Dopustite da razmislim - branio se inspektor.

- Treba razmisliti. I meni ste dali ideju da razmislim - zaključila Lun.

Čekali su neko vreme. Lun ustade i pođe do prozora. Gledao je u garom pokrivene krovove Londona. Odjednom se odlučno okrenu, vratio se do stočića među fotelje i stojeći se sažeo, lupnu rukom o sto i izgovori: -

- Ja sam se odlučio, gospodine inspektore. Stupam i ja u Avetinjski odred.

- Vi? pa to je... Dabome da se ne mogu protiviti. Samo moram da vam kažem da je sve to opasno. Vrlo je opasno! - odgovori inspektor Nelson trudeći se da savlada preneraženost.

- Znam da borba u podzemlju nije prijatni izlet do Monte Karla, ili pariških pozorišta. Mislim da ne treba učiti čoveka koji je doživeo i ponešto opasno...

- Oprostite mi! Vaša želja da nam pomognete za sve nas je ogromna čast. Smatrajte sebe jednim od šefova odreda - dodade inspektor.

- Kakve su formalnosti? - upitala Lun.

- Obične... Fotografisanje, otisci prstiju, informisanje o ličnosti i slično. Ali za vas sve to ne treba. Vi ste veoma cenjena ličnost - odgovori inspektor.

- Ja sam suviše dugo bio vojnik da bih tražio izuzimanje od potrebnih formalnosti. Znam da imate moje otiske na kutiji za cigarete, ali uzmite ih lepo po običaju formalne procedure. Moju fotografiju ću vam odmah dati. Tu je i fotografija mog narednika - odvrati Lun.

- Veoma sam vam zahvalan. Otimah ću urediti da se sve obavi. Potrebno je da dobijete i znak na desnom kuku. To je mali crtež deteline sa četiri lista, koji se utisne postupkom sličnim tetoviranju. Znak nestaje pod dužim dejstvom limunove kiseline - objasni inspektor.

- Molim vas da se pozove i narednik Makdonel. On je u automobilu na vašem Službenom parkiralištu - dodade Lun.

Inspektor telefonom naredi da se pozove narednik Makdonel, zatim opet sede kod Luna.

- Dakle, prvi korak je učinjen. A sada opet o Lunu. Primate li i njega? - nastavi tobožnji pukovnik Stebold.

- Potrebno je da se konsultujem... To će ići teže - opet neodlučno reče inspektor.

- Primate ga tako da je na mojoj ličnoj vezi. Ja sam mu obećao da ću to postići.

- U tom slučaju... Razume se da ga vi možete vidati. Pripadnici odreda imaju prava da se ne drže službenih pravila... To već shvatate.

- A kakve su garancije da neće biti uhapšen?

- Nikakve... Jedino se obavezujem da vas izvestim ako saznam da je negde otkriven i da mu pretili neposredna opasnost.

- Dajete li časnu reč da me nećete pratiti i pokušati da preko mene nađete Donalda Sikerta?

Inspektor je gosta gledao pravo u oči. Nekoliko trenutaka kao da je razmišljao, a onda reče:

- Imate moju reč, gospodine pukovniče.

Njihov razgovor prekide kucanje. Dežurni narednik otvori vrata i propusti Makfersona. Ovaj uđe, stade mirno

i obrati se »svom pukovniku«:

- Narednik Makdonel, po vašem naređenju!

Inspektor pogleda Makfersona i osmehnu mu se blagonaklono. - Stari vojnik još uvek ima vojničko držanje – reče prilazeći da se rukuje sa novim gostom.

- Dugogodišnje navike - objasni Lun i predstavi »svog narednika« inspektoru.

Pošto se rukova sa »narednikom«, inspektor ih obojicu povede do lifta. Spustiše se do suterena i hodnikom stigoše do jedne velike prostorije u kojoj je bilo nekakvih stolova sa alatom, laboratorijskim staklima, raznim instrumentima i uređajima. U jednom uglu je bila fotografska komora. Jedan star čovek osmotri pridošle i nastavi da radi. Inspektor mu priđe i šapatom saopšti šta želi. Stari čovek bez reči otvori jedan orman, donese boje i uze otiske prstiju Lunu i Makfersonu, a zatim zatraži da otkriju svaki svoj desni kuk.

- Neko je imao smisla za humor kad je odlučio da se znak raspoznavanja otisne baš ovamo - reče Lun.

- To je jedino mesto koje je najređe izloženo nepoželjnim pogledima - odgovori inspektor Nelson.

- Izuzev ako se radi o kakvoj dami, koja voli bikini za kupanje na plaži - šalio se dalje Lun.

- Sa damama je već bilo nepritilika i ima ih još uvek.

Slučajno će vaš prvi susret biti baš sa damama - smejući se odgovori inspektor Nelson.

Stari čovek priđe i nekakvim igličastim predmetom pritisnu na Makfersonov kuk. Tamo ostade mali plavi crtež deteline sa četiri lista.

- Kaže se da je to znak sreće - reče Lun.

- Smešna sreća... odvrati Makferson i htede da opsuje na svoj uobičajeni način, ali se uzdrža videći kako ga Lun pažljivo gleda.

Kad i Lun dobi svoj znak, inspektor starom čoveku dade već gotove fotografije za kartoteku. Time je bilo završeno upisivanje novih članova Avetinjskog odreda.

Vratiše se opet u kabinet inspektora Nelsona i ovaj počeo da im objašnjava principe rada njegovih ljudi.

Preporučuje se da oni steknu što više poznanika i po mogućnosti prijatelja u podzemlju Londona. Tamo traže tragove i trude se da pripreme hapšenje zločinaca. Neposredne akcije hapšenja izbegavaju i trude se da i dalje ostanu »ljudi miljea«. Dok im je on tome pričao, inspektor im podeli po jedan papir na kojem je bilo napisano da dobrovoljno pristupaju specijalnom A. odredu Skotland jarda i da snose svu odgovornost za svoje postupke.

- Zašto se zove Avetinjski odred? - upita Lun.

- Taj naziv su mu pripisali šverceri i razni zločinci još kad je prvi put stvoren, jer su stradali od nekog, a videli su da to nije policija - objasni inspektor - Posle smo i mi sami u šalama tako nazivali ljude iz tih grupa za specijalne zadatke.

Lun i Makferson potpisaše svoja lažna imena i vratiše papire. Inspektor nastavi da govori:

- Vi nećete imati nikakve veze sa ostalim grupama i radićete samo na otkrivanju bande, koju su progonili Njuman i Hardin. Ta grupa je izgubila nekoliko najboljih članova. Ustvari, ostale su samo dve dame.

- O-ho! - nasmeja se Lun. - Znači da pojačanje dolazi u pravi čas.

- Bez šale, vaša pomoć je dragocena. Trebalo je već da toj grupi dodamo pet novih ljudi. Ali vaš dolazak menja stvari. Sa gospođicom Majborn i gospođom Lendon odlučićete kolika i kakva pomoć vam je potrebna. To je sve, gospodo - zaključio inspektor.

- Kako ćemo ih naći? - upita Lun.

- Sutra naveče one će biti u Ridžents parku. U dvadeset časova i sedamnaest minuta one će stajati na severnom mostu preko jezerskog zalivčića. Jedna je lepa crnka, a druga malo impozantnija gospođa. Lepa na svoj način - objasni inspektor.

- Kad ćemo stupiti u razgovor?

- Kad ocenite da su to one koje tražite, kao da ne govorite njima, ali ipak pitate: »Ko je to viknuo?« Jedna od njih će reći: »Ja sam jauknuła. Boli me kuk, iznenada«. Vaš odgovor će biti: »Treba ga lečiti, najbolje masažom«. Kraj lozinke će biti: »Hajdete, ako su vam ruke snažne«.

Ćutali su neko vreme. Zatim inspektor upita imaju li oružja i šta misle da im treba. Lun odgovori da imaju svoje vojničko oružje, ali dodade da se najviše uzdaju u dobre šake.

Inspektor delikatno nagovesti da članovi odreda imaju pravo da uzmu i nešto novca.

- Nikakvih novaca. Sve radimo iz ličnog zadovoljstva - reče Lun i ustade.

Njih dvojica se oprostiše od inspektora, i iziđoše.

- Milion mu morskih bura! Nek nosi đavo čorave gusare! O, Neptune sa krnjim trozupcem! Tri mu tuceta podvodnih stena! - psovao je Makferson.

- Šta ti je odjednom? - upita Lun.

- Još pitaš? Ceo sat i po morao sam da ćutim i da ništa ne opsujem! A imao sam stotinu razloga - odgovori mornar.

- Kaži mi makar jedan od njih - smejući se reče Lun.

- Pa ja više ne znam šta se događa sa mnom. Malo je bilo što sam postao tetovirani i priglupi narednik, nego mi onaj starkelja udari žig kao na policijsko tele! Postadoh i avet, hoću reći član Avetinjskog odreda! O mora, o okeani, o zvezde i oblaci! Nasukan kao jadni kit u plicaku! Propade jadni mornar Samjuel Makferson - gundao je Sam vozeći prema Temzi.

U celom zapletu događaja bilo je nečeg izuzetnog, neobičnog. Lun je to više osećao nego shvatao. A sada, dok se bližilo veče, razmišljao je tražeći u čemu je ova neobičnost. Redao je događaje i u mislima zaključivao:

»Iz grupe Avetinskog odreda poginuli su prvo inspektor Njuman i njegovi pratioci. Ostale su samo dve žene... Ubijeno je desetinu gangstera i bili su ostali Majlston i Alford. Oni su ubijeni, a ostali su igračica Hilda Ferster, Francuskinja koja je došla sa bogatašem, a ljubaka se sa gangsterom, i zagonetna Doroti... Ubijen je detektiv Kenford, a ostala je devojka koja je tražila da zaštiti njenoga oca od ucenjivača...«

Lun se seti da je preko žene otkrio i prvi trag do zločinačkog skrovišta. A postojale su i dve žene na koje je Makferson naišao prilikom prvog sukoba sa Majlstonovim revolverašima.

- Suviše žena je u celoj zbrci - reče glasno Lun.

- Milion mu letećih riba! To je ta stvar! Stalno imam osećaj praznine... Nikako ne vidim koga bih odalamio pesnicom i pitao ga šta se događa. Sve same žene - odvrati uzbuđeno Makferson.

- Gde su žene, a naročito tako lepe kao ovih nekoliko, mora biti i muškaraca – zaključí Lun.

Zaustaviše se pred Klubom ratnih veterana i svratiše u klupski restoran.

- Ipak ćemo večerati za svoj račun - odobrovoljen reče Makferson.

Kad sedošé, Lun reče:

- Za mene naruči sočan biftek i malo crnog vina. Moram saznati čiji je automobil kojim je došla ona žena u stan mladog Alforda. Telefoniraću nekom od poznanika.

- Mogao si pitati inspektora Nelsona - primeti Makferson.

- Nisam mogao. Moglo mu je biti sumnjivo otkud već znam i o toj, ženi. Jer u istrazi je moguće da je njeno ime već pomenuto - objasni Lun i ode do telefona.

Nekoliko trenutaka je razmišljao od koga da traži obaveštenje, a onda se osmehnu i zavrte glavom. Potraži brojeve saobraćajne policije i među njima broj saobraćajnog registra. Javi se dežurni službenik.

- Ovde pukovnik Stebold iz Skotland jarda - javi se Lun.

- Izvolite gospodine pukovniče - odazva se službenik i ne raspitujući se o pukovniku.

- Hitno mi treba obaveštenje o jednom automobilskom broju. Naime kome pripada taj automobil - nastavi Lun.

- Recite mi ga i sačekajte kod telefona - odgovori službenik. Lun mu reče broj i sačeka. Nije prošlo ni dve minute, a službenik se javi.

- Kola su upisana na ime Doroti Aran Karvin, Lanark rod, 290. Lun zahvali i u imeniku potraži telefon, ali ga ne nađe. Bilo je dve stranice s brojevima Karvina. Trebalo je čitati i podatke o mestu stanovanja. On zato strpljivo poče da pregleda sitne redove. Pri dnu prve stranice imenika nađe ime Frenka Karvina. Adresa je bila ista. Okrenu broj i ču se promukao glas.

- Molim vas da me spojite sa gospođom Doroti - zatraži Lun.

- Ona nije ovde - čuo se odgovor.

- Kako mogu da je pronađem?

- To nije moguće znati.

- Onda mi dajte gospodina Frenka.

- On je u Francuskoj.

- Onda primite poruku.

- Nisam ovlašćen da primam poruke.

- A ko ste vi? - upita Lun već naljučen.

- Nisam ovlašćen da dajem bilo kakva obaveštenja iz privatnog stana.

- Posetiću gospođu Aran i tada ću pitati sa kim sam razgovarao. Verujem da ću vas tresnuti pravo po

licu, čim vas sretnem - odvrati Lun i htjede da spusti slušalicu.

- Ne verujem da ćete to učiniti, jer niko ne sme da me tresne. Niko nije živ... to učinio - čuo se i dalje promukli glas.

- To ćemo videti. Dakle, nećete da primite obavesti za gospođu, pa i kad je ona za nju od velike važnosti?

- A kakva je to obavest ?

- Imam za nju obavest i pošiljku iz Indije.

- Ko ste vi?

- Da ste pored mene, prvo bih vas naučio lepom ponašanju a zatim kazao ko sam. Ovako moram samo da kažem da je hitno traži pukovnik Stebold koji je došao iz Indije. Nalaziću se još nekoliko sati u klubu veterana - objasni Lun i htjede da spusti slušalicu.

- Čekajte, pukovniče! Niste mi rekli broj telefona i adresu tog vašeg kluba - čuo se i dalje promukli glas.

Lun se uzdrža da ne opsuje i reče broj telefona i adresu.

A zatim se vrati u restoran. Biftek je bio već hladan i kelner ponudi da donese drugi. Lun oproba biftek i nastavi da ga jede ne dozvoljavajući da mu ga odnesu.

Još dok su večerali, naiđe jedan stari penzionisani major, koga je Lun upoznao u salonu za šah još pre više meseci.

O, gospodine pukovniče! Pozdravljam vas! Vi znate da mi nešto dugujete? - doviknu major.

- Nije li to partija šaha? Zadnju ste izgubili i pored nadmoćnosti za čitavog konja i pešaka - odvrati Lun i ustade da se pozdravi.

- Još večeras bih odigrao jednu partiju - reče zatim krepki brkajlija.

- Prihvatam - odgovori Lun.

Dogovoriše, se da se nakon deset minuta nađu u šahovskom salonu. Lun obavesti majordoma kluba da će ga, možda, telefonski, ili čak i lično, potražiti gospođa

Doroti Aran Karvin. A zatim pređe u šahovski salon, gde nađe svog partnera pred već poredanim figurama. Zadubiše se u igru.

Makferson sede sam u fotelju podalje od šahovskog stočića i uz čašu dobrog kornvalskog crnog vina misli mu odlutaše morima i oceanima.

*

Tri majorova prijatelja su već bila prišla i pratila igru. Pet ljudi zanetih zanimljivim razvojem igre nisu ni primetili da

je neko prišao. Prekide ih ženski glas:

- Dakle, igra je pri kraju. Taj šeh dovodi belog u neodbranjivu poziciju. Mat u četiri poteza!

Major se trže. Pogleda ženu, pa šahovske figure, pa opet ženu. Još nekoliko puta s nevericom razgleda svoj položaj na šahovskoj tabli, a zatim glasom punim razočaranja zaključí:

- Imate pravo. Opet sam izgubio i pored dva pešaka prednosti.

- Oprostite zbog upadice - osmehnuvši se reče žena.

- Nema šta da vam oprostim. Pukovnik Stebold je sve to morao videti. Predajem se - odvrati stari džentlmen i ustajući blago se nakloni elegantnoj ženi.

Lun je već bio ustao i čekao da majordom završi ceremonijalno klanjanje, a zatim se predstavi ženi.

- Verujem da će mi moj partner dozvoliti da vam se stavim na raspolaganje, gospođo Aran - reče zatim.

- Gospodine pukovniče, jedan džentlmen šahista uvek je spreman da da najveću prednost dami. Srešćemo se mi opet. I više neću igrati kraljičin gambit. Vi ste majstor za pariranje tom otvaranju - zaključí major i osvrnu se da vidi ima li još koji partner, jer je gubitak udvostručio želju da nekoga pobedi i tako spase svoj noćni san.

Lun povuče ženu prema hodniku i upita.

- Možete li izgubiti nekoliko minuta sa mnom?

- Mislim da mogu... Čak i više od nekoliko minuta, gospodine pukovniče. Već i samo vaše ime uliva dovoljno poverenja i želje da se bude u vašem društvu - odgovori žena i pokuša da stidljivo zatrepće očima.

To ispade suviše izazovno za njenih, istina odlično prikrivenih, četrdeset godina starosti.

- Da li vam više odgovara sala sa muzikom, ili da se smestimo u salon pored nje, pa ćemo čuti i muziku i moći da razgovaramo?

- Zavisi od toga šta vi mislite da je bolje. Ja još ne znam kakvu poruku ste doneli iz Indije - osmehujući se odgovori Doroti Aran Karvin.

- Vodim vas u salon - zaključí Lun i krenu.

Ona klimnu glavom i pođe pored njega. Sedošé i naručísé bocu penušavog vina.

- Vrlo sam radoznala po prirodi. Dakle, kakvu poruku donosite iz Indije? - upita Doroti.

- Bio sam u Indiji. Na povratku u Bombaju sreo sam jednog prijatelja. Zove se Džordž Braun. On vas je pozdravio i poslao vam poklon. To je mali reljef sa scenom iz nekog indijskog speva. Napravljen je od kovanog zlata. Molio me je da vam ga predam - objašnjavao j e Lun.

- Ali ja ne mogu da se setim tog Džordža Brauna. To je tako često ime. Verujem da sam u životu srela najmanje deset ljudi koji su se zvali Džordž Braun - reče Doroti.

- To je čovek srednjeg rasta, plavih očiju i prilično ugojen. Kosa mu je, da tako kažem, napustila teme i povukla se u nekoliko dostojanstvenih čuperaka nešto niže. Ima ožiljak na bradi i pored levog oka. Bogat je trgovac. Kaže da vas je upoznao još pre više godina.

- Šta vam je pričao o meni!

- Vrlo malo. Rekao je da ste žena koja je uspela. A o vama smo počeli razgovor zbog jednog za mene važnog posla.

- Kakav je to posao?

- Mnoga putovanja su prilično upropastila moj konto. Neki prijatelji su to saznali i predložili mi da priredim isporuku nekoliko naročitih mašina. Sva veština je u tome da se uradi brzo i bez dugih trgovačkih međudržavnih formalnosti.

- Pretpostavljaju li se velika zarada i veliki rizik?

- Mislim da je zarada zanimljiva, a rizik za isporučioca ne postoji. Rizikovao bih samo ja sa desetak hiljada funti.

- Ali ne vidim kakve to veze ima sa mnom.

- Ima... Istina, sasvim posredne,.. Braun mi je rekao da me vi možete uvesti u krug poslovnih ljudi. To je sve što se vas tiče.

- Moj muž je trgovac, ali on nije tu. Možda bih mogla da vam pomognem ali samo ako bih znala o kakvim mašinama je reč - zaključio Doroti.

- Ah, ne mogu jednu damu opterećivati svojim brigama. Pre svega, recite mi kako da vam predam poklon. A za isporučioca mašina raspitaću se kod vašeg muža, ili ćete mi pomoći da upoznam nekog vašeg posrednika - odgovori Lun.

- Počinjete da mi se sviđate. Pokušaću da vam pomognem. Verujte da, ću naći ko će moći da, vam brzo proda, čak i velike brodove, ili stotine vagona praška za Uništavanje gamadi - smejući se reče Doroti.

- Veoma sam vam zahvalan - odvrati Lun.

- Možete me posetiti sutra naveče u našoj kući - nastavi žena.

- Rado bih prihvatio vaš poziv, ali do dvadeset dva časa imam poslovni susret - reče Lun misleći na susret sa druge dve žene iz Avetinjskog odreda.

- U to vreme biću u Vigmor klubu. Ponekad tamo imamo partiju karata. Biće veće društvo. Dođite tamo.

- Nisam član tog kluba.

- Ako možete biti tačni, u dvadeset i dva časa i deset minuta sići ću do vrata i uvesti vas u klub. Dogovoreno?

- Vi ste divni! Osećam da će mi poznanstvo sa vama doneti sreću. Moraću se mnogo puta zahvaliti Džordžu. Doći ću i doneti poklon od njega. Tamo je i jedno pismo. Sigurno ćete se tada setiti o kome je reč. A sada da popijemo još po čašu.

- Sipajte. Malo sam umorna i godi mi mir u ovom salonu. Pričajte mi o sebi i svojim putovanjima - reče Doroti, bolje se namestivši u fotelji. Prekrsti svoje još uvek veoma lepe ruke.

Lun ispriča nekoliko šala, koje je tobož čuo u Indiji i Libanu, a zatim počeo da se raspituje o svojoj poznanici, ali na neupadljiv način i uz nekoliko komplimenata.

- Dragi gospodine pukovniče, nerado pričam o svojoj prošlosti. Nije bila lepa - reče Doroti.

- Lepe prošlosti nikad nisu zanimljive - reče Lun.

- U ratu sam ostala bez oca, a majka već nije bila živa. Bila sam sama na svetu sa svojih sedamnaest godina. Mislim na godine polovinom rata. Ne volim da ih skrivam. Sada mi je četrdeset i prva - nastavi ona.

- Za mlade četrdeset godina znači vrhunac snage i lepote, a za mene su vaše godine vidna mladost - reče Lun i uzdahnu tobože nehотиčno.

- Zašto ste tako sedi? Kad vas zamislim sa tamnom kosom, onda mi se čini da morate biti čak i mlađi od mene.

- Eh... deceniju i po sam stariji - odgovori Lun i pogled mu nekud odluta.

Zatim kao da se trže nastavi:

- Ipak ne osećam da sam star. čak se nadam da ću jednoga dana prestati da lutam svetom i stvoriti

porodicu.

- Nemate je?

- Jedna ratna ljubav... Ostao sam joj veran vrlo dugo. Onda je nestala i ja sam lutao da je nađem. Ali ja sam mnogo pričao o sebi, a o vama premalo znam. Vaš pogled, dubina njegova, zelena boja očiju... linija vaših usana, malo stroga, ali lepa figura, vaš ukus odevanja...

- I šta još pukovniče?

- Smem li biti iskren?

- Dakle, odustajete od opisa očiju i ostalog?

- Nikako. Samo bih hteo da postavim sasvim iskreno.

- Govorite ma sta rekli, neću se naljutiti.

- Vi ste žena koja mnogo zna i ume... i koja mnogo može... Vi ste vladarka!

- O-ho! Nastavite.

- Vaše usne su strastvene. Vaše nozdrve su nemirne i uzdrhtale kao... kao...

- Kao u arapske ždrebice... To mi je već neko rekao pre više godina. Možete i vi.

- Arapska ždrebica je plemenita rasa. Mislim da je upoređenje zaista malo neobično, ali tačno.

- Iskreni, ste, pukovniče.

- Da li biste hteli da zaboravite moj oficirski čin, jer ja sam penzionisani pukovnik. Zovite me jednostavno Hari Stebold. Ili još najbolje samo Hari.

- Neka bude. Vi me zovite Dorati. A sada nastavimo ono što ste hteli da kažete počinjući moj opis.

- Prvo da ga završim. U vama ima nešto od mekoće mačijeg tela, prijatnosti kao od dodira najlepšeg krzna, ali i neke prikrivene gipkosit kao kod... kod tigrice. Mislim da biste bili u stanju da rastrgnete čoveka brzinom tigra.

- Vi ste proketo opasan posmatrač. Ja i nosim nadimak koji mrzim, ali koga ne mogu da se oslobodim. Oni koji me znaju odavno, zovu me Tigrica.

- Dakle, vi ste vrlo zanimljiva osoba. Zato bih voleo da o vama više saznam - dovrši Lun.

- Onda ću vam ispričati nešto o sebi. Bila sam sobarica, kasirka u jednom noćnom lokalu, prodavačica u robnoj kući, negovateljica bolesnih starih... Sve to mi je dosadilo. Udala sam se za jednog trgovca starijeg od mene punih trideset i pet godina. Pokazalo se da je trgovao drogama, pa je i sam počeo da ih uzima. Umro je posle dve godine braka. Ostavio mi je malu prodavnicu igračaka. Prodavala sam je i tako upoznala mog sadašnjeg muža. Kupio je moju prodavnicu. Tada je Frenk bio mlad, svega sedam godina stariji od mene.

Doroti učuta.

- On je uspeo vašom pomoću, verujem.

- Mislim da sam mu pomogla. Ali nisam dozvolila da sasvim zavisim od njega. Naša imovina se uporedo povećavala tako da je vlasništvo odvojeno. To se pokazalo sasvim dobro.

- Zbog čega?

- Muškarcu! Naša ljubav je trajala kao obično...

- Što to znači?

- Pa nije dugo trajala. Ljubavi ne traju dugo... On mnogo putuje. Čak je iz Pariza doveo jednu manekenku. Mlađa je i lepša od mene... I tako... naš brak je još samo neka vrsta ortakluka - odgovori Doroti gledajući Luna nekim čudnim, čežnjivim pogledom.

- Ali žena kakva ste vi, Doroti, može da se raduje životu i da bude srećna - reče Lun.

- Može... da, može. Ali ja sam sada usamljena. I nesrećna... Sipajte mi još vina...

Lun pritisnu zvono blizu stola i kelner se brzo pojavi.

Naruči novu bocu vina, ali ovoga puta francuski šampanjac.

Nali čaše.

- I ja sam usamljen... I nisam srećan... Zato popijmo po čašu vina i otrova - reče Lun i pogleda je pravo u oči.

Onda poblede, a onda obori glavu i drhteći poče da plače. - Šta vam je Doroti? - tobože preneražen upita Lun.

- Zašto ste to rekli?... Zašto »vina i otrova?« - pitala je jecajući.

- Tako se kaže... Negde sam pročitao. Kad se pije malo više kaže se »čašu,vina i otrova«. Ja mislim da je to istina - tobože zbunjen objasni Lun.

- To me podseća na nešto neprijatno. Nije trebalo da izgovorite te reči... Ali niste vi krivi, Hari... Ja sam kriva... To je moralo da bude...

- Šta je moralo da bude?

- Ništa... Noćas sam želela da pijem sa vama... Možda bih se oslonila na vašu ruku i pustila da me odvedete kud god želite... Ali odjednom mi je tako teško... Otpratite me do kola - zaključii Doroti i hirovito ustade.

Lun pođe s njom. Napolju poznađe njena kola, koja je one noći video pred stanom mladog Alforda. Sada je znao: ona je otrovala zločinca.

- Ostaje li da važi naš dogovor za sutra večer? - upita Lun.

- Svakako, Hari, svakako. Dođite - odvrati ona i naglo startova upadajući u kolonu vozila na bulevaru.

Lun se okrenu da se vrati u klub, ali iza njega je već stajao Makferson.

- Platiao sam večeru i piće koje si imao sa ovom lepom gospođom tigrovskog pogleda - reče Sam smeškajući se.

- Pa i ti imaš dobar dar zapažanja. Tu ženu i zovu Tigrica - odgovori Lun.

Dok su išli ka automobilu, Lun kupi večernje izdanje novina i sedajući u kola poče da ih prelistava.

- Ne volim ovu ulogu. Kad nisi pukovnik, obično ti voziš, a ja mogu da se zavalim i osećam se kao na lađi. Ovako, niti smem koju više da popijem, niti mogu da se sav ne oznojim u vraškoj gužvi - gundao je Makferson.

- Naredniče, vi zaboravljate disciplinu - nasmeja se Lun i nastavi da čita.

Odjednom njegovo interesovanje porasta. Novine su pisale o dvostrukoj smrti u porodici Alford. Čuvši da mu je sin umešan u zločinačke poslove, stari Alford je dobio težak srčani napad i nekoliko časova kasnije umro. Stigao je da sina sasvim razbaštini novim testamentom. Sve je ostavio svom mlađem bratu i njegovoj porodici.

Možda u istom momentu umirao je otrovani Kristifor Alford. Ispeglani Kris je bio porušio sve mostove iza sebe, ali nije sam sebi oduzeo život. Tražeći ga, policija je brzo stigla do »Plavog dima« i pronašla Hildu Eerster. Ona je pokušala da poriče, ali je ipak otkrila mladićevu adresu. Policija je našla leš, a uz to i dosta otisaka Hilde Ferster. Uhapsili su je, a leš odneli.

Lun ispriča Makfersonu šta je pročitao.

- Neka ih sve đavo nosi! Meni je dosta vožnji po Londonu, nekakvih mačkica, tigrica, ubica i svakakvih morskih grabljivica. Biftek je bio veliki, a vino jako. Moram pasti u vodu i isplivati do svog kreveta. Jedino da mi neko kaže da mogu uzeti svoj brod, pristao bih da dalje nekud idem i nešto mislim. Ja vozim pravo prema našem mirnom skrovištu - dahćući izgovori Samjuel Makferson - a vi, gospodine pukovniče, tražite novog šoferu, novog narednika i novog čoveka od koga ćete svašta praviti. Ja hoću da budem mornar Samjuel i tačka.

- Imaš pravo. Noćas ćeš mirno spavati. Ja ću ipak da načinim još jednu posetu - odvrati Lun.

Posto se okupaše u širokom bazenu, Lun ode da dotera svoj izgled, a Makferson se odgega do svog kreveta i odmah utonu u san.

Kosa Donalda Sikerta dobi skoro prirodnu boju, ali se sede vlasi nisu videle. Sada je podebljao obrve i obrijao se, a zatim u usta uz spoljne strane kutnjaka pričvrstio nekakve navlake sa pločicama. To mu malo izmeni izgled lica, a sasvim promeni glas. Naime, u pločicama su bili vibratorji koji menjaju boju glasa. Sada je ličio na Žan Marea. Ruke poprska nekom tečnošću i one dobiše belu boju i nekoliko sitnih pega. Ostade samo da dobro prikrije ožiljak u obrvi.

Pevužio je glasom koji više nije ličio na glas pukovnika Stebolta. Zatim poče da govori. U izgovoru je jasno osećao strani akcenat kakav imaju Nemci.

- Dosta dobro, Peter! Hajdemo sada, forverc! - doviknu liku u ogledalu i iziđe.

Uze rezervna kola zapuštenog izgleda, ali opremljena mnogim uređajima sa stotinu tehničkih trikova. Pola sata kasnije bio je pred kućom Frenka Karvina.

Kroz metalne šipke visoke ograde primeti da pred garažom stoje kola Doroti Karvin. On priđe kapiji i pozvoni. Dugo se niko nije javljao, ali on je uporno zvonio. Tada se pred kapijom pojavi onizak ćelav čovek.

- Kog vraga zvonite u ponoć? Odlazite! Ovde nema nikoga ko bi vam odgovorio - grubo je vikao oniski čovek promuklim glasom.

Lun prepoznađe glas svog sagovornika kada je pozivao telefonom pre tri sata.

- Molim vas odmah obavestite Tigricu da je traži Peter Kauber - reče Lun mirno.

- Šta ste rekli?! Usuđujete se da tražite neku tigricu?! Treba vam pokazati! - ljutio se oniski čovek.

- Otvorite mi i čutite. Ako ne učinite kako kažem, Tigrica će vas rastrgnuti. Sigurno joj se neće svideti da je policija ispituje pre nego joj javim sve što treba. Tiče se Majlstonu Alforda. A sada forverc, ušljivi kepecu! - objašnjavao je Lun mešajući nemački naglasak i nemačke reči.

Čovek s druge strane kapije ga je neko vreme s mržnjom i sumnjom gledao, a zatim izusti:

- Čekajte!

Vrati se u trospratnu kuću zaklonjenu za nekoliko visokih drveta. Nakon nekoliko minuta se vrati. Iza njega je u senci drveta neko stajao.

Ču se zveket ključa i poluge na kapiji, pa se jedno njeno krilo otvori.

- Ulazite! - grubo reče promukli čovek.

Lun vide da drži revolver u ruci opruženoj uz telo, ali ne reče ništa, nego produži pred njim. Prodoše pored čoveka u senci drveta, koji im se pridruži. Imao je kratku mašinsku pušku u rukama.

- Sklonite te pucaljke. Nisu vam potrebne - reče Lun mimo idući dalje.

Uvedoše ga u veliki hol držeći upereno oružje. Onaj sa mašinskom puškom imao je široko lice na kome su se mešali nekakav plačni i jarnosni izraz. Usta su mu bila neobično široka i Lun se seti Makfersonovog opisa Ludog Kliva. Bio je to jedini preživeli od trojice koji su prisustvovali pokušaju da u podzemnom skrovištu krijumčara nateraju mornara da priča o Lunu.

- Šta je Kliv? Misliš da treba da držiš tu gvožđurinu uperenu u mene? - obrati mu se Lun mirno.

Ovaj se glupo razrogači.

- Ko si ti? Koji đavo te doneo? Ja... Ti me poznaješ? - mucao je Kliv Garnet kroz razvučene široke usne.

- Poznajem te i znao sam da ćeš me dočekati zureći u mene glupo. Znao sam da si spreman da pucaš, ali nema potrebe. Skloni se da te ne gledam - dodao je Lun i

nasmeja se videći kako Kliv gleda čas u njega, a čas u svoju mašinsku pušku.

- Sebastijane, da ga tresnem? - upita Kliv.

- Ostavi, Klive - mirnim glasom odvrati Sebastijan.

Pri tome Lunov pogled kliznu ka ogradi na vrhu stepeništa. Tamo je stajala Doroti Aran Karvin. Stajala je u dugoj ružičastoj košuljici, koja bi ujedno ličila na nekakvu venčanu haljinu samo da je ispod imala podsuknju, nazirale njene povećе grudi, snažna bedra i izazovno zaokrugljen trbuh. Jedan višestruki nabor kao na haljinama orijentalnih igračica, ipak je dovoljno skrivao telo i približavao se pristojnosti.

Na leđa je bila ogrnula svileni kućni ogrtač optočen hermelinom.

»Pogodio sam da je kraljica. Ona i sama želi da tako izgleda«, pomisli Lun.

- Gospodine Traj, dovedite gosta u salon - doviknu ona odozgo i okrenu se nazad. Uđe kroz jedna odškrinuta vrata na galeriji.

Dakle, promukli i pakosni niski čovek bio je Sebastijan Traj. Lun to zaključi u mislima penjući se pred njim. Uz stepenište se pope i Kliv Garnet, ali pred vratima salona ostade da stoji s automatskom puškom u rukama.

Udoše u prostran salon u kome je nameštaj bio u ružičastoj i zlatnoj boji. Mnogo starinskih, ali udobnih i basnoslovno skupih naslonjača bilo je oko četiri pozlaćena stočića. Po sredini sobe pružao se veliki sto sa isto tako skupim i ružičastim materijalom na obloženim delovima.

Doroti je stajala uz vitrinu punu venecijanskog stakla i kineskog porcelana.

- Gospodo Tigrice, ovi vaši majmuni su vrlo neljubazni - javi se Lun i prođe između stola i garniture fotelja sa stočićem.

Traj ga je držao na nišanu svog revolvera.

- Ko ste vi gospodine? - upita Doroti.

- Vi me još ne znate. Bio sam Krisov prijatelj i o vama znam sve najlepše - odgovori Lun - zovem se Peter Kauber.

On joj pruži ruku, ali ona je ne prihvati, nego se tobože smete pokazujući mu da sedne u veliku naslonjaču. Sama sede s druge strane stola.

- Hoćete li neko piće? - upita ona glasom koji je više značio »bolje nemojte, vrag vas odneo«.

- Čašu vina i otrova? Ne, bolje da prvo razgovaramo.

Doroti uzdrhta i nervozno prikupi svileni ogrtač.

- Govorite šta želite! - prozbori pretećim glasom.

- Ne mogu to da učinim pred vašim slugama, vaše kraljevsko veličanstvo - opet se podsmehnu Lun.

Doroti je bila na ivici strpljenja i okrenu se ka Sebastijanu Traju.

- Idite u mali salon, Sebastijane. Kliv neka ostane gde jeste - reče ona glasom kome nije moglo biti pogovora.

- Stajaću tamo sa revolverom u rukama. Na najmanji znak dolazim - odvrati Sebastijan i povuče se k vratima idući natraške i držeći uperen revolver.

Pošto reče Klivu da motri i da bude oprezan, on opet pređe preko salona i skloni se u prostoriju ka kojoj su vodila druga vrata salona.

- Neka sasvim zatvori. Stvarno ne treba da čuje šta razgovaramo. Nemate razloga da se plašite - reče Lun i osvrnu se ka odškrnutim vratima?

- Sebastijane, sasvim zatvori vrata! - doviknu Doroti.

Tek tada Traj ljutito zalupi vrata za sobom.

- Govorite šta imate - reče Doroti!

- Stvar je u tome da vi treba da govorite. Ja želim da saznam mnoge stvari. Od ovog momenta sam

gospodar u ovoj kući i tvom preduzeću, Tigrice - smeškajući se poče Lun.

- Krupne reči! Rekoste i ostadoste živi! Da li ćete dugo živeti? Hm... ne verujem, kako ste počeli - upade Doroti i malo jače isturi prepunu donju usnu.

- Dobro, treba da objasnim. Moj prijatelj i ortak bio je Kristijan Alford. Vi ste ga ubili, lepa gospođo Tigrice.

- Smešna tvrdnja.

- Znam da tako ne mislite. Ali znam i zašto ste ubili Alforda. Znam i zašto je mrtav Majlston.

- Vi mislite da mnogo znate.

- Oni su mnogo znali. Kad su ozbiljno kompromitovani morali su da umru. I sve bi bilo kako treba da Alfred nije bio lukaviji nego što mislite.

- Ne verujem da je bio mnogo lukav.

- To verovatno je uvek slaba strana vrlo lukavih žena. Znam jedan slučaj koji to potvrđuje. Evo kako je to bilo. Jedna vrlo lukava žena volela je mnogo svog muža i želela da ga za uvek zadrži, ali ga je varala. Mislila je da to čini vešto.

- Ne zanimaju me takve priče - prekide ga Doroti.

- Treba da vas zanimaju. Dakle, ona žena je varala muža sa nekoliko mladih ljubavnika, ali muž je to otkrio.

- I šta se dogodilo?

- On je ćutao.

- Voleo ju je i bio šmokljan.

- Voleo ju je, tačno. Ali posle je nije voleo. Jednostavno je ćutao i počeo da je vara sa mnogo žena. Ona je imala pet, ili šest ljubavnika, a on petnaest, ili šesnaest ljubavnica. Uvek je pazio da ima prednost - objasni Lun i nasmeja se tražeći cigaretu.

Ponudi Doroti i ona uze nervoznim pokretom.

- Ipak, ne vidim vezu te priče sa mnom.

- Evo je! Kris je znao da hoćete da gospodarite njime i počeo je da se obezbeđuje. Skupljao je neke podatke o vama.

Imao je još ljubavnica. Na primer, jedna od njih je bila izvesna igračica Ferster.

To ste pročitali iz večernjih novina.

- Ali tamo ne piše da je k njemu dolazila i neka Mišel Andre.

- Čula sam za tu propalu manekenku, koja je doperjala ovamo u London.

- Mislim da ju je doveo vaš muž.

- Ne tiče me se. Šta imate dalje?

- Kris, lukavi Ispeglani Kris je u stanu imao nekoliko izvrsno skrivenih magnetofona. Na njima je snimao svaki, razgovor sa ženama koje su ga posećivale. Tamo postoje i razgovori sa vama.

- Ne verujem vam ništa.

- Nije bilo samo to. Imao je i dobro postavljene kamere koje su neprimetno snimale. Umirući, uspeo je da uključi kameru panoramskog objektiva i snimljen je trenutak kad je umro, a vi ste bili u sobi.

- Uzalud izmišljate. Ne verujem vam. Znae nekoliko intimnosti između mene i tog nesrećnog mladića, pa hoćete to da iskoristite - prilično sabrano reče Doroti i ugasi cigaretu.

- Morate mi verovati. Preslušao sam, na primer, snimak poslednje trake, koju sam odneo na brzinu, jer sam zatekao Krisa mrtvog ali još ne sasvim ukrućenog - nastavi Lun.

- Šta to, tobože, može da se čuje sa trake?

- Na primer vaše pitanje: »A ko je taj gazda koga se plašiš«? i njegov odgovor: »Pa to niko ne zna. I sam Majlston održava indirektnu vezu«.

Lun je dalje pričao sve ono, što je bio čuo preko svog prijemnika. Ponovi i njene reči: »Ispijmo još po čašu... pića i otrova...«, a zatim dodade - Jadnik se pitao šta je sa njim i zašto gori. Vi ste mu rekli da je to trenutno i da će brzo proći. Preklinjao je za pomoć, a vi ste mu rekli da ćete dovesti lekara...

I sada je mučno slušati sve te reči bola i laži...

- Dosta! Ne želim da slušam sve to... Oh, gušim se!

- Hoćete li da zovem lekara? - s prilično cinizma upita Lun. Doroti se trže i opet ovlada sobom.

- Koliko tražite za sve to? - upita ona već sasvim pribrano.

- Hoću da preuzmem voćstvo grupe. Vi i vaš muž bićete ortaci. Pola dobiti meni - odgovori Lun.

- Kakve grupe?

- Vi znate više od mene. Hoću da znam ko je glavni šef, koga nije znao ni Alford. Zatim hoću da znam ko su ostali i kako da ih potčinim...

- Vi ste ludi!. To niko ne bi mogao!

- Uz vašu pomoć, Tigrice, može se mnogo.

- Ja ne mogu... Vi ste ludi! Sve biste upropastili!

- Tiše. Ludi Kliv i Sebastijan ne treba sve da čuju - opomenu je Lun.

Ona i nehotično nastavi tiše:

- Dobićete mnogo novaca i nestati.

- Kad bih hteo samo novac, morao bih nestati. Jer, čim ne bih više imao dokaze protiv vas, ne bih živio ni mesec dana, pa da se sakrijem u najdublju džunglu.

- Sa vama je nemoguće razgovarati.

- Ja hoću sve ili ništa.

Doroti ga je posmatrala neko vreme. Ruke su joj bile nemirne. Ona ih obrisala o bedra i zari u naslonjač sa strane svog tela. Čutala je neko vreme nepomična, a zatim naglo ustade.

U ruci je držala revolver, koji se morao nalaziti u naslonjaču.

- Ne pokrećite se! Hej, Sebastijane!... Klive - vikala je držeći ga na nišanu.

Dva naoružana stražara utrčaše.

- Vežite ga i odvedite ga dole - naredi ona.

Sebastijan Traj donese jak svileni gajtan i veza Lunu ruke na leđa, a Kliv Garnet ga gurnu cevlju

mašinske puške.

Odvedoše ga u hol, a zatim kroz jedna vrata u nekakav uzan hodnik. Na kraju ga gurnuše niz metalne stepenice. Pred njima je bio mrak. Traj upali svetio i Lun ugleda podrumski hodnik iz koga su vodila troja grubih i okovanih vrata. Njega gurnuše ka onima na kraju hodnika.

Kad ih Traj otvori, ukaza se vlažan betonski prostor visok najviše osam stopa, ali širok najmanje dvadeset i dvostruko dugačak. U njemu je bilo nekoliko starih stolica, dva stola i pet metalnih kreveta na kojima je bilo ubuđanih ćebadi.

Lun se okrenu i ugleda kako za njima dolazi Doroti. Bila je u crnoj haljini, čija kragna se pripijala uz vrat.

- Vežite ga čvršće i sputajte mu noge, a zatim idite gore. Nećete mi biti potrebni noćas. U slučaju da se nešto događa - pozvonite - reče ona i pokaza pokretom ruke ka tavanici.

Tamo je bio uređaj zvona, koje se uključivalo negde u kući, ili dvorištu.

Dok je Traj prilazio Lunu da ga veže, ovaj to iskoristi i udari ga nogom čak u grudi. Traj promuklo jeknu i zatetura, a Lun ga udari još jednom.

- Da ga napunim olovom? - upita Kliv i podiže mašinsku pušku.

- Ne sme odmah umreti. On to zna i zato je udario jadnog Sebastijana. On mu to neće zaboraviti - reče Doroti gledajući kako Traj pokušava da ustane.

Kliv oprezno zađe za Lunova leđa i naglo ga zgrabi za ruke. Gurnu ga preko jednog ležaja i nabaci mu na lice plesnivi pokrivač. Zatim iz ugla dohvati debeli konopac i dobro umota zarobljenika.

- Postavi ga da sedi, kako bismo mogli da razgovaramo - reče Doroti i sede na stolicu koju obrisala jednim pokrivačem.

- Vezan je tako da ću ga i sam s mukom odvezati - reče Kliv.

- Možda nećeš morati - osmehnu se Doroti.

Traj je zurio u njih jedva se pokrećući.

- Meni ćete ga predati... Meni... Otići će na onaj svet ljubeći mi pete i preklinjući što bržu smrt - reče s jezivom grimasom na poplavljenom licu.

- Idite sad - reče Doroti.

Teška vrata se zalupiše. Doroti je sedela posmatrajući Luna koji se pomerao da zauzme ugodniji položaj.

XI

Dugo su posmatrali jedno drugo, Lun se smeškao videći kako Doroti Aran Karvin polako podiže noge na sto i pušta da joj skut široke crne haljine otkrije noge sve do kukova. Ona ga je gledala s nekakvom pohotom. Nozdrve su joj podrhtavale. Ali bila je mirna i nepomično je uživala u čudnoj situaciji. Lun joj namignu kao da je vrebao priliku na kakvom prijemu, gde mnogo gostiju posmatraju.

- Vi ste mlad i lep čovek - progovori Doroti.

- Mlad? Pa meni je hiljadu i dve godine - odvrati Lun.

- Istina je! U vama se nagomilalo milion muških godina... Ali mladi ste i lepi - nastavi ona i polako ustade.

Priđe Lunu i sede pored njega na krevet, Namesti se tako što pokupi noge pod bradu i osloni se na gola kolena. Beše obgrlila noge i iskrenula glavu. Tako ga je sada gledala.

- Odvežite me... Vi to želite - reče Lun.

- Želim?... Možda, lepi moj mladiću... A što da lažem kad vas stvarno želim... Ali, vi ste opasni - odvrati Doroti i opet ga je gledala.

Pode rukom ispod njegovog sakoa. Njeni prsti mileli su po njegovim grudima, uz rame, po mišici i uz vrat do uha... Opet su joj nozdrve podrhtavale i donja usna se čudno pokretala.

- Ne želim da umrete... A, opet, morate umreti... Možda bismo se mogli nagoditi - reče zatim i opet obgrli kolena.

- Šta da učinim?

- Kažite gde je sve to čime bi neko dokazao moju krivicu.

- Tada moj život ne bi vredeo ni pare.

- Ni ovako ne вреди... Možda, ipak... Mogli biste biti moj sužanj i gospodar...

- Kako to?

- Imam sklonjenu kuću negde kod Džudens Vuda... Naročito je uređena. Tamo biste imali sve što vam treba. Najbolja jela i pića, mene... Živel i biste tako dok se ne uverim da smo postali verni jedno drugom.

- Lepo ropstvo!

- Moglo bi i drugačije. Stvorila bih dosta dokaza da i vi ponešto grešite... A onda bismo bili zajedno... možda i ortaci...

- A ako neću?

- Onda... Mučna smrt u rukama Sebastijana Traja... Ali pre toga dugo mučenje. Rećićete i gde su dokumenti i sve...

- Ne možete ih dobiti, jer će pre toga stići u ruke policije.

- Policija me neće naći. Za svaki slučaj, ja i moj muž imamo svaki svoje bogatstvo sklonjeno na sigurno mesto. A na svetu ima kutaka gde se može promeniti izgled i ugodno poživeti koja godina.

- Možda bi ipak bilo bolje da prihvatite moje uslove.

- Grešite... Još noćas ću imati one fotografije i magnetofonske trake, ili ću zauvek nestati iz Londona.

Inače je već suviše opasno. Čak se umešao i taj zli duh Lun, kralj ponoći.

- Utoliko pre treba da prihvatite da ja preuzmem stvari. Ponešto znam i o Lunu. Sa snagom koju ću imati kad mi se potčinite vi i vaš muž, moći ću da prevarim i uhvatim Luna.

- A šta ćete s njim?

- Taj je nagomilao znanja i pronalaskes... Negde drži zlato izvađeno sa potopljenih brodova i srednjevekovnih španskih galija. Njegovi trezor su puni dragulja i novca. Treba znati njegove šifre i podići milione iz švajcarskih i drugih banaka...

- Mislim da su to preuveličane bajke - upade Doroti. - Ostavimo maštanje i požurimo da se sporazumemo.

- Počnimo poverenjem. Ko je glavni vođa vaše organizacije? - upita Lun.

- Vi Nemci mislite da mora uvek da postoji velika tajna organizacija. A ne mora. Potrebno je samo znati stvari. Trgovina i veze su osnov da se to znanje sasvim iskoristi. Za svaku akciju se upotrebi neka krijumčarska banda, ili gangsterska grupa.

- Znači li to da ste imali samo nekoliko ljudi?

- Možda svega trideset odabranih. Sada su veoma okrnjeni... Ali smo imali reputaciju snažnih...

- Razumem to. Zato bih i mogao da preuzmem vodstvo. I ja znam nekoliko organizacija, koje bi nam služile za umereno učešće u zaradama.

- Ostavite to. Kažite mi gde su stvari o kojima smo govorili. Lun je ćutao gledajući je pravo u oči.

- Govorite... To je najbolje za vas. Ako nećete, zamoliću Sebastijana da razgovara s vama. On ima nekoliko spravnica tu u podrumu. Još se nije našao čovek koji nije govorio, ako smo ga doveli ovde.

I dalje ćuteći, Lun ju je gledao pravo u oči. A zatim i ona prestade da govori. Osećala je želju da ustane, ali

nije imala snage da to učini. Lun je već počeo svoju hipnotizersku seansu nad ovom ženom. Dovoljno ju je bio upoznao da shvati da je opasna i da nije sigurno da će lako potčiniti njenu volju. Ali ona mu je sedela suviše blizu i sve vreme gledala u njegove oči. Njena strast da u očima muškaraca traži divljenje i otkriva želju naterala ju je da sve vreme razgovara vodi onu nerazumljivu igru pogleda.

- Vi ćete pristati... Vi treba da me slušate - počeo da govori Lun, ali sad bez stranog naglaska. - Lepo vam je tako da me gledate u oči... Gledajte pažljivo... Gledajte... Tako vam je ugodno... Sklopite oči na časak... Opet me gledajte...

Žena je treptala očima kao da se brani od sna. Kad ga je opet pogledala u njenim očima nije više bilo volje. Ona se od mazne tigrice pretvarala u poslušni automat. Lun joj je govorio dalje, a kad je bio siguran da je sasvim hipnotisana, on joj naredi:

- Uzmite nož iz mog džepa... Uzmite nož... Tako... Presecite vezu na mojim rukama... Tako... A sada mi dajte taj nožić...

Ona mu ga predade i Lun polako i mirno preseče veze na nogama. Sede pred njom i nastavi sa svojim hipnotizerskim pripremama. Nehotično je mislio koliko treba da bude zahvalan velikom Herimenu, koji ga je nekada uveo u tu čudnu veštinu i razvio kod njega do krajnjih granica hipnotizersku snagu volje. Već mnogo puta ta sposobnost mu je pomogla u najtežim časovima, a često i spasla život od sigurne smrti.

Sada odluči da pošalje Doroti da pozove Kliva. Ovaj će uhapsiti Sebastijana, jer će mu ona šapnuti da je Traj izdajica. Kliv će doneti vezanog Traja, a Lun će zatim vezati Kliva. Ostaviće ih sve ovde u podrumu. Skotland jardu će ostati samo da ih pokupi.

Potčinjena Doroti je izašla a Lun je čekao u zaklonu sa njenim revolverom u rukama. Kliv je brzo

mlatnuo automatom Sebastijana Traja i dovukao ga u podrum.

- Ruke gore! - viknu mu Lun iza leđa.

Kliv se okrenu i zureći u Luna opusti donju vilicu. Bilo je očito da ovaj ograničeni čovek ništa ne shvata. Lun ga obiđe i udari pesnicom po potiljku. Žilavi gangster se zanese, ali ne pade odmah. Okrenu se licem Lunu i pokuša da se brani. Ovaj morade da ga snažno udari još nekoliko puta.

Doroti je gledala nekud u prazno, dok je Lun vezivao onesvešćene zarobljenike. Tada i nju veza, uvi je u pokrivač i oslobodi hipnoze.

Njene oči zatreptaše i s usana joj se ote lak vrisak.

- Sad znam... Lun, prokleti hipnotizer!... Pustite me odmah! - Vikala je streljajući ga pogledom. Sada su joj podrhtavale i nozdrve i usne. Oči su bile pune mržnje i želje za osvetom.

- Po čašicu vina i otrova - dobaci Lun i okrenu se k vratima.

Izađe i zatvori sva vrata za sobom.

Peo se uz podrumsko stepenište kad začu glasove u dvorištu i holu.

- Nema nikog. Ovde se nešto dogodilo. Znao sam da treba hitno doputovati - govorio je jedan glas.

Lun zastade u hodniku, otvori jedna vrata i skloni se iza njih. Bila je to spavaća soba za poslugu, ili nekog od stražara. Ljudi su trčali po hodnicima. Lupala su vrata. Neko čak zavire i u sobicu iza čijih vrata se beše sklonio Lun. Ali ga ne vide i otrča dalje.

Nekoliko minuta kasnije čuo je glas žene. To je vikala Doroti. Nije razumeo ništa sem ponovljene reči Lun.

Uskoro se graja smiri i u holu se čuše reči naredbe:

- Spremite svi šta ko želi da ponese. Klive, pomozite Doroti. Sve mora biti gotovo za nekoliko minuta. Vas

dvojica pazite na kapiju. Zvonite, ako neko navali. Izaći ćemo kroz pomoćni izlaz.

Lun je slušao iza odškrnutih vrata.

- Sebastijane, poruši prolaz iz garaže da možemo isterati kola u zazidani deo dvorišta - čula se dalja naredba.

Žaleći što nije poneo jake fiole gasa za uspavlјivanje, koga bi upotrebio u velikom holu, Lun se ipak odluči da napadne.

Imao je dve male džepne granate načinjene od veoma jakog eksploziva i rasprskavajućeg metala, koji je pucao u bezbroj igličastih komadića. Spremi se da ih baci i pođe ostatkom hodnika onih pet metara. Ali u holu već nikog nije bilo.

Ugleda samo Kliva Garneta kako silazi niz stepenište noseći mašinsku pušku o ramenu, a dva velika kofera u rukama.

Lun nanišani i pogodi, ali je bilo pravo čudo kako Garnet odskoči, prebaci se iza jedne fotelje i uperi mašinku.

Kuršumima zasuo hodnik i Lun bi poginuo da ne beše na vreme odskočio ka vratima one sobice.

Leže na pod i pogleda. Ljudi su trčali niz stepenište, ali Lun je video samo jedan mali deo. Ipak, video je Garneta kako se iskreće i menja šaržer. Pokušavao je da se održi i puca ka hodniku, ali je izgubio snagu. Oružje je već bilo upereno u pod. Kuršumi su dizali parčice od nameštaja i parketa.

- Gamet! - viknu neko.

Napolju se čuše motori automobila, a zatim nastade tišina. Lun oslušnu još nekoliko trenutaka. Zvrjanje automobilskih motora negde na zadnjoj strani kuće oslabi. Bilo je jasno da gangsteri beže.

Lun je znao da oni ne beže samo od njega. Bili su shvatili da su otkriveni. Sada su bežali od svakoga.

Negde će se prikriti dok ne osete da su izbrisani svi tragovi, a zatim će opet nastaviti svoje zločine.

A sada je bilo vreme da i sam nestane, jer se mogla pojaviti policija na poprištu ove pucnjave. Zato otvori prozor, kliznu u senku drveća i osmotri. Velika kapija je bila zaključana i on oprezno pode ka garaži. Drveni zid nasuprot ulaza u garažu beše izvaljen i ležao je na zemlji otkrivajući malo prašnjavo dvorište puno korova. Na drugoj strani je bila otvorena kapija jedva široka da se kroz nju istera automobil. Lun proviri. Tamo je počinjala nekakva staza među drvećem. Nad njom se naspram svetla još videla prašina. Lun pođe pored staze.

Uskoro se nađe u uskom prolazu između dve zgrade.

Blokovi kuća su zaklanjali nebo. On pomisli kako je London ružan s naličja.

Požuri kroz noć i potraži put do mesta gde je ostavio automobil. Vraćao se na počinak nezadovoljan zbog preokreta koji ga je iznenadio.

XII

Pošto beše popio jutarnji čaj s dosta ruma i pred ogledalom izgradio svoje »tuđe« lice, Makferson se dosađivao jer je Donald Sikert još uvek spavao čvrstim snom. Zato mornar izađe kroz tajni prolaz i na prvom kiosku pokupi jutarnja vanredna izdanja novina.

Vraćajući se, u hodniku pred bazenom primeti obešeno Lunovo odelo, koje je bilo iscepano, prašnjavo i zgužvano.

»Zabavljao se negde za svoj račun« - sa zavišću pomisli i priđe uređaju za podizanje staklene nastrešnice. Prenese baštensku ležaljku u kraj. Tu su dosezali prvi zraci sunca, koje je bilo tek odskočilo nad horizontom Londona.

Već prva strana ga pokrenu, kao da ga je nešto ubolo na mekoj ležaljci. Krupni naslov je glasio:

»LUN NASTAVLJA UNIŠTAVANJE ZLOČINACA. «

Makferson poče da čita podnaslove, koji su davali kratke podatke o događajima:

»Zagonetni obračun u kući bogatog trgovca Frenka Karvina - Nađen leš američkog gangstera Kliva Garneta, koga je tražio Interpol. - Nestala gospođa Doroti Aran Karvin - Tragovi borbe ukazuju na prisustvo Luna, kralja ponoći...«

- Tri mu stotine trideset i tri zaokreta krmom koja škripi kao mrtvački kovčeg! On se borio, a ja sam spavao kao debeljuškasta bebica u povojima! - glasno opsova mornar Samjuel Makferson i pošto pogleda fotografije eksplozijama raščupanog salona i Garnetovog leša, nastavi da čita:

»... Na poziv iz blizine zgrade na Lanark rodu 290 policija je stigla, provalila kapiju i upala u kuću trgovca Frenka Karvina. Još uvek se osećao miris baruta, a na podu je ležao topao leš čoveka...

Utvrđeno ie da se radi o Klivu Garnetu, poznatom po nadimku Ludi Kliv. Ovaj profesionalni ubica godinama je živeo u Čikagu i drugim gradovima Sjedinjenih Država. Bio je nerazdvojan sa čovečuljkom poznatim pod nadimkom »Nema Smrt«. To je zloglasni Sebastijan Traj, strelac karabinom koji ima prigušivač. Zna se da je izvršio mnoge atentate kao plaćeni ubica. Otisci nađeni u kući na Lanark rodu potvrđuju da je tamo boravio i Sebastijan Traj...

Već od momenta istrage zbog ubistva u krijumčarskom skladištu i smrti zločinaca Majlston i Alforda pominjano je i ime Kliva Garneta, ali se nije znalo da je u Londonu i Nema Smrt...«

Dalje je pisalo da su balistički stručnjaci utvrdili upotrebu minijaturnih ručnih granata punjenih veoma razornim eksplozivom nepoznate vrste. Opisi broja

ispaljenih kuršuma, polomljenih stolova i probušenih umetničkih slika naterase Makfersona da preskoči ceo stubac članka. Njegovu pažnju privuče samo jedan deo obeležen masnim slovima u kome je pisalo:

»POLICIJA NIJE SLUTILA, A LUN JE NAŠAO...«

»... Skoro je neverovatno, ali je činjenica, da policija, iako je saznala da je mladi Alford viđen u društvu sa gospođom Doroti Aran Karvin, nije usmerila istragu i u tom pravcu.

Možda je činjenica da se radi o »uglednoj dami« uticala na istragu. Međutim, već prvi podaci, koje smo prikupili o prošlosti ove gospođe, govore da je ona već poznata policiji. U nekoliko afera sa krijumčarenjem, učenama i kockarnicama spominjano je i njeno ime. Ali nikada nisu prikupljeni dovoljni dokazi da se ona i optuži.

Njen muž, Frenk Karvin, ličnost je o kojoj policija neće da pruža podarke »u interesu istrage«, jer se on ne nalazi u Engleskoj. Veruje se da je u Parizu, odakle vodi svoje vrlo razgranate trgovačke poslove, čiji karakter je vrlo raznovrstan, ali i vrlo nejasan. Zna se samo da njegovo bogatstvo raste preterano brzo...«

Dok je čitao ove retke, Makferson začu kako iza njega pljusnu voda u bazenu. On se okrenu i vide Luna kako pliva u prozračnoj vodi.

- Hej ti, ponoćni šetaču! Izgleda da si pogazio cveće u bašti jedne gospođe na Larnak rodu! - doviknu mornar.

- Zar već trube o tome? - upita Lun i ne sačekavši odgovor zaroni do dna bazena.

Kad Lun izroni i otrese vodu s lica, Makferson doviknu:

- Osvetiću se! Jednom ću i ja sam šetati!

- Neće ti biti prvi put!... Molim te, dovući telefon i prekopčaj vezu - odvrati Lun i počeo da se polako na rukama izdiže iz bazena. On je već davno imao telefonske linije tajno prikopčane na najtežim mestima podzemnih

telefonskih čvorišta. Radio-automatom se mogao priključiti na vod javnih govornica, ili na telefon prijavljen na ime pukovnika Stebolda.

Sada se posluži poslednjom linijom i uskoro dobi inspektora Dzošuu Nelsona.

- Halo, inspektore! Čestitam! Vaš odred već dobro dejstvuje - počeo on posle pozdrava.

- Jeste li već pročitali šta se tamo dogodilo, pukovniče? - upita inspektor.

- Gde sam mogao čitati?

- Pa u svim novinama vanrednih izdanja. Skoro svi listovi su dali drugo izdanje.

- Ja sam tek ustao.

- Pa kako znate?...

- Imam poruku Donalda Sikerta. Zbog toga vas i zovem. Moj čudni prijatelj mi je dao malu primopredajnu stanicu, kojom održavamo vezu. Preko nje mi je javio...

- Niste mi juče spomenuli ništa o takvoj vezi.

- Nisam imao ovlašćenje mog prijatelja. Sada ga imam. Dakle, javio mi je nekoliko zanimljivih stvari, koje bi trebalo da znate.

- Nestrpljivo vas slušam.

- Čim sam vas napustio, javio mi je da je proverio da me niko ne prati. Zatim me je zamolio da nekako upoznam izvesnu gospođu Karvin...

- Đavolski čovek! - oteo se inspektoru - Kako ju je namirisao?

- Meni je uspelo da se sastanem sa tom gospođom i sinoć smo proveli skoro dva sata u Klubu veterana, a večeras treba da se sastanem s njom. Međutim, pre pola sata se javio Lun.

- Šta javlja?

- Moram sve to da izložim kako mi je govorio. Molim vas da zabeležite. Može li?

- Govorite, Moj stenograf će se uključiti na istu liniju.

- Prvo, mladog Alforda otrovala je gospođa Doroti Aran Karvin. Dokaza nema, ali sam Lun je u tom stanu imao interesantne prislušne uređaje...

- Dakle, to je to! Našli smo ih pod stolom i iza jedne slike. - Drugo, gospodin i gospođa Karvin pripadaju bandi koja je krijumčarila oružje, ucenjivala, vodila kockarnice i obavljala ko zna kakve druge prljave poslove.

- Tek smo spremali istragu u tom pravcu... Štampa nam sada trlja nos - upade inspektor rečima koje proprati uzdah.

- Treće. Lun tvrdi da je mnogo žena u celoj zbrci. Pobrojao ih je: Doroti Aran Karvin, Hilda Fersfer, Mišela Andre, Vanes Braun...

- Pa to je devojka koja je angažovala privatnog detektiva Kenforda!

- Lun nije rekao da je ona krivac. Čak kaže da i Hilda Ferster nije ubica. Ona je samo »zabavljala« zločince.

- Ne možemo je pustiti samo zato što Lun tako kaže.

- On to i ne traži. Čak smatra da je dobro što ih je manje. Tako lakše dolazi do onih što oružjem i nasiljem provode zločinačke planove. A sada nastavljam. Lun zna da su sa gangsterima bile i dve žene, Jedna lepa crnka i gojazna lavica. Pomenuto je ime Teri i debela Bren. Znate li nešto o njima?

- O njima ćete saznati večeras na sastanku sa našim agentima, kako je ugovoreno. Pitajte ih o Teri i Bren - odgovori inspektor i zbog nečega se nasmeja.

- To je sve što Lun poručuje. Ja, sa svoje strane, primećujem da se broj žena povećava i na našoj strani.

- Zar gajite predrasude, gospodine pukovniče? Pa žene su u obaveštajnoj službi postigle dosta uspeha...

- Ne poričem, ali... - gušeći smeh nastavi Lun.

- Žene sve više staju ravnopravno uz muškarce - nastavi inspektor.

- Hvala vam na podsećanju da su i žene ljudska bića. Ja nemam ništa protiv njih. Čak su mi veoma mile, naročito ako su lepe - već ne izdržavši da se ne nasmeje reče Lun.

- Pomenuste da je trebalo da se sastanete sa gospođom Karvin. Šta će biti sa tim? Ona je nestala.

- Ipak ću pokušati da je nađem. Ona treba da bude u Vigmor klubu u dvadeset časova - zaključí Lun.

- Želim vam uspeh. Budite oprezni, s obzirom na sve što o njoj Lun kaže. Naročito ne dajte da vam ona sipa piće - dodade inspektor Nelson.

- Pripaziću se. Uostalom, ja sam damama sipam piće - odgovori Lun.

- Znaate li da je zovu Tigrica? Znači ima i oštre kandže.

- Sama mi je pričala da joj je neko nepravedno prišio taj nadimak - zaključí Lun.

- Gospodine Stebolde, treba da vam kažem jedan broj telefona, Zapamtite ga, ili zabeležite - nastavi inspektor.

Lun odgovori da će ga zapamtiti.

- To je naš rezervni centar u Sohou. Tamo čeka osam ljudi, koji mogu da se brzo obuku u odela sumnjivih tipova, ili da navuku policijske uniforme. Koristite ih prema nahođenju. Oni se neće obazirati ni na to ako saznaju da je Lun u njihovoj blizini. Prihvatili su kao činjenicu obaveštenje da je Lun tajni saradnik - ispriča inspektor.

Pošto izgovoriše reči pozdrava, Lun spusti slušalicu i zamišljeno se ispruži na suncem obasjani trougao tla uz bazen.

Dok je čitao otkucane listove svog malopredašnjeg razgovora sa tobožnjim Stebeldom, inspektor Nelson je tražio najbolje polazne tačke za zvaničnu istragu, koje je vodilo njegovo odeljenje. Tada se začu kucanje. Uđe njegov pomoćnik noseći list papira.

- Stiglo je veoma važno obaveštenje preko službe dežurnog u Skotland jardu. Tiče se Doroti Aran Karvin - brzo izgovori pomoćnik inspektora.

- Daj ovamo! - skoro viknu inspektor Nelson i istrže mu papir iz ruku.

Čitao je obaveštenje:

»Gospođa Doroti Aran Karvin javlja iz svoje poljske kuće na putu između Nort Kreja i Džudens Vuda. To je uz samu severnu ivicu šume, usamljena zgrada ograđena visokim zidom. Kaže da je tamo stigao ranjeni čuvar njene kuće u Londonu, Lanark rod 290. On je na umoru. Neko je prodro u kuću i vodila se nekakva borba. Ranjeni Tomas Holt umire. Ona je pozvala hitnu pomoć.«

- Kada je signirana obavest? - upita inspektor.

- U osam i trideset i šest minuta - odgovori spremno pomoćnik.

- Potrebna su veća kola i tri uniformisana policajca. Vi idete sa mnom - zaključi inspektor.

Brzo stavi u džep službeni revolver, dva pakla cigareta i beležnicu. Nekoliko minuta kasnije siđe i sede u već pun automobil. Tamo su bili njegov pomoćnik i tri uniformisana policajca.

- Na istok desnom obalom Temze, a zatim preko Elthema - naredi inspektor Nelson vozaču.

Sunce je već prigrevalo kad su stigli do Beksleja i skrenuli na Jug preko Nort Kreja. Uskoro se u oblaku prašine na slabom poljskom putu nađoše blizu šume. Tu je put skretao preko tek pokošene livade. Bio je mestimično uokviren voćkama, a mestimično izdignutim vrežama jalove loze.

Pred njima se ispreči zid visok osam stopa, iznad koga se dalje dve stotine metara videla malo čudna građevina.

Prostrana i masivna kuća imala je dva nejednaka četvorougona tornja slična tvrđavskim kulama. Kuća je imala dva sprata, a tornjevi još po dva.

Kapija je bila odškrinuta, a jedan čovek u odelu baštovana i sa nekakvom alatkom za kopanje stajao je pored nje. On otvori okovanu drvenu kapiju i propusti automobil. Inspektor Nelson ugleda automobil nitne pomoći, oko koga su stajali besposleni bolničari.

- Gde je ranjenik? - upita inspektor bolničare.

- Izdahnuo je pre nego što smo stigli. Lekar je gore u kući pored mrtvaca - odgovori stariji bolničar i opet se nasloni na otvorena vrata kola za spasavanje.

Inspektor i policajci uđoše.

U velikom holu na jednom kožnom kanabeu, prekriven nekakvim zelenim platnom nalazio se leš. Inspektor podiže platno i pogleda mrtvog čoveka. Bio je to krupan stariji čovek vrlo tamnih i gustih obrva. Ostaci sasvim sede kose u neredu su padali oko lica. Mali potkresani i prosedi brkovi bili su mu na levoj strani natopljeni usirenom krvlju.

Inspektor se okrenu i ugleda čoveka u beloj odeći s lekarskom oznakom i imenom dr Hardi na džepiću.

- Kada je umro? - upita inspektor.

- Pre nego što smo stigli. Svakako ne ranije od jednog sata, a možda i svega pola sata. Danas je toplo i to otežava da se sasvim oceni - odgovori lekar.

- Od čega je umro?

- Ima nekoliko rana. Pored toga jak udarac po glavi nekim tupim predmetom.

- Znate li kada je mogao zadobiti rane?

- Pre sedam do osam časova.

- Je li neko rekao ko je on?

- Već sam službeno zapisao podatke. To je Tomas Holt, star šezdeset tri godine. Bio je kućni čuvar, pratilac i uopšte član posluge kod porodice Karvin. To sam saznao od gospođe - objasni lekar.

- Gde je ona? - upita inspektor.

- Gore na spratu, u svom malom salonu. Uznemirena je i ja sam joj rekao da treba da se odmori - odgovori lekar.

- Ima li još koga u kući?

- Ne. Samo stari vrtlar, koji je otišao da vas sačeka na kapiji kod zida. Zato je gospođa Doroti molila da ostanem ovde dok vi ne stignete - završi lekar svoja objašnjenja.

Inspektor požuri uz stepenište praćen svojim pomoćnikom.

Pokucaše na nekoliko vrata, a zatim nađoše prava, jer se otuda čuo odgovor.

Doroti Aran Karvin bila je u tankoj crnoj bluzi i širokoj škotskoj suknji. Na nogama je imala lake sportske sandale. Čim je inspektor ušao, ona mu je pošla u susret.

- Ja sam inspektor Džošua Nelson, a ovo je moj pomoćnik Erter - predstavi se inspektor.

- Sigurno pogađate, ja sam vlasnica ove kuće Doroti Aran Karvin.

- Raduje me što ste ovde. Tako sam zbunjena. Nešto se dogodilo u našoj kući u Londonu. A sada i smrt jadnog Tomasa - izgovori ona brzo kao naučenu lekciju.

- Zar niste čitali jutarnje novine? - upita inspektor.

- Ah, ne! Na vikendu nikad ne čitam novine, ne slušam radio i ne gledam televiziju - odgovori Doroti.

- Videćete da ništa od tih »tekovina« civilizacije ovde nema.

- Kako da ste došli ovamo?

- Pa zar ne znate da je danas subota. Subotom i nedeljom dolazim ovamo - odgovori Doroti i sede

pokazujući inspektorima da i oni sednu.

Oni poslušашe i počе ispitivanje. Sve se svelo na to da je Doroti posle jednog prijateljskog sastanka došla ovamo. Pre nešto više od jednog sata dovukao se ovamo stari Tomas. Rekao je da su mu kola skliznula na stazi kod potoka, a on je već bio ranjen. Došao je ovamo. Samo je promućao:

»U gradu... tamo... Sve uništeno... Gangsteri... bežao sam ovamo...«

- Posle se onesvestio. Zvala sam pomoć i obavestila dežurnog u Skotland jardu. Kad je lekar stigao, čiča Tomas je bio mrtav - objasni Doroti glasom punim tuge.

- Zašto niste zvali kvartovsku stanicu? - upita inspektor Džošua Nelson.

- Prvo sam se setila telefona Jarda - odgovori Doroti.

Dalje je pričala o »vernem Holtu, starom članu kuće, koji je skoro bio član porodice«. Po njenoj izjavi, on je čuvao kucu u gradu, a ovde je ostajao samo stari vrtlar, koji će sve posvedočiti.

- I o vremenu vašeg dolaska?

- Svakako, inspektore, svakako!

Čutali su neko vreme, a tada inspektor iznenada upita:

- Zašto ste ubili Kristifora Alforda?

Doroti začuđeno razrogači oči, ali mirno, čak s osmehom odvrati:

- Kakvo skandalozno pitanje, gospodine?! Zašto bih ja ubila tu propalicu?

- Poznavali ste ga?

- Da... Možda i suviše dobro. Čisto privatna stvar...

- Vi ste ga ubili.

- Zar vam je to dozvoljeno da u jednom teškom trenutku... Kad sam izgubila dragog čiča Tomasa... Kad ne znam šta je sa mojim mužem... Kad ne znam šta se to

dogodilo u mojoj kući... Zar takav nepravedan napad ima smisla? - govorila je ljutito, ali bez straha.

- Gde ste bili u vreme kada je ubijen Alford?

- Pažljivo sam čitala novinske izveštaje. Ne pokušavajte da mi nametnete da sam bez novina znala kad je ubijen taj jadnik. Ali tada sam bila u Vigmor klubu. Malo sam igrala bridž. Imam svedoke.

- Gde ste bili sinoć?

- U Klubu veterana sa šarmantnim globtroterom pukovnikom Steboldom. Da li sam i tada nekoga ustrelila?

- Ne. Vi trujete. Ali ne sinoć...

- Odbijam da dalje razgovaram bez prisustva advokata, jer vi bezobzirno optužujete, bez ikakvog smisla i dokaza! – izjavi Doroti i ustade.

- Pretrešćemo kuću - dodade inspektor.

- Imate li nalog? - upita Doroti.

- Imam. Na žalost, još nemam nalog za hapšenje - odgovori inspektor.

Doroti je ćutala. Uzalud inspektor pokuša da nastavi razgovor. Ona je samo ćutala. On povede svog pomoćnika da obiđu kuću. Kad se nađoše u jednom hodniku, inspektorov pomoćnik Erter upita:

- Zašto ste je optuživali na malo čudan način?

- Bolje kaži i glup i besmislen - nasmeja se inspektor. - Nemam dokaza, a znam istinu. Ostaje mi samo da je uznemirim i čekam da se dokazi prikupe.

Dok su pretresali kuću, iznenadi ih njeno bogatstvo, ali još više ono što je podsećalo na tvrđavu. Na svim prozorima i izlazima nalazile su se među staklima i vitražima lepo skrivene i izvanredno masivne rešetke. Usred zgrade nalazilo se malo cvetno dvorište s bazenom iste vode. Okolo su bili zaklони, ležaljke, lјuljaške i sportske sprave za vežbanje.

Ali nad svim tim je kao ukrasna mreža bio postavljen sistem čeličnih rešetki obavijen puzavicama i

ružama.

Sve je ličilo na nekakav zatvor za kraljevog oca i majku.

Bogatstvo je bilo zaštićeno čelikom. Ali nije se ni moglo ući k njemu, ni pobeći od njega, ako je to neko želeo.

- Gledaj te brave! Ni trezori banaka nemaju takve - primeti inspektor.

- Sve je prilično čudno, ali ništa što bi dokazivalo...
- poče njegov pomoćnik.

- Znam da ništa nećemo naći. Inače nas Tigrica ne bi pozvala ovamo. Potrebna bi bila policijska divizija da se ovo dobro pročešlja. Ostanite s dva policajca i dugo ispitujte starog vrtlara. Možda je on slaba tačka - zaključio inspektor i krenu k izlazu.

Znao je da je stari Tomas Holt zbog nečeg ubijen, ali nije znao da li je to posledica Lunovog napada, ili su ga se Karvinovi ljudi zbog nečega otarasili, pa je poslužio kao zgodan povod da Doroti pozove policiju i kaže kako je ona prošle noći bila ovde.

U holu ugleda Doroti, koja je donela dva stara svećnjaka i palila sveće uz starčev odar.

- Gde je vaš muž, gospođo? - upita inspektor.

- On je u Francuskoj, ili negde drugde. Ne znam tačno. To mogu da vam odgovorim, iako sam rekla da neću davati izjave - ljutito reče Doroti.

- Jeste li poznavali Kliva Garneta?

- Rekla sam da dalje neću da odgovaram. Uhapsite me, ali ne insinuirajte!

- Hoćete li ostati stalno ovde? To bi bilo poželjno.

- Na žalost ne, sem ako mi zabranite izlazak. Imam zakazan susret sa vrlo uglednim gospodinom pukovnikom Stebeldom. Ne želim da me lišite tog susreta - odvrati Doroti.

- Videćemo šta će biti... Čuo sam za tog svetskog putnika. Valjda nećete poneti otrov? Pazite se, gospođo! -

grubo završi inspektor.

Išli su prema automobilu. Videše kako stari vrtlar dolazi prema njima. Odjednom on tresnu na zemlju. Pritrčaše mu.

- Kuršum usred čela! - doviknu Erster.

Policijci potrgoše revolvere. Ali nigde se ništa nije videlo ni čulo. Niko nije bio čuo pucanj.

- Nema smrt! Dakle, taj momak je u blizini. Posednite pogodna, mesta. Pozvaćemo pojačanje - reče inspektor Nelson.

Vrati se u kucu i potrazi Toroti, koju nađe u biblioteci.

- Još jedan razlog da ne odlazite iz ove kuće, dok se ne završi istraga. Neko je puškom sa prigušivačem ubio vašeg vrtlara. Lekar i bolničari su bili sa nama. Jedino ste vi bili u kući. Prvi osumnjičeni! Gde je puška? - optuživao ju je inspektor.

- Šta govorite?... Vrtlar mrtav?!... To je užas! - uzbuđeno je govorila Doroti.

A zatim klonu u naslonjaču i zajeca.

- Nema Smrt vam dobro služi! - dobaci inspektor i počeka.

Doroti je i dalje jecala, ali ne reče ništa.

Inspektor pozva jednog policajca i reče mu da od ovog momenta nadzire ženu.

- Ali ja moram da vidim pukovnika Stebolda! Mogu li ga pozvati ovamo - ispravi se ona zaista uplakanog lica.

- Zadužiću nekog našeg čoveka da ga obavesti o promeni dogovora. Gospodin Stebold možda neće hteti da dođe, kada čuje da se ovde redaju leševi i da ste osumnjičeni - odvrati inspektor i izađe.

Predstojale su mnogobrojne policijske operacije - pretresi šume, kuće i okoline i sve ono što prati ovakve slučajeve.

Inspektor je već osećao zamor i odlučio da potraži pomoć rutinerskih odeljenja Skotland jarda.

- Verovao je da se ovde igra krupna igra, ali da je njeno razrešenje negde drugde. Da li je Doroti toliko drska da sve snage policije privuče na svoju stranu? Ili je nekim čudom zapala u sopstvene zamke? A možda i nju žrtvuju gangsteri da bi pokidali sve konce po kojima se može naći samo srce organizacije.

Odgovora nije bilo. Naročito je teško bilo doći do verovatnih zaključaka, kad se ima u vidu poruka Donalda Sikerta. A inspektor je instiktivno osećao da su oni tačni.

Ipak, negde u grudima ga je zazeblu što se odlučio da poveruje tajanstvenom čoveku i da ga posredno, preko pukovnika Stebolda uključi u Avetinjski odred.

Odlazio je pun sumnji i kolebanja.

Na stazi je susretao policijska vozila, koja su bila puna uniformisanih policajaca, agenata u civilu, tehničara, fotografa i drugog osoblja. Počinjala je vrema istrage.

Nelson se namršti videći i dvojica kola sa oznakom štampe.

XIII

Ridžents park se predveče ispunio gomilama šetača. Sve ono što nije otišlo na vikend van grada ispunjavalo je parkove i šetališta. Sat šetnje je dobar uvod u subotnje veče, bilo da se ostaje kod kuće ili odlazi u društvo. Ali ta izvanredna stiska u parku zadavala je brige Lunu i Makfersonu kad su stigli do mosta preko zalivčića na jezeru. Mostom je prosto tekla reka ljudi, a uz njegove ograde stizalo je najmanje osamdeset osoba. Bilo je tu muškaraca i žena svih doba i izgleda.

Osam minuta pre zakazanog momenta sastanka njih dvojica jednom prođuše mostom. Posmatrali su prisutne, ali ne oceniše da se tu žene koje su im opisane.

- Samo policija, kad želi da ostvari kakvu komplikovanu tajnost, može da izmisli tako nesiguran način upoznavanja i susreta - reče Lun tiho.

- Lakše bih našao izgubljenju Atlantidu, nego tu debelu gospođu Lendon, devet joj prženih jastoga! - uzdahnu Makferson.

Ali u tom momentu se trže. Gurnu Luna laktom i šapnu:

- Dolazi prava gusarska lađa- Istina, pramac i krma su joj besprekorni, ali bokovi mnogo široki.

Lun pođe za njegovim pogledom i vide jednu nasmejanu, ugojenu i pored sve težine žustru ženu, čiji oblici su bili malo predimenzionirani, ali skladni i čvrsti. Pored nje je koračala cmokosa žena u tamnozelenoj haljini skromnog, ali vrlo elegantnog kroja. Njena kosa bila je visoko podignuta i začesljana na način koji je bio mešavina istočnjačke i sasvim pomodne frizure. Uši su joj bile ukrašene mindušama sa visuljcima na kojima se nalazio po jedan biser. Smeškala se slušajući nekakvu šalu svoje kolegince.

Makferson izbeže susret sa njima i nagnu se preko reda posmatrača uz ogradu.

- Šta ti je odjednom? - upita Lun.

- Tamo su one...Uh, jednom sam video te dve gusarke! - odvrati on ukoso motreći na žene.

- Gde si ih video?

- Kad je pucalo... Tamo u kućerini sa rešetkama. To su dve od mnogobrojnih žena koje su upetljane. One su onda nestale sa Majlstonom - reče okrećući se stalno tako da mu žene ne mogu videti lice.

- Zaboravljaš da sada niti sam sebe ne poznaješ - smejući se reče Lun i poče da posmatra neznanke.

One ugrabiše slobodno mesto uz ogradu mosta i ostadoše tako da čekaju. I one su osmatrale prolaznike, zatim gledale ostrvca na jezeru i opet posmatrale povorku šetača.

- Od svih prisutnih samo njih dve odgovaraju opisu koji nam je dao inspektor - reče Lun.

- Nemoguće... Pa to bi bilo... Svaka riba nije sisar, a svaki sisar nije ptica... Eto, opet sam zaboravio kako je to govorio moj učitelj... - gundao je mornar.

- Bilo je davno - tešio ga je Lun i dalje motreći dve žene. Primeti da i one gledaju njega. Nešto su se smejale i trudile se da posmatrani muškarci ništa ne primete, ali Lunovom oku to nije izmaklo. On šapnu mornaru:

- Trudi se da ne pokažeš da ih znaš. Tvoj izgled je majstorski izmenjen.

- Znam. Ni moja pokojna majka Kristina me ne bi prepoznala. Ali nije mi svejedno... Ta prokleta debela ima nešto... Srce mi lupa... Kakvo je to bogatstvo!... Oprosti, ali ja sam malo nastran. Kao neki divljaci koji ženu cene po težini, tako i ja volim malo punije. One su zdrave, vesele, dobre. A ova? Ako je gangsterka, jao! Ako je policajac, dva put jao! - raspriča se Makferson dok su očekivali da dođe ugovoreni minut.

Prvi krenu Lun i kad se nađe blizu dve žene, okrenu se

Makfersonu i glasno upita:

- Ko je to viknuo!

- Ja ne znam. Nisam ništa čuo - smete se Makferson.

Lun ne mogade da se ne smeje. Ali baš htjede da ponovo uzvikne pitanje, kad ugojena lepotica podiže ruku s dva prsta uvis, kao da moli profesora za reč.

- Ja sam jauknula. Zaboleo me kuk, iznenada - reče ona i spusti ruku.

Lun priđe bliže i reče:

- Treba ga lečiti, najbolje je masažom.

- Hajdete, ako su vam ruke snažne - odgovori žena i lice joj se obesi kao da je sela na nešto mokro.

Neko u blizini se nasmeja. Crokosa lepotica podiže ruku pokušavajući da sakrije smeh.

- Narednik to ume izvrsno. Kad god se prehladim u lovu, ili na drugim putovanjima, on me masira - nastavi Lun.

Gojazna žena pogleda snažnu Makfersonovu pojavu i negde u uglovima očiju joj se ukaza izraz divljenja.

- Drago mi je što vas vidim - odjednom reče Lun kao da su ko zna koliko dugo poznanici. - To je narednik Markus Makdonel. Milo mi je što mogu da vam ga predstavim.

Mornar se rukova prvo sa Brendom Lendon. Njen stisak ruke mu učini zadovoljstvo. Jer nije voleo kad dotakne slabačku i mlitavu ruku, koja bi ga podsetila na mrtvu ribu. Brendina je bila suha, meka i snažna. Zatim se rukova sa Teri Majbom, čija mala ruka se izgubi u njegovoj šacetini i jedva se istrže, kao tek uhvaćena ptica.

Lun se i sam rukova, a zatim ponudi ruku devojci, koja se lako nasloni na njegovu podlakticu i oni krenuše. Makferson se trenutak snébivao, ali Brenda Lendon žustro priđe, postroji se s njim, proturi svoju ispod njegove ruke i sačeka da krenu.

Kad mornar zakorači ona promeni hod kao vojnik koji hvata korak.

- Leva! Leva! - Je li dobro, gospodine naredniče? - odmah započe šalu.

- Uh... Odlično! - odvrati Makferson i slobodnom rukom dohvati maramicu da obrise kapljice znoja po licu.

Dva čudna para počеше šetnju prema Cerklu, a zatim stazom oko Bedford koledža. Uskoro se nađoše na južnom mostu i iziđoše na Beker strit. Sve vreme Lun je pričao o nevažnim stvarima i pri tome zastajao. Trudio se da vidi nije li ko pošao za njima.

- I sama sam gledala. Mislim da nas niko ne prati - reče Teri Majborn.

- Dakle ide sve kako treba. Pozivam društvo na večeru - nastavi Lun.

- Ne zaboravite, da imate večeras sastanak s nekom gospođom, a večera bi mogla da učini pa da zakasnite - primeti devojka.

- Mesto sastanka nije daleko. Stići ću baš kad treba - odgovori Lun.

- Morate imati u vidu da je gospođa Tigrica izvolela promeniti mesto sastanka.

- Čitao sam novine. Vidim da ona nije uhapšena, pa se nadam...

- Nelson vam poručuje da treba da odete tamo gde je ovoga jutra bilo gužve.

- U poljsku kuću kod Džudens Vuda?

- Da, pravo u osinjak. Tamo ubijaju bešumnim karabinima - odgovori devojka i iskosa pogleda svog pratioca.

- Noć nije pogodna za pušku - odvrati Lun i osvrnu se da vidi gde su Makferson i Brenda Lendon. Oni behu zaostali. Brenda je pazila da drži korak uz svog »narednika«, a on se držao malo ukrućeno. Odjednom se odluči da nešto kaže.

- Vi ste žena... koju sam viđao u snovima. Na časnu reč jeste! - izgovori i odahnu kao da je spustio na zemlju najveći teret.

- Laskavče! Ipak, pogledajte, mi smo izvrstan par. Vredimo za četvoro - smejala se lukava Brenda Lendon.

- Samo lađe snažnih motora... Oh, šta ja tu... Znao bio sam malo mornar...

- Divno upoređenje. Već sam čula da me zovu lađa. Ali ja se ne ljutim...

- Hteo sam reći i u snažnom telu, snažan duh! Ipak, moram reći da sva upoređivanja moje ličnosti s vašom daju rezultat koji me pogađa. Vi ste žena, ponavljam i ponavljaću uvek, žena iz mojih snova - zanovetao je Makferson.

- Možda sam i ja vas videla u snovima... Ili nešto slično... Stvarno... Stvarno imam utisak da sam vas videla.

- Mene?!.. .Ne, ne verujem. Ja bih vas primetio i zaplovio vašim kursom... hoću reći, trudio bih se... nekako bih vas upoznao - malo zbunjeno je mucao Makferson.

Brenda Lendon se slatko smejala.

- Nikad nisam srela čoveka koji je toliko... toliko zanimljiv. Vi ste ličnost... Samo jednom sam srela jednog još snažnijeg. Možda ne, ali je takođe... Smejao se kad mu je pretila smrt.

- Istina? Ja se ne smejem kad mi preti smrt. Ali, ne verujem da bih plakao pred tim vašim junakom. Ko je taj srećnik, koga ste sreli?

- Tek posle sam saznala. To je Makferson. Kakav muškarac! Jeste li čitali o njemu i Lunu?

- O Lunu i njemu... Da, čuo sam za tu pomorsku bitangu, čija medveđa snaga i orangutanska pojava... Voleo bih da ga jednom sretnem - reče Makferson trudeći se da izgleda ljubomoran.

- I ja bih volela da ga sretnem... Ili ne bih volela, jer ono što radim ne dozvoljava mi... On je čovek van zakona. Ipak je bolje imati prijatelje koji su slobodni građani, i ne manje Zanimljivi. - Popravljajući se, reče gospođa Brendon.

U tom trenutku pristigoše Luna i gospođicu Majborn. Oni su već stajali kod parkiranog Lunovog automobila.

Kad se svi smestiše, Makferson poveze i upita gde treba da stignu.

- U naš klub - odvrati Lun.

- Gde to?... Mislim kuda je najbliže ići - pogreši Makferson.

- Naredniče, kad ćete jednom upoznati London? Malo češće razgledajte plan grada - opomenu ga Lun

tobože ozbiljno.

- Razumem, gospodine pukovniče. Vozim u Klub veterana.

*

Večerali su u malom »separeu« uz restoran Kluba veterana. Naručili su svo potrebno jelo i piće da se donese odjednom, a onda Lun zamoli kelnera da zatvori vrata i da ih niko ne uznemirava.

Sada je Teri Majborn pričala:

- Nas dve smo ostale same. Htele smo sve da napustimo, jer su svi iz naše grupe mrtvi ili ranjeni, a bilo nas je jedanaest. Ostale smo zato što već poznajemo mnogo lica iz sredine u kojoj su se kretali Majlston i ostali. Oni nas smatraju sebi bliskima, a to je neka šansa.

- Kako ste, vas dve dospele u službu ove vrste? Pitam samo iz radoznalosti, a vi ne morate odgovoriti, ako smatrate da o tome ne treba da razgovaramo - upade Lun, koji je želeo da u celoj priči sagleda logičnu vezu.

- Nema ništa što bi trebalo da tajimo. Preporuke inspektora Nelsona i sve ono što se o vama zna, gospodine Stebold, dovoljno je da uživate naše puno poverenje - odgovori Teri.

Zatim poče da priča o sebi. Gangsteri su ubili njenog oca, koji je imao mali restoran na Surej Čanelu, jer nije hteo da im čini usluge i plaća ucene. Ona je bila studentkinja slikarske akademije. Skicirala je mnoge likove, koje je viđala u restoranu. To je pomoglo u istrazi... Ali neki krivci su se izvukli. Ona je želela da im se osveti. Crtajući u toku istrage i pričajući sa inspektorom Jakobom Hardinom ona je pokazala sposobnost da bude vrlo korisna. Ponudili su joj »naročiti aranžman«. Prihvatila je i već godinu dana radi.

»Ostavljena bez zaštite i novaca«, ona je mogla polako da »pada« i stekne poverenje ljudi sumnjivih

zanimanja. U početku je bilo teško zbog često muških ispada njenih poznanika. Svi su joj se udvarali, a neki postajali vrlo nestrpljivi. Krajnja opreznost i lukavstvo su joj pomogli da izbegne nekoliko neugodnih situacija.

- Sve je postalo lakše kad je u našu grupu došla Brenda - nastavi gospođica Majborn. - Jadni inspektor Redžinald Njuman nas je sastavio baš zbog neprilika u koje sam zapadala. On je bio »specijalista za transport«. Bio je odličan vozač i krao je kamione i druga vozila za vanredne potrebe krijumčara, pljačkaša skladišta i obijača trgovačkih radnji.

Inspektor Njuman je polako sticao »veze« s gangsterima. Neprimetno je nekoliko puta pripremio hvatanje čitavih grupa. A pre šest meseci je zaključio da postoji neka organizovana banda većeg kalibra. Isti ljudi su ga nekoliko puta angažovali za razne »poslove«. Polako je shvatio da su najvažnije osobe Majlston, Alford i nekoliko ljudi oko njih.

Pri izvršavanju njihovih zahteva uspeo je da uključi i njih a ali tako da niko ne zna da se poznaju. One su uspele da se nastane u zgradurini blizu Mornarskog kluba, koja je služila kao skladište. Morale su da raznose neke zapečaćene pakete velike težine. Uspele su da ih rentgenski pregledaju... Bili su to revolveri i eksploziv.

Bilo je i paketa skupih stranih cigareta, narkotika i dragocenih metala. Ta raznovrsnost je govorila o »svestranosti« bande. Trebalo je sporo i mukotrpno prodirati u njene redove. I sve bi se završilo vrlo dobro da gangsteri nisu posumnjali u Njumana.

- Ja sam prisluškivala razgovor jednog starog čoveka i Oskara Majlstonu. Sada znam da je taj starac bio Tomas Holt, koji je jutros izdahnuo u kući Doroti Aran Karvin - umeša se Brenda. - On je Majlstonu do slovice rekao: »Imamo jednog krezubog bakalara. To je neki Redžinald Njuman. Radio je za nas, a u stvari je

agent Skotland jarda. Poslaćemo ga danas ovamo. Doći će s nekoliko svojih momaka. Treba ih odvesti i iscediti».

Čutala je nekoliko trenutaka, a zatim nastavi da priča da je i sada muči savest što je baš ona morala da izvesti inspektora Njumana o tom razgovoru. On je rekao da je momenat da se izvrši prepad. Čim vidi da Majlston dolazi, on će doći i savladati ga. Tada se znalo da u velikoj kući ima samo tri čoveka. Međutim, stigao je i Alford sa čitavim čoporom revolveraša...

- I tako je jadni inspektor uleteo u zamku... Pre njega je zbog nečega došao visoki plavi čovek sa svojim veselim pomoćnikom. Tek kasnije smo shvatile da je to bio detektiv Kenford. Usred gužve, ne znamo ni kako, našao se onaj čudni mornar Makferson. Kako im je potprašio svojim »topom«! Ali su ga uhvatili. Ostalo sve je pisano u štampi - završi Brenda Lendon.

- A gde ste vi bile za to vreme? - upita Lun.

- Alford nam je javio da »policija njuška« i da brzo krenemo. Odvezao nas je do autobuske stanice i uzgred ispričao da se moramo skloniti. On ima prijatelja na jezeru Tajm Diton i mi smo pošle tamo - objasni Teri.

Njih dve su utvrdile da i kod Tajiti Ditona postoji jedno skrovište. Nisu mogle prodreti u njega, ali su razgovarale sa Alfordovim prijateljem, koji tamo ima kuću i tobože se bavi izdavanjem čamaca na jezeru, ali to prepušta nekom suludom momku bez ruke, a sam ima sasvim drugo zanimanje.

- Uspele smo da mu se predstavimo kao važni članovi organizacije. On se zove Edwin Ziger. Nacrtala sam njegov portret - nastavi Teri i pokazala jedan crtež.

Precizno izrađen portret je pokazivao čoveka kratke kose i lepuškastog lica, ali ironičnog izraza. Na telu je imao samo vuneni džemper, bez košulje. Oko vrata je nosio nekakav lančić, a u ustima mu je bila cigareta.

- Taj čovek nema više od trideset i pet godina, pijanica je i mnogo puši - zaključi Lun.

- Pa vi izvanredno pogađate. Kako je moguće? - začudi se Teri .

- Postoji i psihologija crtanja. Vi ste i nehotično nacrtali cigaretu, jer ste ga skoro uvek viđali s njom u ustima. A ruka o koju oslanja glavu je poza pijanca. Nešto neobjašnjivo u izrazu, što ste vi majstorski uhvatili, govori da voli alkohol - objasni Lun.

Teri i sama ponovo uze da pogleda crtež.

- Razgovarale smo sa njim i on se u momentima kad bi više popio hvalio. Pričao je da je išao čak u Amsterdam da prati »pošiljku«. Rekao je da zna i »ono u Portsmutu«. Nismo smele da izazovemo sumnju i ostavile smo da drugom prilikom saznamo još nešto - ispriča gospođa Lendon.

Čekali su neko vreme, a tada Makferson upita:

- Kako ste vi stigli na ovaj posao, gospodo Lendon?

- Živela sam u Kardifu, gde je moj muž bio detektivski pomoćnik u jednoj privatnoj agenciji. Poginuo je prilikom sukoba sa grupom ucenjivača. Ja sam ostala udovica bez ičega... Moj pokojni muž je bio sportski strelac. I u meni je razvio volju da se bavim streljaštvom iz pištolja i puške. Ponekad smo u našem dvorištu gađali lukom i strelom, jer se nije moglo pucati. Postizala sam uspehe... - pričala je gospođa Lendon.

Njena priča je bila čudna. Postala je prva žena policajac u Kardifu. Kasnije joj je iz Londona ponuđeno da pređe u prestonicu i stupi u »naročitu brigadu«. Pohađala je policijsku školu tri meseca i onda je »bačena dole«. Tako se zvalo odlazanje u Avetinjski odred.

- Dok je bol zbog gubitka bio svež, u meni je plamtela želja da se osvetim zločincima... Posle sam se navikla. Shvatila sam da je ovaj posao nešto drugo. Ali, pomalo sam ga zavolela - zaključila gospođa Lendon.

U toku razgovora gospođica Majborn je nekoliko puta pogledala na svoj mali časovnik. Sada primeti:

- Vreme je da se kreće. Možda je gospođa Tigrica nestrpljiva da vas vidi.

- I mi smo nestrpljivi da vidimo nju – odgovori Lun i ustade.

- Treba da se dogovorimo kako da održavamo vezu - opet se umeša Teri.

- Vi ste nekrunisani šef ovde - nasmeja se Lun. - Ali na taj problem je mislio i Skotland jard. To je tehnička tajna i ni sa kim o njoj ne možemo razgovarati. Evo dve sprave.

Lun im pruži dve kutije neodređene namene. Bile su ukrašene, pa su mogle biti pudrijere, kutije za cigarete ili nešto slično. Bile su to minijaturne radio stanice. Lun im objasni kako funkcionišu.

- Domet prijema im je neograničen, ali domet emitovanja ovako je svega pet milja. Ako se priključe na aparaturu, koja je u automobilu i teška više od jednog kilograma, domet je preko pedeset milja - objasni Lun.

Njegovi uređaji su radili po naročitom sistemu transformisanja radio-talasa pa njihove emisije nisu mogli hvatati nikakvi drugi prijemnici. On preporučio damama da ove minijaturne stanice kombinuju sa običnim tranzistorskim prijemnicima i tako prikrivaju.

Dogovoriše se da veza može da se pokuša u svako doba dana i noći kad se radi o pozivima na blizinu do pet milja. Na većim odstojanjima bio je potreban pojačivač.

- Ovo su divne stvari! Zar nismo pre mogli snabdeti ljude takvim uređajima? - primeti Teri.

- Sami po sebi uređaji su još uvek u fazi ispitivanja, a na neki način su vojna tajna. Lično odgovarate za čuvanje te tajne. U slučaju da neko hoće da vam ih otme, dovoljno je da isključite ovaj kontakt - objašnjavao je Lun.

Aparati su prosto sagorevali iznutra pre nego što bi neko shvatio njihovu namenu.

- Ja ću svoj nositi ovde - reče gospođa Lendon i kutiju stavi u nedra. - Ovde ga niko živ ne sme potražiti.

- Jeste li sigurni? - upita Makferson šeretski,

Lun i Teri se nasmejaše, a devojka nehotično porumene setivši se da sada i Lun misli da li bi i ona mogla u svom prsluku da sakrije ovaj predmet.

Na rastanku zaključiše da njih dve ove noći nađu sobe u hotelu i da se jave gde je to. Trebalo je da se odmore dok se ne odrede pravci delovanja.

Odvezoše se do obližnjeg hotela i njih dve iziđoše, a Lun i Makferson krenuše ka istočnom predgrađu Londona.

*

- Ne mogu da se otmem utisku da sam ga već negde videla...

- A ipak je nemoguće. To lice se ne zaboravlja... Vrlo je zanimljiv - govorila je Brenda Lendon.

- O kome govoriš? - upita Teri.

- Pa o njemu... O naredniku. Bože, kakva si ti! On je zlatan - nastavi Brenda.

- Da, vrlo je simpatičan. A gospodin pukovnik je vrlo šarmantan. Prosto je neverovatno koliko je u njemu mladosti i energije. Kad sam ga ugledala, pomislila sam kako baš nije prijatno što uvek imam stare ljude za šefove. Jadni Njuman je bio mnogo stariji nego što je imao godina... Ali pukovnik... On je mlad, pa ma koliko da mu je godina - nastavi Teri.

Dve sjajne žene policajci sada, kad su polazile na dnevni počinak, postajale su samo žene. Maštanja su ih zahvatala, a novo poznanstvo preokupiralo.

Na ulazu u kuću Doroti Aran Karvin dva policajca legitimisаше Luna i pogledaše paketić koji je nosio u rukama.

- Ovde se vrši istraga i zato smo prinuđeni... Molimo vas da to shvatite gospodine pukovniče- reče jedan narednik i pokaza gde se nalazi usamljena gospođa Doroti.

- Saznao sam za tragične okolnosti, ali baš zato želim da vidim gospođu - odvrati Lun. - Molim vas da napolju upoznate narednika Makdonela, koji je sa automobilom i u mojoj pratnji. S obzirom na izvesne opasnosti, molim vas da on bude negde uz vaše ljude.

- Budite mirni, gospodine. Ovde imamo mnogo ljudi i sve će biti u redu. Vaš pratilac će, ako zaželi, dobiti i nešto da se osveži - osmehnu se policajac.

- On ne pije, ali bi ga, možda, osvežila kafa. Veoma sam zahvalan na ljubaznosti - reče Lun.

- Inspektor Nelson nam je rekao da ćete doći i da vas... ovaj... da vas ne ograničavamo - još ljubaznije dodade policajac.

Lun sada mirno pođe uz stepenište i svrati u veliku biblioteku, koja je imala i udobne kutke za čitanje i odmor.

Bila je osvetljena samo jednom lampom u uglu, koja je stajala između dve ogromne fotelje od zelene kože.

Kad ga je videla da ulazi, Doroti mu pođe u susret i još na deset koraka daljine uzviknu:

- Oh, dragi gospodine pukovniče! Vi ste sada jedini prijatelj koga imam... Tako mi je teško!

- Budite hrabri. Sve će se srediti - utešno reče Lun i prihvati njenu ruku.

Zatim joj pokaza umetnički reljef od zlata i predade pismo, koje je bio sam napisao. Ona baci pogled divljenja na predmet i stalno ga gledajući priđe ormanu za knjige. Ukloni policu, koja se pomače zajedno s knjigama, pa

otvori mali sef, koji je bio skoro sasvim prazan. Ostavi tamo poklon, a zatim otvori pismo, u kome je pisalo:

»Draga Tajg,

Seti se onih nekoliko divnih dana i noći. Žao mi je što sam tada morao da nestanem iz Londona. Stvari si bile pošte kako ne treba. Srećan sam što znam da ti lično nisi imala nikakvih neprilika. Mali poklon i mnogo pozdrava šaljem ti po gospodinu Steboldu. To je značajna ličnost, preko koje se može postići mnogo korisnih poslova. Ako možeš da mu pomogneš, lično ćeš me zadužiti. Njegove mogućnosti su neslućene, jer dužan je da nabavi robu u ogromnim količinama.

A sada opet o nama. Znam da te zanima kako živim. Ali možda nećeš pogoditi ni o kome se radi, jer imena se menjaju, a ljudi ostaju isti. Možeš mi pisati preko gospodina Stebolda.

Ja sada živim u Istambul, ali sam često na putu. Sećaš li se kad si mi rekla da sam jedini čovek s kojim si srećna. Još uvek me uzbudi sećanje na trenutke kada si znala zariti svoje nokte u moja leđa... To su bili rajski časovi. Piši mi o sebi. Još uvek tvoj verni sluga i prijatelj

Džordž Braun«

Nekoliko trenutaka je razmišljala. Bilo je sigurno da je to jedan od intimnih prijatelja. Nije je samo je dan čovek zvao Tajg, skraćeno od Tigrica. I nije samo jednom mladom ljubavniku zarivala nokte u golo telo. Ali tu njenu osobinu može da zna samo neko intiman. Da li je to Feliks Čarmon? On je zauvek nestao... Ili je to Piter Braun. Lako je moguće. Krijući se od policije on je nestao negde iz zemlje. Ona se osmehnu zaključivši da ipak ne može da pogodi o kome se radi, pa reče Lunu:

- Iz pisma vidim da ga je pisao neko poznat, ali ne mogu da pogodim. Kad ga budete videli, recite mu da mi piše detaljnije o sebi. Neka me podseti na nešto određeno.

- Život tog mog prijatelja je ispunjen i izvesnim, da tako kažem, opasnostima. Ni ja sam ne znam mnogo o njemu. Ali ću mu reći da piše opširnije - odgovori Lun.

Doroti potraži piće i nasu čaše dobrim belim vinom, jer Lun reče da može popiti samo malo vina. Kad otpiše, Doroti upita:

- Jeste li čuli za sve te strahote, molim vas?

- Čitao sam novine, ali ja ne verujem svemu što tamo stoji.

Recite mi mogu li vam pomoći - odvrati Lun.

- Ja sam zbunjena... Sve je to došlo tako iznenada. Moraću da vam ispričam i da tražim vaš savet - poče Doroti. - Moj muž je trgovac. Ali nije običan, miran i poslovan čovek. On voli veliki rizik. Upuštao se u trgovinu oružjem, vojnim materijalom iz magazina ostalih posle rata i ko zna čime. To je bio povod mojih briga...

Ona počuta i nastavi da priča kako je Frenk Karvin dovodio u opasnost njihovo imanje. Zbog toga su podelili kapital i poslove. Ona je nastavila da se bavi sasvim legalnim posredništvom, a on poduhvatima velikog rizika. Ali ona nikada nije bila shvatila da su ga ti poslovi doveli u vrlo opasan položaj i na još gori put.

- Tek sada, kad je postalo jasno čime su se bavili Majlston i Alford, shvatila sam sve... Ali, na nesreću, suviše kasno. Kao supruga tog nevaljalca, ja snosim izvesnu odgovornost - reče ona i suze joj obliše lice. Prošle noći, kada sam se rastala od vas, on se vratio. Telefonirao mi i rekao da dođem ovamo...

Pričala je svoju izmišljenu priču o tome kako je napustila kuću i potražila -utočište u ovom kutku. Tek što je stigla, a muž joj se javio. Rekao je da sve ide naopako. Obračun je počeo i on se vratio da spasava što se može.

- »A šta ja da činim?«, pitala sam se prestrašena. »Smatraj da nas je nužda razdvojila i snađi se kako znaš. Verovatno se više nećemo viđati, jer ti nećeš pristati da

živiš u stalnom bekstvu i skrivanju«, rekao mi je kao da to nije važno.

- Jeste li ga videli od momenta povratka? - upita Lun.

- Vama moram reći... Iznenada je noću stigao ovamo. Rekao je da su gonili starog Togasa Holta, koji je mnogo znao, a u jednom momentu ih je napustio. Tek sada sam shvatila da je i mene bio okružio svojim ubicama. Zamislite, jedan čovečuljak nevinog izgleda, koji je postao neka vrsta poslužitelja u kući, bio je glavom čovek koga zovu Nema Smrt.

- Ali zašto su ubili vrtlara?

- I taj je verovatno znao stvari koje moj muž želi da skrije. Dok su bili ovde, usudila sam se da prisluškujem. On je rekao tom ubici: »Ostaćeš i obaviti to, a onda dođi kod Zigera. Biću gore u skloništu. Sada više nema onih koji mogu nešto da otkriju«. Shvatila sam da se skrivaju u malom zamku, koji je on kupio govoreći da će tamo moći da se otvori naročiti hotelčić s kasinom - pričala je Doroti.

- Jeste li sve to rekli policiji? - upita Lun.

- Ali ne!... Kako sam mogla?!... On je moj muž. Zar je trebalo? - kao da se iznenađuje ovom pitanju odvratila Doroti.

- Pa sam vam je rekao da se snađete kako znate. Kad se utvrde činjenice, vas će optužiti. Možda je najbolje da skinete svu odgovornost sa sebe. On će se, kako sam vas shvatio, i inače skrivati - obrazloži Lun podtekst svog pitanja.

- Samo sam mislila da treba... A ipak... Savetujete mi da priznam inspektoru?

- Svakako. Sve ono što vas lično ne tereti. Računam da ni u najtežem momentu nećete spomenuti moje želje da obavim neke trgovačke poslove. To bi se moglo shvatiti sasvim pogrešno - reče Lun kao da je uplašen.

- Samo ću reći ono što je istina. Poruka i poklon prijatelja... I jedno dragoceno novo poznanstvo. To je sve što ću reći, pa makar me pekli. Budite sasvim bezbrižni. Ja nisam žena koja će brbljati - uveravala ga je Doroti.

- Ja vam verujem. A sada da vidimo šta mogu da vam pomognem - reče Lun.

- Ne usuđujem se da vas uvučeni u kakvu nepriliku. Pozvaću inspektora i sve mu reći. Čak ću mu ispričati i gde je Frenk pa neka dalje sve teče bez mog udela - odgovori Doroti i uzdahnu.

- To će izazvati senzaciju. Uхватиće ga i on će sve otkriti - primeti Lun.

- Ne, neće ga uhvatiti. Posle toliko ubistava on se neće dati. Ima i tajni izlaz u vodovodnom rezervoaru na bregu u šumi na trista jardi od zamka. Možda ću prećutati taj izlaz... On mi ga je slučajno pomenuo. Verujem da je i sam zaboravio da mi je to rekao - objasni Doroti.

Lun je neko vreme razmišljao, a onda reče:

- U teškom je položaju. Bilo bi najbolje da pogine. Bar biste vi nasledili imovinu i bili srećni.

- Oh, ja imam dosta... Ne želim ništa od tog nečasnog bogatstva... Htela bih miran život... Da ne budem sama... Da jednom imam pravog čoveka pored sebe - promuca Doroti i brižnu u plač.

Lun joj se približi i počeo da je teši. Ona uhvati njegovu ruku i još grčevitije zaplaka. On ju je blago milovao po nadlanici, a ona to iskoristi i baci mu se u zagrljaj.

- Spasite me, preklinjem vas... Biću vaš rob, divni čoveče...

- Štitiću vas svim snagama - reče Lun.

- Ali Frenk će mi upropastiti život. On je u stanju da pošalje onog groznog Traja da me ustreli. Ili će mi uvek tražiti novaca... On je strašan čovek! - grcala je Doroti.

- Smirite se, Doroti draga! Ja ću vam pomoći. Ujutro pozovite inspektora Hjustona i sve mu ispričajte. Jedino ne ovo što se odnosi na mene. A sutra ću biti uz vas...

Neprekidno mislim na vas od trenutka prvog susreta - šaputao joj je Lyn trudeći se da poslednje reči izgovori kao vatreni ljubavnik.

Ona mu se baci u zagrljaj i zatvori oči.

- Moramo raditi brzo, draga - šapnu Lun i steže je tako da ona izgubi dah.

- Tako... ste snažni, dragi! - šapnu ona jedva hvatajući dah.

- Još nešto, draga... Koliko ljudi može biti sa Frenkom tamo u dvorcu? - upita Lun.

- Oh, najmanje nekoliko onih koji neće razmišljati da ubiju čoveka. Nikako ne idite tamo!... Bojim se... Neka to sve uradi policija. Vi nikako!... Ne, toliku žrtvu ne smem od vas da tražim - grčevito se držeći za njega govorila je Doroti.

- Da li će policija uspeti? Ipak ja moram pogledati šta se to događa. Prići ću Frenku kao prijatelj - šapnu Lun.

- Divni, hrabri čoveče... Samo providenje vas je poslalo! - šaputala je Doroti.

- Spavajte noćas, a ujutro pozovite inspektora. Treba što pre da budete slobodni. Otići ćemo negde iz Londona, dok se sve smiri. A onda možemo biti srećni... Da li me makar malo voliš? - »razneženo« je govorio tobožnji pukovnik Stebold.

- Oh, dragi! Volim te strašću usamljene i tužne žene... Volim te... Sva sam tvoja... odmah - odgovarala je Doroti podrhtavajući od uzbuđenja.

Lun je otprati do njene spavaće sobe.

- Ne smem te ni poljubiti, draga. Samo jedan poljubac i ja ne bih mogao otići iz tvog zagrljaja. Obećavam ti da više neće biti opasnosti od onih koji su te

skoro uništili. Do viđenja! - zaključio Lun i teatralno se otrže od nje.

*

Jedan sat kasnije, Lun i Makferson sedeli su u automobilu parkiranom u senci drveća na aleji pored Ričmond parka. Lun je uspeo da stupi u radio-vezu sa Teri Majborn. Kaza joj broj telefona ljudi spremnih da stupe u akciju, koje mu je stavio na raspolaganje inspektor Nelson. Objasni joj gde se njih dvojica nalaze.

- Vas dve poznajete Tajm Ditona. Bićete nam od koristi - zaključio on i zavalio se u sedište.

Htede da kaže Makfersonu da će prodremati koji trenutak, ali mornar je već spavao. Lun ga pogleda s drugarskom nežnošću i ostade nepokretan sa svojim mislima. Bližila se ponoć.

*

Za to vreme, u malom oronulom dvorcu iznad Tajm Ditona izgledalo je sve tiho i pusto. Ali u jednom sasvim preuređenom krilu zamka, iza spuštenih zavesa u velikoj sobi su sedeli čovek i žena. Osvetljavala ih je samo treperava svetlost vatre, u velikom zidanom kaminu.

On je bio čovek star blizu pedeset godina, snažan i krepak, ali suviše ugojen. Bio je to Frenk Karvin. On se ponosio time što veoma liči na kralja Faruka, ali to sada nije voleo da spominje jer je Faruk iznenada umro.

Pored njega je na vrlo prostranom orijentalnom divanu ležala naslonjena na ruku Mišela Andre.

- Sve mogu da izgubim, ali tebe ne. Ti si najlepši deo mog bogatstva. Imam devet brodova, koji plove pod zastavama raznih zemalja. Jedan je »Čeb«. Dao bih ga za tvoje čvrste, velike grudi. Drugi je »Harija«. Tvoja bedra i ovaj kao svilom presvućeni trbuh vrede više od »Hurije«... - pričao je sladostrasni Karvin.

- Dragi, dugo si bio daleko... Tako sam želela da dođeš. Osećam se nesigurna, sirota i ugrožena kad ti nisi blizu mene. Tako sam strepela... Nisam shvatila šta je to sa Majlstonom i Alfordom, ali sam se plašila da se ne tiče tebe - šaputala je Mišela.

- Tiče se i mene. Opasnosti su mnogobrojne. Može svašta da se dogodi... Ali ja brinem o tebi. Taj ček od dve hiljade funti naplati sutra. Imaš kuću u Sohau o kojoj nikome ne govori. Tamo ću doći kad se sve sredi, ako preživim - pričao je dalje Karvin.

Pili su belo vino pomešano sa dosta limunovog soka i oslađeno. To je bilo Frenkovo piće, na koje se navikla i Mišela.

Kad ispi još nekoliko gutljaja, Karvin podiže koleno. Iznad njega bila je velika plava masnica.

- Udario sam se sinoć u jednom sukobu. Veoma me boli. Gledaj kuda me je okrznuo kuršum - reče on i pokaza joj povrede.

Crvena linija u mraku je izgledala kao krvava rana, koja se protezala preko njegovog bedra.

- Oh, dragi moj, da li te boli? - pitala je Mišela.

U tom trenutku nešto jako lupi u zaključana vrata. Sledeći udar je bio još jači i vrata popustiše. Njih dvojice se trgoše i pokušashe da se zaklone.

- Ne pokrećite se! - viknu nepoznati čovek, koji je držao revolver u ruci.

- Ko ste vi? Šta hoćete? - preplašeno je pitao Karvin.

- Ćuti... Vodite tu голу lepoticu! - naredi predvodnik napadača.

Ona uze haljinu i zakloni se njome. Grube ruke dvojice napadača je zgrabiše. Odvukoše je u hodnik pa u susednu sobu. Jedan ostade pored nje, a drugi se vrati. Ona je jecala prestravljena.

A tada se čuše pucnji. Neko kriknu glasom punim užasa. Mišela prepozna glas Frenka Karvina.

- Tvoj ljubavnik ode na drugi svet - cereći se reče čuvar i maši se rukama za njene grudi, koje su virile ispod zgužvane haljine.

Ona se branila.

- Poštedite me, preklinjem vas! Ja nikom nisam kriva! - molila je pokušavajući da na bledom i prestrašenom licu nekako stvori zavodnički osmeh.

- Videćemo se jednom, devojko. A tada ćeš biti moja - odvrati napadač i pljesnu je po goljoj butini.

Ona sklopi oči u nadi da će biti spasena.

Tada upade onaj predvodnik napadača i naredi:

- Veži je i odvući nazad!

Jedan od napadača donese nekakve gajtane i počeo da pomaže onom drugom. Zatim dovukoše devojkicu nazad u onu sobu. Ona je unezvereno gledala. Ono što je videla užasno je toliko da odmah izgubi svest.

Pred kaminom je ležalo golo telo mrtvog Frenka Karvina. Glava i ruke su mu bile u vatri i već ih je hvatao plamen. Jedan od napadača donese bokal vode i pljusnu ga po vatri.

Učini to još nekoliko puta.

- Naređenje je izvršeno! - zaključio vođa napadača i krenu. Ostali pođoše za njim. U zamku se sve opet utišalo.

XV

Pošto izmenjaše dogovorene lozinke, prispeli članovi Avetinjskog odreda se vratili u kola, koja su bila parkirana iza Lunovih. Nekoliko minuta kasnije stigoše Teri Majborn i Brenda Lendon vozeći se iznajmljenim taksijem. Blizu mesta na kome su čekala dvojica kola one otpustiše taksi i priđoše pešice. Izmenjaše lozinku »boli me kuk«... sa novim članovima Avetinjskog odreda. Tajni policajci upališe svetlo u automobilu, da bi videli dve žene i da bi one mogle da vide njih i zapamte likove.

U tom momentu priđe i Lun. Tihim glasom objasni razloge sastanka i plan napada na mali dvorac iznad jezerca. Pomenu i razmišljanja.

- Znači li to da i mi ne razmišljamo mnogo? - upita Banč Katling, šef grupe pridošlih članova odreda.

- Bez krajnje nužde nikoga ne smemo ubijati. Treba pohapsiti sve one koje tamo zateknemo. Istina, opreznost je neophodna i ne treba dozvoliti da gangsteri budu brži u potezanju oružja - odgovori Lun.

- To znači brzo ubij protivnika, ali dobro i detaljno razmisli - primeti Banč Katling.

Te reči izazvaše smeh. Lun prećuta dalja objašnjavanja i samo upita:

- Kako ste naoružani?

- Tri mašinske puške. Svi imamo revolvere i po dve ručne granate, od kojih po jedna dimna i po jedna za zastrašivanje. Istina, one mogu da i ubiju, ako eksplodiraju pod levom miškom, ili u ustima neprijatelja - odgovori Katling.

- Prave galamu bez koristi - primeti jedan od agenata i uzdahnu kao da žali što nema one defanzivne »krastavce« od kojih se gine u krug od četrnaest metara prečnika.

*

Oboja kola prilazila su zamku ugašenih farova. Zakloniše se pod drveće i svi iziđoše. Četiri čoveka pođoše da zatvore izlaze i ostanu u zasedi. Dve mašinske puške postaviše na najvažnijim mestima, a jednu uze Banč Katling, koji pođe s Lunom.

Njih dvojica su bili neka vrsta prethodnice, a Makferson je ostao s Teri i Brendom.

Kapija je bila otvorena. Lun i Katling uđoše i osmotriše dvorište. Koristeći senke šiblja i drveća u zapuštenoj bašti, oni stigoše do vrata. Gurnuše vrata, koja behu takođe otvorena, a zatim odskočiše, ali opet je

sve bilo tiho. Snažnim ručnim svetiljkama osvetliše hol i uđoše.

- Ili su svi pobjegli, ili čekaju - šapnu Katling.

- Ne zasmeyavaj - odvrati Lun kome je počinjala da se sviđa vesela Katlingova priroda.

- Miriše... gadno... brr - nastavi da šapuće Katling nešto je gorelo... - I imam utisak da u ovom dvorcu ima duhova, ili nešto slično.

Držeći uperene revolvere i mašinsku pušku stigoše do hodnika na spratu. Tek tada iza jednih odškrnutih vrata čuše čudne, grozničave jecaje.

- Upaliću svetla, ako ova jazbina ima dovod struje - reče Banč.

- Upali - složi se Lun.

Hodnik se osvetli i oni odškrinuše vrata. Ugledaše nejasne konture prema svetlu koje je dopiralo iz hodnika.

- Ko je unutra? - doviknu Lun.

Na pitanje ne dođe odgovor, nego se jecaji pretvoriše u buru jaukani plača. Katling osvetli sobu, ugleda vezanu ženu i leš pred kaminom. Lun je stajao na vratima posmatrao. Obojica su bili prosto skamenjeni. Skoro do pojasa nagoreli leš gojaznog čoveka i telo gole žene, koja se uvijala sputana konopcima i sva se tresla u grčevima histeričnog plača.

Lun joj pritrča i odveza je, a zatim joj dobaci haljinu da se obuče. Ona ga je prestravljeno i unezvereno gledala.

- Ne!... Ne ubijajte me... Sve ću učiniti! - mucala je izbezumljeno.

- Oh, mon Die!.. Ne mogu.. Nisam kriva!

- Obucite se i smirite - reče Lun i pokaza haljinu koja je visila preko njenog ramena.

Ona se jedva snalazila i veseli Katling joj priđe. Pomogao joj je da se obuče.

- Tako lepa devojka! Čari se moraju skrivati. A ovo nije baš prilika za njihovo izlaganje - govorio je kao da

izriče najveću mudrost.

Lun je već bio prepoznao devojkicu koja je dolazila kod Kristifora Alforda. A njen francuski naglasak i francuske reči koje je mešala u svoj govor na engleskom, potvrdiše da je to Mišela Andre.

- Smirite se Mišela. Sve će se urediti. Mi smo došli do vas spasemo - reče Lun blago je tapšući po ramenu.

- Vi me znate? ! Oh, mesje!...Gospodine, preklinjem vas... Ovo je strašno! Ubili su ga... Jadni Frenk!- i dalje je kukala Mišela Andre.

- Šta se dogodilo? Pričajte nam - reče Katling.

- Oh ne mogu.. .Ne ovde! - odvrati Mišela.

Izvedoše je i smestiše u susednu sobu. Katling je osluškivao korake koji su pristizali. Proviri u hodnik i ugleda Makfersona.

- Jeste li koga primetili? - upita ga dok još nije stigao.

- Sve je pustio, ali nekako je čudno - odgovori Makferson.

- Ostanite dole i osmatrajte. Mi smo našli jedan leš i jednu vezanu devojkicu: Čim se obavestimo, zvaćemo vas da nastavimo pretres - zaključí Banč Katling i povuče se u sobu.

Lun je već bio uspeo da smiri Mišelu Andre i ona je počinjala da priča.

- Bila sam tu sa Frenkom... Odmarali smo se i on mi je pričao. Baš je govorio kako je udario nogu iznad kolena. Imao je i dugu crvenu ranu na bedru... Tada su upali.. .

- Ko je upao?

- Naoružani ljudi. Vezali su me... Posle sam čula Frenkov jezivi krik... Kada su me ubacili opet ovamo videla sam da je Frenk mrtav i da je pao u kamin. Vatra ga je već zahvatila. Tada sam se onesvestila... Oh, mon Die! - opet brižnu u plač.

Jedva se opet umiri i umesto da nastavi da priča, ona upita:

- Jeste li vi iz policije?

- Ne, nismo. Mi smo poslovni ljudi. Prijatelji gospodina Frenka - odvrati Lun.

- A oružje? Imate mašinsku pušku - nepoverljivo primeti devojka.

- Saznali smo da Frenku pretila opasnost, pa smo došli. Ali, eto, izgleda da smo zakasnili - objasni Lun.

Mišela se primiri. Nastavi da priča šta se sve dogodilo, ali prećuta dobijeni ček i to da joj je Frenk Karvin kupio kuću.

- Dakle, gazde su pokidale sve konce. I Karvin je postao smetnja - zaključio Banč.

- Oni se međusobno istražuju - reče zamišljeno Lun i povede Mišelu.

Dole u holu on naredi Banču da prikupi ljude i da pretresu zamak.

Katling poslušala i uskoro u holu ostadoše Lun, Makferson i tri žene.

- Ja sam vas viđala - primeti Mišela posmatrajući Teri i Brendu.

Brenda joj priđe i šapnu:

- Ne govorite nigde o tome. Mi smo bile sa Frenkovim ljudima. Policija to ne sme znati. Hoćete li ćutati?

- Tačno je... Jednom sam vas videla s Krisom i Oskarom - takođe šapatom odvrati Mišela.

- Treba spasti što se može. Mi ćemo brinuti o vama. Bićemo u vezi - zaključio Brenda.

- Da... Ćutaću o vama. Šta još da ne govorim?

- Samo nas prećutite. Ostalo sve što znate, možete reći. Sem ako imate vezu sa nekim ko nije poginuo. To isto ne smete ni po cenu života kazati. Samo nama - šaputala je i dalje Brenda.

- Nema više niko... Samo Ziger...

- Pst! Zigera znamo i kod njega će biti veza - zaključí Brenda i odmaće se prema uglu hola.

U tom momentu ču se nekakav šum. Prva se trže Brenda Lendon i munjevito poteže revolver iz džepa svoje sportske suknje.

Već je dva puta opalila kad ostali pođoše pogledom u pravcu mesta ka kome je gađala.

Uz kolonadu iznad hola stajao je čovek s mašinskom puškom u rukama. Nišanio je Luna i Makfersona. Ali sada je odjednom postao nepomičan, kao da se skamenio.

Zatim se polako, kao drvena lutka nakretao ne ispuštajući pušku. Izgledalo je kao da sve to suviše dugo traje, iako se radilo o dve sekunde. U momentu kada se mrtvo telo strovali Lun i Makferson su već držali uperene revolvare.

- Hvala, Brenda! Divni ste! To se zove gađati!- dobaci Makferson.

Tada odozgo nastade paljba, ali Lun i Makferson već behu primetili cevi koje se pomoliše iza dvoje vrata, pa ih zasušé kuršumima.

Jedan od Bančovih ljudi se pojavi na kraju hodnika. Lun viknu da ga opomene, ali ga napadači pogodiše. On je teturao dalje ka početku stepenica, pa se skotrlja niz njih.

Lun i Makferson su već bili na kraju hola blizu vrata. Ugledaše kako na vrata stiže Banč gledajući začuđeno. Ali tada odnekud spolja, sa nekog od dva krila zamka, začuše se pucnji i Banč utrča posrćući. Stajao je na vratima neko vrijeme i pridržavao se za dovratke. Lun tek sada primeti da je napolju svanulo.

- Ovamo! – viknu Makferson i pokaza otvorena vrata prema desnom hodniku. Odozgo sa kolonade iznad visokog hola i dalje se pucalo u polumrak, jer Teri beše pogodila lustere i pogasila svetlo.

- Predajte se vi dole! Opkolili smo vas! – vikao je promukli glas.

Lun poznade čoveka koji je to govorio.

- Hej, Nema Smrti! Ko je gazda za koga pucaš? - doviknu Lun

iz vrata sobice.

Makferson beše pošao niz hodnik i ugleda kako se tamo pojaviše dve cevi revolvera. On hitro opali jedanput i u isti trenutak mu nešto puče kraj uha. On vide kako duga cev poče da se spušta. Okrenu se i ugleda kako malo iza njega stoji Brenda.

- Kakav vam je to prokleti top u rukama? - Upita Makferson.

- Prava igračka prema vašem koltu - nasmeja se Brenda. - Još negde sam videla takvo oružje.

- Vi istrčavate, Brenda. Otimate mi zadovoljstvo da vas štitim, da stojim pred vama isturenih grudi - zanovetao je Makferson.

- Pa sad ste stajali - smejala se Brenda.

- Da, stajao sam. I sada neću čuti pesmu sirena kad zaplovim morima. Ogluveh od tog pucanja, tri mu gluva morža na obali Ninivaka! - progundā Makferson krećući napred, a onda se seti da je zapao u brbljanje i izrekao nešto što nije smeo.

On dotrča do kraja hodnika i vide leš jednog napadača. Drugi je zamicao niz jedno usko stepenište držeći se za ranjeno rame. Makferson požuri da ga pristigne.

Lun se prepucavao sa napadačima, u jednom momentu baci jednu bombu uzetu od Teri. Ona ju je bila uzela od Bančovog poginulog čoveka.

U trenutku kad bomba eksplodira, napolju se začu zavijanje sirena policijskih automobila. Sledilo je još nekoliko novih urlika, koji su označavali da pristiže više kola. Lun razbi niski vitraž na jednom prozoru. Oko

zamka u jutarnjoj izmaglici trčali su ljudi u tamnim uniformama.

*

- Gledaj ga, Brenda. Divan je čovek. Kako sve radi na način koji oduševljava. Nikada, nisam srela čoveka koji mi se više sviđa. Čudno, ali ne smeta mi što je star... On to i nije - pričala je Teri prilazeći fotelji u uglu hola i spuštajući se u nju.

- Sviđa ti se, je li devojčice? A tako! - zadirkivala je Brenda i sama se spuštajući u drugu fotelju da odahne.

Napadači su nestali već na prvi urlik sirene policijskih kola. Još samo nekoliko pucnjeva se razleže napolju, a zatim su se čuli samo policijski zvižduci i njihovo dovikivanje. Lun je još uvijek stajao i zamišljeno posmatrao.

- Sa njim život postaje zanimljiviji – nastavi Teri.

- Zar nisi shvatila?

- Šta?

- Zar se ne sećaš trenutka u sobi, kad je uhvaćen Makferson? Marus Makdonel ima isti revolver, isti stas... Istina i drugo lice. Ali to su, poznato je, sitnice - objasni Brenda bacajući obazrivo pogled prema Lunu.

- Hoćeš da kažeš da je on?... To je nemoguće! - grozničavo izusti Teri i stavi ruku na usta.

Pri tome je zurila u Donalda Sikerta, tobožnjeg pukovnika Stebolda.

- Da to je Lun. Pobeljena kosa i starost su maska - izreče Brenda sve do kraja.

- Oh! - kriknu Teri.

Lun se trže i okrenu.

- Šta vam je, Teri? - upita zabrinuto.

- Ništa... Boli me kuk - pokuša Teri da okrene na šalu.

- Treba ga izmasirati - nasmeja se Lun.

Teri pokri lice rukama.

Na vratima se pojaviše cevi policijskih mašinskih pušaka i revolvera.

- Ko je unutra? - pitao je jedan narednik.

- Ovde smo mi... Dve žene i jedan muškarac - odgovori Brenda i pođe preko hola.

- Svi podignite ruke u vis i okrenite se k zidu... Tako!

Pođite napred i stanite uz zid. Niko da se ne pokreće.

*

Makferson je pratio begunca zalazeći u nekakav podrum niskih svodova oslonjenih na masivne zidane stubove. Bio je mrak i svetlo je ponegde prolazilo kroz niske podrumske proreze slične puškarnicama. Nekoliko puta Makferson primeti begunca, ali ga opet izgubi. Osluškiavao je i uspevao da oceni pravac kojim je begunac izmicao.

Konačno se više nije ništa čulo. Makferson upali džepnu svetiljku i osvetli kutove podruma. Mnogi prolazi su pokazivali da iz podruma vode nekakvi hodnici. Svuda je bilo nataložene prašine. Paučina je visila i zastirala uglove i prolaze. Lepila se za njegovo oznojeno lice i smetala mu.

Na jednom mestu mornar primeti trag stopa na vlažnom tlu zastrtom prašinom. Pođe po tragu i otkri da se gubi iza jednog stuba, pa tu nestaje. Jedan uski prolaz, kroz koji se on jedva provuče, vodio je u nizak tunel. Makferson ga osvetli. Begunac beše odmakao. Makferson nastavi tunelom i nakon sto jardi ugleda izlaz usred nekog šibljacka. Malo dalje vide begunca kako se pridružuje jednom čoveku, koji je imao motocikl. Seti se crteža Edvina Zigera.

Ziger i begunac su kretali, a bili su daleko da bi ih oborio. Motocikl naglo pođe i Makferson ostade u žbunju. Tada začu sirene policijskih automobila i vide kako

policajci u uniformama opkoljavaju zamak. Za svaki slučaj on se skloni u jedan šibljak i ostade da osmatra. Obruč policajaca se stegao oko zamka, ali Makferson je bio izvan obruča.

XVI

Pošto je ostala sama, Doroti Aran Karvin pođe u kupatilo. Pomeri flašice i kutije sa kozmetičkim sredstvima, pa zatim ukloni poleđinu police, koja kliznu u stranu. Tamo je bio tajni telefon postavljen bogatim podmićivanjem službenika biroa za telefone.

Ona okrenu telefon i pozva jedan broj.

- Ovde Tajg! Jesi li ti, dragi? Slušaj onda: on dolazi tamo!

Saslušala je još nekoliko sekundi i tada dodade:

- Sve ide kako treba. Do viđenja... Da, ne plašim se ničega. Sve će se urediti!

Ona zatim sve dovede u red. Svuče se i pusti vodu da teče u kadu. Neko je kucao na vrata kupatila.

- Kupam se. Odmah dolazim! - odgovori Tigrica i nastavi da se zadovoljno osmehuje kupajući se kao da miluje svoje još lepo telo. Zagledala je poneki deo kože i nabrala celo, ali mirisna so za kupanje, umerena toplota vode i ko zna kakve misli vratiše joj raspoloženje.

Pošto obuče jednu tamnoplavu haljinu sa rukavima, popravi kosu i iziđe u hodnik, gde je stajao stražar.

- Molim vas, hitno me povežite s inspektorom Nelsonom. Imam nešto veoma važno da mu saopštim. Radi se, možda, o minutama. Hitno je! - reče ona stojeći u vratima.

- Sada nije vreme za pozive. Zašto ne idete da spavate? - odvrati policajac.

- Moram videti inspektora. Možda će još biti mrtvih, ako ne dam hitnu izjavu. Vi ćete odgovarati...

Sada se pripremaju nova ubistva - insistirala je Doroti.

- Onda... Pođite sa mnom - konačno se odluči stražar.

Podoše u hol, gde se behu smestila tri policajca i gde je bio telefon. Stražar probudi narednika, a ovaj pozva stan inspektora Nelsona.

*

Za manje od jednog sata inspektor je stigao i već je slušao izjavu Doroti Aran Karvin. Tigrica je pričala novu priču:

- Odlučila sam da sve priznam. Skrivala sam boravište svog muža. Rekla sam ga samo pukovniku Steboldu. On se izdavao kao prijatelj naše porodice.

- Dakle, vaš muž se vratio?

- Još sinoć... Stigao je baš kad me je onaj famozni Lun mučio. Tražio je da mu kažem gde su dragocenosti i novac. Hipnotisao me je i ispitivao o svemu. Ne znam šta sam pričala... Posle me je oslobodio hipnoze...

- Šta vi pričate! Otkuda Lun?

Ona mu tada ispriča svoj susret sa Steboldom, povratak kući i dolazak tobožnjeg Petera Kaubera. Prirodno, ona je zaobišla detalje o Turneru i Traju.

- Uspeo je da savlada i razbojnice moga muža. Tek sada sam shvatila da je on to bio. Uvek je uspevao da me zavara pričama o svojim »trgovačkim poslovima« - dodala je uzdišući.

Ispričala je o borbi u kući i svom bekstvu iz kuće. Muž joj je kazao gde će se skrivati.

- Rekao mi je: »Doroti, ti možeš da se skloniš u kuću kod Judžens Vuda. Ti nisi kriva ni za šta, pa će se sve dokazati. A ja moram nestati«. Došla sam ovamo i tada su se odvijali oni događaji.

- Gde je vaš muž ovog trenutka? - upita inspektor držeći beležnicu u kojoj je zapisivao delove razgovora.

Tigrica reče mesto i opisa zamak. A zatim dodade:

- Ali sve to bih možda i prećutala da Lun, taj grozni čovek, nije došao i ovamo.

- Šta?! Lun došao ovamo? Kada? - preneraženo upita inspektor Nelson.

- Pa večeras... Kao pukovnik Stebold. Lun je Stebold! - izreče Doroti svoju senzacionalnu novost i zauze pozu pobednika.

- Vi igrate neku mutnu igru, ili ste ludi - reče inspektor.

- Zašto mislite tako?

- Pukovnik Stebold je poznata ličnost. Kako ste mogli da zaključite da je on u stvari Lun?

- Sve vreme sam razmišljala. Žena ima instinkt...

- Činjenice, molim vas!

- I to je činjenica... Svideo mi se pukovnik Stebold. Na isti način i Lun... Ja sam strastvena žena. To me je uvalilo u nekoliko neprilika... Ali sada sam se našla u naročitom položaju. I tek večeras, kad sam ponovo videla Luna, odnosno tobožnjeg pukovnika Stebolda, sve sam shvatila...

- Šta ste shvatili, do sto đavola? - već uzbuđen upita inspektor.

- Shvatila sam da je »pukovnik« samo jedna od uspelih maski Luna, kralja ponoći. A njegov narednik je mornar Makferson. To je sigurno kao što je nesumnjivo da nas dvoje ovde razgovaramo - odgovori Tigrica.

- Šta još imate da kažete? - nastavi da pita inspektor Nelson.

- Treba požuriti. Lun je otišao da nađe Frenka. Kad je došao kao Stebold, izjavio je da mu se sviđam i da bismo nas dvoje bili srećni. Pitao me je da li bih nasledila sve da Frenk nestane, Potvrdila sam i odlučila se da mu kažem mesto na kome se skriva Frenk, a zatim da vas o svemu obavestim.

- Mnogo ste zapleli stvari svojim neistinama - zaključio inspektor.

- Zato sam sada rekla svu istinu. Ne želim da delim makar i najsitniji zločin sa drugima. Moje ruke su čiste i ja hoću da budem slobodna - odgovor Dorotir

- A otrovani Kris?

- To je laž. Čudila sam se otkud takva paklena optužba, nemoguća i nikom korisna. Ali kad sam shvatila da je u svemu umešan Lun i videla ga pored sebe, postalo mi je sve jasno. On muti, da bi posle mogao da lovi.

- Šta da lovi?

- On hoće Frenkovo i moje bogatstvo! On misli da na to ima pravo, jer je Frenk grešio... Sada se okomio na nas! - patetično zaključio Doroti i počeo da drhti.

- Kako bi to postigao? - još uvek hladnokrvno upita inspektor.

Njegova profesionalna sumnjičavost držala ga je da ostane nepoverljiv prema ženi, ali ga je činila pogodnim da posumnja u Luna.

Bilo je logike u tome što ova žena priča. Pa Lun je nekoliko puta uzeo bogatstva velikih gangstera i zločinaca. Kako bi inače vršio skupa istraživanja i stvarao svoja velika skrovišta? Dakle, moglo je biti da je jednim udarcem završavao obračun sa bandom Frenka Karvina i oduzimanje bogatstva nagomilanog zločinima.

Ali u inspektoru se sve bunilo protivu te Lunove slobode.

- Vi mislite da je pukovnik Stebold, odnosno, po vašem, sam Lun, otišao tamo gde je gospodin Karvin? - upita on dalje.

- Zar treba da vam ponavljam? On mora biti tamo! A ja sam mislila... Vi ćete zakasnuti. Lun će ubiti Frenka i nestati ili će Frenk pobeći, ako oseti da je otkriven. U svakom slučaju treba požuriti - odgovori Doroti.

- Tako ćete se osloboditi i muža i Luna - jetko dodade inspektor.

- To su zli ljudi. Ja hoću jednom da prekinem sve takve veze - odvrati Doroti i ne uzdrža se da ne otkrije podsmeh.

Inspektor počuta, a zatim zatraži da se telefonom prekopča na biblioteku. Pođe tamo i pozva pomoć. Čitava policijska brigada bila mu je data na raspolaganje.

On požuri do svojih kola i odveze se da se pridruži koloni automobila koja će naići kroz centar grada prema zapadu i sačekati ga na izlazu prema Kingstonu.

*

Tako se dogodilo da je u rano nedeljno jutro Lun stajao pred policijskim cevima okrenut ka zidu.

Teri ga je ukoso gledala i šapnu:

- Oni znaju ko ste vi. Mislim da znaju, jer smo shvatile Brenda i ja... Zašto bi došli iznenada?

- Vi buncate, drago dete - odgovori Lun.

- Ne govorite tamo! Razmaknite se! - naredi stražar koji beše primetio da šapuću.

Za to vreme napolju, u službenim kolima inspektor je razgovarao sa Skotland jardom. Tražio je da preda šifrovanu poruku, što se izuzetno koristilo. Saopštio je da je uhvaćen Lun kralj ponoći i da je ta ličnost poznata kao pukovnik Stebold.

- Budite oprezni! Odvedite ga u »sanatorijum« broj devet.

Sve držati u najstrožijoj tajnosti« - glasio je odgovor šefa vanrednih službi, kome je bio potčinjen i Avetinjski odred.

Nelson pređe na vezu govorom i obavesti o prvim novostima. Reče da će se javiti nakon pola sata, pa zatim uđe u dvorac. Posmatrao je s vrata dve žene i Luna.

Zatim dade znak policajcima da Lunu stave lisice. Sam mu priđe i reče:

- Pukovniče Stebold, moram da vam saopštim da je došlo do konfuzije. Moramo proveriti jednu stvar pa ste

zato uhapšeni. Ako je greška mi ćemo vas moliti za oprostaj.

Zatim pođe do jednog ormana i poče nešto da traži. Nađe hrpicu čistih salveta. Uze jedan i priđe Lunu. Veza mu oči i dodade:

- Naročite okolnosti zahtevaju i ovu meru.

U tom momentu iz širokog kanabea se nešto pojavi. Policajci uperiše oružje, ali ga spustiše kad se ukaza Mišela Andre.

Bila je raščupana i prašnjava. Već dovoljno preplašena devojka bila se temo sakrila u trenutku kada je otpočela pucnjava pre skoro jedan sat.

Ubrzo inspektor saznade da je Frenk Karvin mrtav. On pođe na sprat i pogleda leš. Naredi da se obave prve formalnosti i sasluša Mišelu.

- Dakle vi tvrdite da je to leš Frenka Karvina. Jeste li sigurni? - upita još uvek unezverenu Francuskinju.

- Sigurna sam... Bila sam s njim... Pa znate, on me je doveo iz Pariza. Dobro ga znam. On je ugojen... Baš mi je pokazivao modricu iznad kolena i ranu na butini... Tada su upali i ubili ga - objasni Mišela.

Inspektor otkri leš i pogleda noge. Modrica iznad kolena je bila upadljiva, a preko butine je bio okrznuo neki kuršum. On ostavi samo taj deo leša otkriven i pozva devojku.

- Jeste li to videli na Frenku?

- Da baš to...Videla sam pred napad... Pa samo on je bio ovde. Čula sam njegov glas kad je grozno kriknuo... Mon Die, tada su ga ubili. Mora da je stajao pred kaminom i pao u vatru - mucajući je pričala Mišela.

Inspektor Nelson pozva pomoćnika i stenografa, pa im dade nalog da prvo saslušaju Mišelu, a zatim uzmu prve izjave od jednog preživelog i jednog ranjenog člana grupe poginulog Banča Katlinga. On im izjavi žaljenje zbog smrti drugova i dade naređenje da se oni izdvoje, a njihove izjave predaju njemu bez ostavljanja kopije.

Posle toga obiđe nekoliko soba i izabra jednu za svoje sedište. Pozva jednog policajca i naredi da se ovamo dovedu Teri i Brenda.

Ljubazno ih ponudi da sednu, a zatim im čestita na uspešnom učestvovanju u celoj operaciji. Zatim poče da priča:

- Biće zabeleženo u tajnoj istoriji Skotland jarda, a jednom će se i javno znati za vaše podvige. Sada će odred prestati da postoji.

- Zašto? - upade Brenda.

- Nastao je pravi haos. Po Londonu se razni zločinci ubijaju međusobno sumnjičeći jedno druge da pripadaju Avetinjskom odredu. Već tri dana pristižu vesti o tome. A događaji oko Karvina su prosto zasuli London leševima. Štampa napada, zahteva. pita... Javnost je uzbuđena. Sve to je učinilo da se donese takva odluka. Jedino je bila pošteđena vaša grupa. Sada je uglavnom sve jasno i Karvin je mrtav. Jedino vas dve ste preostale od grupe.

- Šta ćemo raditi?

- Odmaraćete se neko vreme. Izaberite mesto. A posle će vam biti ponuđene određene dužnosti.

Teri i Brenda su ćutale neko vreme.

- Šta mislite o hapšenju pukovnika Stebolda? - iznenada upita inspektor.

Teri ga je gledala smeškajući se i popravljajući kosu.

- Divnog čoveka ste morali da uhapsite. Ne zavidim vam, inspektore - reče zatim.

- Zar vam nije bilo ništa čudno u vezi sa njim?

- U početku nije. Ali večeras smo shvatile. On je Donald Sikert, alijas Lun, kralj ponoći - odgovori Teri.

Brenda je začuđeno pogleda.

- Kako ste pogodile?

- Onaj tobožnji narednik je divan! Takav može biti samo mornar Samjuel Makferson. Dosta sam slušala o

njemu. Noćas je pucao na gangstere i izgovarao one svoje mornarske kletve. Kakav čovek - umeša se sada Brenda.

- Ali njega nema ovde! - trže se inspektor.

- Zaista? Ne bih se čudila da ga i ne nađete - nastavi Brenda.

- Gospođo Lendon. Cela stvar je osetljive prirode. Ne sme se saznati da je Lun uhapšen. Vas dve jedine znate da je to on. Morate dati izjavu da ćete čuvati tajnu - užurbano nastavi inspektor.

- Zar se nećete pohvaliti uspehom? - upade Teri Majborn.

- Vodi se velika kampanja da se Lun proglasi slobodnim i zaslužnim građaninom njenog veličanstva. Ali to je nemoguće - odgovori Nelson.

- Zar u našoj istoriji čak i gusari nisu postajali vitezovi i miljenici krune? - nastavi Teri.

- Ne znam šta će se dogoditi. Vas dve ćete odmah otići negde i odmarati se. Javite mi gde se nalazite i sve će biti u redu - zaključio inspektor i ustade.

- Ja vas odmah molim jednu stvar - zaustavi ga Teri. - Hoću da potpišem ostavku, jer ne želim više da radim za policiju.

- Smatrate li da je to pametno? Ima li to veze sa hapšenjem Donalda Sikerta?

- Ne sasvim... Ipak, smatram da je on, u neku ruku bio član odreda. Brzo ste se odlučili da mu stavite lisice - objasni

- Neko u grob, neko s lisicom na rukama, neko s ranama u bolnicu... Tako je Avetinjski odred postao stvarno avetinjski - umeša se Brenda.

- Razumem vašu ogorčenost. Stvari su se nepovoljno razvijale. Voleo bih da i ja mogu otići. Zato primam k znanju vaše ostavke. Ovlašćen sam da ih prihvatim od svakog člana naših grupa. Sve ću učiniti da dobijete zaslužene nagrade i da bar vas dve brzo

zaboravite nevolje u koje ste upadale - razneženo nastavi Nelson.

- Mažemo li otići iz dvorca? - upita Teri.

- To je i poželjno. Vasa imena nećemo spominjati. Uzmite jedna kola. Možda ona kojima ste došle - odgovori Nelson.

One krenuše. Inspektor pozva jednog narednika i reče mu da ih isprati do automobila i dalje van kordona. A zatim se još jednom osmehnu njima dvema i požuri preko hola.

*

Teri sede za volan i upali motor. Dok su izlazile na put prema jezeru, Brenda upita:

- Šta ćemo sada?

- Još sve nije završeno - odgovori Teri.

- Ne razumem... Nisam shvatila ni zašto si tako brzo rekla da znamo ko je tobožnji pukovnik.

- Morala sam. I ti si uradila kako treba. Onog trenutka kada sam se našla podignutih ruku pored Donalda, shvatila sam nešto.. .

- Dakle, ipak... Obe smo se »nasukale«, kako bi to rekao moj mornar.

- Tvoj mornar? Znači, nisam samo ja pogođena Amorovom strelicom? - nasmeja se Teri.

- Ti si strelicom, a mene je pogodilo pravo koplje! Ima li Amor koplje? Ako ima, onda je to! A kako me samo gleda šareni »narednik!« Ali ja sam ga videla i drugačije. Još tada sam nešto osetila. Možda je to bila strelica? Posle je tako bilo, ali noćas je bilo koplje... Volim tog snažnog medveda, Teri! Volim ga i šta da krijem - govorila je Brenda tobože u šali, ali na kraju joj se otežak uzdah.

U tom momentu uspori vožnju i skrenu kola na nekakvu stazu među šiblje. Zatim ih okrenu i opusti se na sedištu.

- Zašto smo se uvukle ovamo? - upita Brenda.
- Želim znati kud ga vode - odgovori Teri.
- Uvek sam znala da si pametna devojka. Ali sada znam da si još valjanija nego što sam mislila. Teri, draga, bravo! Živela! - oduševi se Brenda.

Čutale su neko vreme. Sunce je već rano zagrevalo vazduh.

Brenda nehotično pritisnu jednu polugu. Ču se lako šištanje i klopavanje. Odnokud je kao rosa nešto prskalo svuda po kolima. Njih dve su začuđeno gledale. Velika crna kola postadoše prljavo siva, pa polako dobiše plavu boju. Teri iskoči napolje i pogleda šta se to dogodilo. Baš u tom momentu se automati tablica sklopiše. Kola su imala novi broj i boju.

Njih dve se dadoše na istraživanje kola. Nađoše mali frižider s bocama limunade i selterske vode, nekoliko paketića trajnog peciva i konzervi šunke.

- Evo, čitava zbirka garderobe i perike. Tu su boje i flasteri za šminku.

- Gledaj, mašinska puška - uskliknu Brenda.

- Da, to su njihova kola! Pripazimo jer tu može biti stvari od kojih se može nastradati - zaključí Teri.

Ove u frižideru nisu opasne - nasmeja se Brenda i poče da otvara paketiće s hranom i jednu konzervu.

Tek sada osetiše da su zaista gladne. Jele su i zalivale limunadom.

- Gde li je on - uzdahnu Brenda

- Možda je gladan.

Teri je pogleda iskosa i osmehnu se videći kako njena drugarica trpa komade šunke i belog peciva u usta.

- Ipak, će biti da je ono bila Amorova strela, a ne koplje - reče zatim.

- Neka je i strela. Ljubav je kao bolest; traži snagu i postojanost - odvrati Brenda. - Jedi a onda se šminkaj!

Prođoše skoro dva sata od momenta kada su njih dve napustile zamak. Bilo je blizu deset časova pre podne kad policijski automobili naiđoše ispred zaklona u kome su bile Teri i Brenda, koje sada ne bi prepoznao ni sam inspektor Nelson.

- U onim velikima je inspektor - reče Brenda.

- Zato su i navučene zavese na - dodade uzbuđeno Teri.

Kad kolona prođe, Teri upali motor i poveze punom brzinom.

- Kola su promenila boju, ja sam promenila izgled, ti ličiš na Elizabet Tejlora, a samo je ostala moja prokleta korpulencija - žalila se Brenda dok su pristizale kolonu.

Pazile su samo na velika inspektorova kola.

Prođoše jezero i skrenuše ka Temzi. Prođoše most i uputiše se ka Tedingtonu. Tu se inspektorova kola odvojiše nastavljajući prema severu, a policijska brigada pođe prema Londonu na istok.

Teri je vozila brižljivo. Radovala se što i nju i inspektora prestižu mnoga kola, postavljaju se između njih i prosto stvaraju stalnu zavesu. Kad su prošli Tvičnem i Ajlsvort, inspektorova kola skrenuše na uski put i zaustaviše se pred jednim zamkom.

Brenda je već gledala putnu kartu i zaključila:

- To je dvorac Esterli! Iza njega je Nortvud šuma. Tu se nekada skrivao Robin Hud!

- Gledaj stražarnicu. Tamo nešto čuva policija. - reče Teri

- Negde sam tu videla dvogled - seti se Brenda i opet počeo da pretura po kolima.

Uskoro ga nađe i one izdaleka počeo da osmatraju. Teri je pričala šta vidi dvogledom. Tamo je stražar sa zidine nešto pokazivao rukom.

Zatim se otvorila kapija i inspektorova kola prodoše. Kapija se odmah zatvori.

- Oh, jadni čovek! Gde li će ga zatvoriti usred tih starih, hladnih zidina? - pitala se glasno Teri.

- Dobro je što znamo gde je odveden. Možda ćemo nešto moći. – reče Brenda.

- Vraćamo se u Tajm Diton. Na najviđenijem mestu ćemo stati s kolima. Tamo će nas videti Makferson - nastavi Teri odlučno.

- Kako će nas poznati? Kola su se izmenila - primeti Brenda.

- On zna svaki njihov izgled - objasni Teri.

Okrenuše kola i uputiše se nazad. Jurile su po sada već užarenom putu. Postojalo je vrlo toplo. Brenda pronade ručicu ventilatora. Začudi se kako u kolima brzo nastade prijatna hladovina. Umesto običnog grejača i ventilatora, kola su imala mali uređaj za klimatizaciju bez promaje i nesnosnog zujanja.

XVII

Nekoliko trenutaka Samjuel Makferson se kolebao šta da učini i da li da jurne nazad u zamak i stane uz Luna, pa makar šta se događalo. Ali opreznost nadvlada i on se seti da sada treba slušati šta se događa. Iz skrivenog džepa košulje izvadi mali prijemno-otpremni aparat podešen da prima baš Lunov odašiljač. Osmeh zadovoljstva mu se ukaza na licu, jer čuo je reči koje izgovara Lun. To je značilo da se Donald Sikert setio da negde sada Makferson može da ga sluša. To je za mornara značilo još jednu, mnogo puta ponovljenu, ali uvek dragu potvrdu poverenja i potpunog oslanjanja na druga.

Lun je u trenutku nailaska policije razmišljao šta se to dogodilo da policija odjednom dolazi. Setio se da uključi svoj otpremnik. Sada je to imalo posledice od neprocenjive koristi.

Makferson je čuo uzvike policije da svi podignu ruke. Osluškiavao je i dalje. Čak je čuo i šapat Teri i Luna, kad je ona rekla da policija zna ko se krije pod maskom pukovnika Stebolda.

Prolazile su minute duge kao sati. Mornar ugleda Teri i Brendu kako iziđoše i uzeše Lunov automobil. Pratio ih je pogledom u daljini i naspram sebe primeti kako se skloniše u šumarak. Požuri u tom pravcu. Sa padine primeti da su kola promenila boju. Htede da otrči k njima, ali ugleda kako se kod zamka spremaju policajci, pa se vrati nazad. Na taj korak ga natera to što je čuo razgovor Luna i inspektora Nelsona.

- Oduzećemo vam sve lične stvari - reče inspektor.

- To je nečuveno. Vi ste, inspektore Nelson, čovek koji nema časti. Zar se ne sećate obećanja? - odvrati Lun.

- Ne odlučujem sam... Ja ne znam šta će se dogoditi s vama, ali moram vas privremeno izolovati - odgovori inspektor

U zvučniku minijaturnog aparata čulo se šuškanje. Makferson je pogađao da to pretresaju Luna i oduzimaju mu sve stvari i skidaju odelo.

- Čemu služi ova čudna kutija? - upita inspektor.

- To je mala paklena mašina. Ne dodirujte je! - upozori ga Lun.

- Naši tehničari će to ispitati, a do tada ću je držati kod sebe - odgovori inspektor Nelson.

Zahvaljujući tom njegovom postupku Makferson je od tog trenutka slušao svaku inspektorovu reč. Pratio je naredbe Lunu da se ogrne frotirnim ogrtačem uzetim iz kupatila, a zatim svaku reč izgovorenu sa policajcima. Čuo je i telefonski razgovor, kojim je inspektor saopštavao da je mornar nestao. »Nećete me ni uhvatiti«, pomisli ogorčeno Makferson.

Tako je bio upućen u neke detalje sve do momenta kad su automobili krenuli. Dalje je dugo bilo čujno samo

zvrjanje motora. Tek u jednom momentu čuo se Lunov glas:

- Zašto smo se odvojili, inspektore? Izgleda da radite nešto nezakonito. Nije li ovo neakva otmica, ili tajno odvođenje zarobljenika?

- Sklonićemo vas na sigurno mesto - odgovori inspektor kratko i neodređeno.

- Još jednom sam se uverio da je Skotland jard lepa zbirka prevrtljivaca. Znae li inspektore, da ću vam zbog ovog hapšenja isprašiti tur, da će se sve pušiti - nastavi Lun.

- Jednom ste i vi čvrsto vezani. Potrudiću se da vam dam priliku, Donalde Sikerte! - odgovori inspektor.

- Vi bulaznite, inspektore. Ja nisam nikakav Sikert. Lun je neuhvatljiv. On će doći da vam pokaže kako se gazi data reč i koliko ste naivno glupi i kratkovidni. Ko vam je nečim takvim napunio uši?

- Gospođa Doroti Aran Karvin se pokazala vrlo lukava. Ona vas je prozrela, ali sam i ja prozreo nju.

Lun se smejao.

- Dakle ona je zamesila igru - dodade zatim.

- A sada sam našao potvrdu da ste vi i Lun jedna ista ličnost. Sve ovo što smo našli kod vas, potvrđuje sumnje. Minijaturne granate, gasne fiole, čudne sprave, nož uz podlakticu, kaiš sa čeličnim sečivom prevučenim kožom... Pa ovi kalauzi, minijaturne alatke... I vaš mir, vaša superiornost - nabrojao je inspektor.

- Zar ne znate da Lun pomaže odredu? Zar u vašu tvrdnu glavu ne ulazi misao da me je on opremio svojim pronalascima? Bićete smešni kad pokušate da dokažete da ste doveli Luna a izvodite mene na sud - nastavi Lun.

Inspektor naredi!

- Smestite ga u specijalnu kabinu. Dobro proverite okove i udvostručite stražu. Niko ne sme izgovoriti nijednu reč sa uhapšenim. Do spuštanja kabine u šaht,

zatvoreniku moraju biti vezana usta. Ove predmete zatvorite u kasu.

Dalje Makferson nije mogao ništa da čuje, sem škljocanje brave na kasi. Još neko vreme je držao aparat u uhu, ali uzalud. Zato ga podesi na prijem aparata iz automobila, koji je uvek bio uključen. Na taj način je Lun proveravao da kola nisu otkrivena i da neko nije skriven u njima.

Mornarevo smrknuto lice zivnu, jer je čuo Brendine reči: »To je dvorac Esterli. Iza njega je Nortvud šuma...«.

Sledio je razgovor između Teri i Brende. Makferson zaključi da su žene postale iskrene prijateljice. Saznao je da odlaze u Tajm Diton da nađu njega i pokušaju da pomognu Lunu.

Makferson se uputi ka cesti na drugoj strani brega, jer se plašio da policija nije ostavila osmatrače prema zamku u kome se odigrao jezivi zločin i gde se završila drama Frenka Karvina. Posle pola sata stiže do pruge, pređe je i uputi se u Long Diton. Prvo što je morao da učini bilo je da nađe sredstva da promeni izgled. Znao je kako se skidaju postojane hemijske boje na njegovoj koži. U Long Ditonu nađe trgovinu koja je i nedeljom otvorena i kupi pet funti limuna.

Zatim iznajmi sobu u malom hotelu i dade se na posao.

Pola sata kasnije iziđe pored zaprepašćenog portira, koji je imao puno razloga da blene, jer je dobio ogromnu napojnicu i video sasvim drugog čoveka. Htede nešto da pita, ali mu Makferson pokaza tešku pesnicu.

- Ovo je ostalo isto, ako se moj izgled malo promenio pod vrelim tušem - reče smejući se i odlazeći.

Ugleda prodavnicu starih odela i raspita se gde stanuje vlasnik. Imao je sreće, jer je siromašni staretinar živio iza svoje uboge radnje. Makferson ga pozva i objasni mu da mu je potrebno jedno sportsko odelo i

nešto stvari, jer mu je ukraden kofer, a i jedna propisna pijanka završena tučom malo mu je oštetila uniformu.

Izgled da nešto proda natera trgovca da obazrivo uvede mornara kroz zadnji ulaz radnje. Makferson mu odmah baci na tezgu sto funti. Zureći u njih trgovac se uhvati za pult.

- Uzmite sve što vam treba. Sve odjednom - prozbori i potraži stolicu.

Makferson nađe jedan panama šešir, odabra sportsku košulju i očuvane pantalone, a zatim nađe jedan prostran listerski sako, koga ponese preko ruke. Stvari iz džepova premesti u ovo drugo odelo, a zatim se skloni iza zavese i presvuče se sasvim. Tamo premesti svoj kolt i obuče sako. Skraćenu kosu pokri šeširom, koji je bio malo tesan, ali je menjao njegov izgled.

Tako izmenjen, Makferson pođe iz radnje praćen klanjanjem siromašnog trgovca, koji mu dade paket sa upakovanim dodatnim odelom. Da ne izazove sumnju, mornar ga ponese da ga se otrese na prvom pogodnom mestu. Prolazeći pored jedne stare zgrade on ga gurnu u podrumski otvor, a zatim požuri ka taksi stanici.

U Tajm Diton dovezao se jedva pola sata posle Teri i Brende.

Taksijem obide parkirani automobil, iskrca se malo dalje i dobro osmotri. A zatim priđe kolima. Teri i Brenda ga namršteno dočekaše misleći da je to kakav nosač, ili uopšte čovek koji nudi svoje usluge da bi zaradio koji šiling.

- Ko je to viknuo? - upita Makferson.

- Niko! Šta?... Ne razumem - zbuni se Teri.

- Slušajte vi! Gubite se odavde! - zagrme i naroguši se Brenda.

-A tako! Slatka moja Brenda je pre svega pola sata pričala o ljubavi - nasmejao se Makferson.

Tek sada njih dve počеше da shvataju.

- On je! - viknu Teri.

- Dozvolite da vas vozi pravi vozač ovih kola - nastavi Makferson otvarajući vrata s desne strane, gde je sedela Teri za upravljačem.

Obasuše ga pitanjima, ali on ćuteći upali motor i krenu odmah velikom brzinom. Istera na put prema Londonu i tek kod Hemptom parka počeo da govori:

- Čudne stvari su se dogodile. Izgleda da je policija shvatila nešto.

- Bilo je neoprezno od Luna da se povezuje sa nama i inspektorom - reče Teri.

- Vas dve nemate ništa protiv njega, bar tako mislim - odgovori Makferson.

- Nismo... Dale smo ostavku. Sada smo samostalne - reče Bren da primičući glavu uz mornarov potiljak.

On zaustavi automobil i okrenu se k njoj.

- Da vam nešto šapnem, Brenda - reče ozbiljno.

Ona se približi, a on je jednom rukom obuhvati oko vrata i glasan poljubac »puče« na njenom zarumenelom licu. Teri saže glavu i sakri rukom nasmejana usta i vrh nosa.

- Šta?... Kako se usuđujete?... Ovaj... nisam očekivala... - promuca zbunjeno Brenda, ali se odjednom povrati i sada ona zgrabi mornara.

Njihove usne se spojiše u dug poljubac. Teri je tobože nešto tražila oko svojih nogu.

- Još jednom za savez! A sada napred! - zaključio Makferson i zapeva nekakvu mornarsku šaljivu pesmicu.

One su ga slušale. Brenda je treptala očima sva rumena i ustreptala. Teri se osvrtała radoznalo, pa je Brenda uhvati za glavu i okrenu je napred.

*

Još za vreme vožnje, u Makfersonovoj glavi je nikao plan akcije. Trebalo je brzo izolovati stan tabožnjeg pukovnika Stebolta od prolaza u glavno sklonište. To je bilo lako učiniti, jer je sve bilo spremljeno da se tajni ulaz

zali je betonom, a podzemni hodnik zaruši i ispuni otpadnom vodom iz kanalizacije. Samo nekoliko poteza kojima se pale mala eksplozivna punjenja rešavali su sve. Inače u stanu nije bilo ničega što je ukazivalo na Luna.

Makferson ostavi Teri i Brendu da se odmore u svom hotelu, sam ode u sklonište. Otuda pozva novinara Markinča. Brzo mu ispriča šta se sve dogodilo u zamku. Objasni mu ulogu Doroti Aran Karvin i saopšti da je uhapšen pukovnik Stebold.

- A gde je Lun? - upita Markinč.

- Tebi verujem momče. Stebold je Lun. On za sada neće priznati da je Lun - objasni Makferson.

- Pokrenuću sve raspoložive snage. Optužiću policiju i zapržiti čorbu onom tupavom Nelsonu. Ali ako zapadnem u nevolju biće to iz najpoštenijih namera - odvrati Markinč. - Gde te mogu videti, Samjuele?

- Dolazim k tebi sa još dva svedoka - odvrati mornar i požuri da nađe Teri i Brendu.

*

Bližilo se podne kad je reporter Artur Markinč, stari Lunov prijatelj, imao potpunu priču o svim događajima.

- Nekoliko sitnica ću izmisliti. Tražiću hitno oslobođenje pukovnika - reče Markinč smejući se uprkos rizika u koji je ulazio.

- Ako zatreba, ja ću se predati policiji i svedočiću da ta ličnost nije Lun - reče Makferson.

- Žrtva je velika, ali ćemo odbraniti i tebe - dodade novinar i ustate.

- Nas dve ćemo svedočiti da je pukovnik bio član odreda. Sve ćemo pričati o onom što se dogodilo. Zapržićemo šefovima koji su se bacili na Luna, dok Tigrica ostaje slobodna u svom leglu - reče žustro Teri.

- Skotland jard će pokušati da vas onemogući. Skloniće vas dok se sve ne okonča - zamišljeno reče

novinar.

- Sakrićemo ih negde - reče Makferson.

- Ali gde? U mom stanu bi mogli tražiti, jer će shvatiti da su one pričale ono što pišem - odvrati Markinč.

- Znam mesto! - uzviknu Makferson - Čarli Pipčin i njegova Ketrin!

Svi se složiše. Pomoćnik poginulog detektiva bio je odan prijatelj, a imao je razloga da rizikuje. Markinč preuzme na sebe da ih skloni, ali one se pobuniše. Tražile su da ostanu s Makfersonom i pomognu da se Lun oslobodi. Jedva ih ubediše da će najbolje pomoći ako sačuvaju slobodu i budu spremne da svedoče u odlučnom trenutku.

Makferson požuri na svoju stranu, a novinar odvede Teri i Brendu.

*

Već posle dva sata poče prava zbrka. Radio-stanice objaviše vesti dobijene od Markinča. Vanredna izdanja iziđoše već predveče. Listovi su donosili izjave dobijene u Skotland jardu da se istraga još vodi, ali dobar deo istine bio je objavljen. Markinč je optuživao Skotland jard da je izvršio nezakonitu otmicu uglednog pukovnika Stebolda koga on »poznaje već godinama«.

»Moj prijatelj broj jedan, priznajem to bez straha da grešim u izboru, jeste Donald Sikert. Ali moj drugi prijatelj koga su uhapsili kao Luna nije niko drugi do pukovnik Stebold, koga takođe znam godinama«, pisao je Markinč.. . . .

Sledili sir opisi Luna, čoveka čeličnoplavih očiju i pukovnika Stebolda »tamnookog starijeg džentlmena«.

Na ulicama Londona pojavio se plakatima kojima je pisalo:

»Hapsite gangstere, a pustite pukovnika!«

Mnoge ugledne ličnosti su davale izjave da treba pustiti pukovnika Stebolda čak i ako je on glavom Lun, kralj ponoći.

Skotland jard se kuvao u sopstvenom loncu. Pokušaj da se hapšenje obrazloži postojanjem nekoliko tužbi za ubistva još više doli ulje na vatru. Studenti su gađali policajce trulim voćem i uzvikivali:

»Sudite ubicama, nedužnih! Pustite na slobodu najuspešnijeg gonioca gangstera!«

Jedna grupa mladića porazbija okna na zgradi Skotland jarda.

*

Za to vreme Makferson se spremao za noć koja je već dolazila.

Pažljivo je pripremao sredstva kojima je umeo da se služi. Pre svega spremi naročite lestvice od tankog, ali kao čelik čvrstog gajtana upređenog oko lakih aluminijskih prečki. U kola štavi čitav sandučić ampula gasa za uspavljivanje, nekoliko snažnih mina za razaranje i još mnogo drugih sitnica.

Na kraju pođe u garderobu. Pronađe uniformu policijskog narednika i brzo se obuče u nju. Na kraju proveri svoj izgled i sam sebi odade priznanje:

- Ipak si nešto naučio, moržu nespretni!

Razmisli još o svemu i na licu mu se ukaza osmeh. Seti se da je Lun napravio bombice, koje ispuste naročito neizdržljiv smrad, koji se upije u tela. Samo pronalazač je znao sredstvo kojim se miris uništava. Bombice su načinjene zato da se u nekom slučaju može obeležiti čitav skup ljudi, koji će nedeljama užasno smrdeti.

Takvo sredstvo su upotrebljavali komandosi protiv japanskih oficira u drugom svetskom ratu. Zbog toga su neki samuraji izvršili i samoubistvo smatrajući da su obeščašćeni.

- Smrdeće celog leta svi koji su digli ruku na Luna
- opet sam za sebe glasno reče Makferson.

Odlazeći prema automobilu, Makferson ponese i spremljene folije na kojima je bila naneta boja tako da je trebalo samo ovlažiti ih i pritisnuti na automobil. Kad se papir ukloni, ostao je točno obojen znak policijskih patrolnih kola.

Makferson promeni boju automobila pokrećući uređaj, a zatim postavi znake kakve imaju policijska vozila.

Tako opremljen sede za volan i krenu. Točkovi nagaziše poluge na betonu i široka vrata se otvoriše. On skrenu iz tamnog prolaza i poveze prema severu. Kod Viktorija stanice iziđe na široki bulevar i Kensington rodnom pođe na zapad prema Čizviku. Uskoro se približavao dvorcu Esterli.

Zađe u šumu iznad njega i skrenu s puta na neravnu, ali prohodnu stazu. Nađe podesno mesto i sakri automobil, a zatim pođe da sve osmotri.

Utvrđi da je sve zamračeno,, ali stražari na nepristupačnim zidinama budno motre. Oko zamka su bile ograde ojačane bodljikavom žicom dobro prikrivenom i opremljenom alarmnim uređajima. Tajni i naročiti zatvor je bio zaista nepristupačan. Makferson zaključi da je dobro što se pripremio i za drsku prevaru.

Vrati se kolima i spremi jedan veliki koverat zapečaćen i službeno adresiran nekakvom nerazumljivom šifrom, koju je on sam bio izmislio koristeći Lunove štambilje spremljene u jednom ranijem poduhvatu, gde su korišćeni naslovi Intelidžens servisa. Koverat stavi u duboki džep uniforme, natuče policijski službeni »šlem« i popravi opasač.

A zatim potera automobil nazad na put i skrenu pravo ka kapiji zamka.

Već pred ogradom ga zaslepiše snopovi reflektora. On ugasi farove i sačeka. Tri policijska stražara dođoše s

mašinskim puškama u rukama. Odmah im se pridružiše i dvojica na motociklima.

- Imam hitnu poštu. Odvedite me do dežurnog - reče mirno Makferson i pokaza koverat.

Jedan policajac osvetli džepnom lampom koverat i dade znak motociklistima, koji pođoše pred automobilom. Stigoše do glavne kapije, ali je ne otvoriše. Dadoše znak da sačeka i prođoše kroz uska vrata. Makferson natrpa džepove gasnim fiolama i bombicama s neprijatnim mirisom. Računao je na mogućnost da mu ne dozvole da unese specijalni kofer sa lestvicama i ostalim priborom, koji je bio zapečaćen.

Na vratancima se pojavi dežurni. Makferson upita hoće li otvoriti kapiju.

- Ostavite kola ovde, a vi pođite s nama - reče dežurni.

- Imam i ovaj kofer za inspektora - reče Makferson.

- Za inspektora Nelsona? - upita dežurni.

- Ne znam. Sve piše ovde - pokaza Makferson koverat.

- Javićemo prvo kapetanu Felonu - zaključí dežurni i pođe pored Makfersona.

Pratila su ih još dva stražara.

Sva četvorica pređoše preko dvorišta, a zatim kroz uzan hodnik do jedne rešetke. Dva pratioca ostadoše pred njom, a dežurni nastavi s Makfersonom dalje. Rešetka se opet spusti. Makferson se osvrnu s osećajem nelagodnosti.

Popeše se metalnim stepeništem koje je zvonilo pod donovima cipela. Nad jednim vratima bila je upaljena mala crvena sijalica. Dežurni zakuca i kad ču glas poziva otvori vrata. Na vojničkom krevetu ležao je kapetan čija bluza je visila na čiviluku.

- Šta se događa? - upita on ustajući.

- Hitna poruka i pošiljka za inspektora Nelsona - objasni dežurni.

- Dajte ovamo - reče kapetan i pruži ruku. - Inspektor radi gore i ne mogu ga odmah uznemiriti.

Makferson lenjo spusti kofer. Pri tome levom rukom u svom džepu otvori gasnu fiolu i zadrža dah. Zatim obrisa ruke o čakšire i pođe k džepu s pismom. Izvadi ga i pruži kapetanu, koji odmah podera omot.

Zurio je trenutak u list čistog papira, a zatim klonu prema krevetu.

- Tako, bebice! Spavajte slatko, morska prasadi - zadovoljno reče Makferson i gurnu kapetana pod krevet.

Povuče i dežurnog pa ih sastavi a zatim spusti ćebe sve do poda.

Žurno iziđe osluškujući. Čuo je da inspektor »radi gore« i pođe uz stepenište, koje je sada bilo široko i zastrto. Vodilo je ka širokoj galeriji. Makferson se peo krajnje oprezno. Dođe do vrha stepeništa i proviri prema jednom hodniku. Tamo je stajao stražar s otkopčanom futrolom revolvera. Pokrenuo bi se s vremena na vreme nekoliko koraka, pa se opet vraćao pred jedna vrata.

Makferson iskoristi priliku kad je stražar bio okrenut leđima, pa baci meku i već otvorenu fiolu s gasom. Okrenuvši se, stražar primeti da na čistom hodniku stoji nekakav predmet koga on koju sekundu pre toga nije tamo video. Pritrča i naže se nad providnu fiolu i pruži ruku da je podigne, ali samo klonu i ostade da leži nepomičan.

- Ah, milion mu podvodnih grebena, kuda ću sada? – prošapta mornar i odluči se za ona čuvana vrata.

Pažljivo opipa kvaku, ali utvrdi da su vrata zaključana. On razmisli i oslušnu. Ništa se nije čulo. Moraće da otvori kofer i uzme pojačivač zvuka. Cevčicu s mikrofonom gurnu u bravu i lopticu slušalice stavi na usnu školjku. Tada začu nejasne glasove. Dva čoveka su razgovarala, ali nije mogao da razume sem nekoliko odlomaka. Poznade Lunov glas.

- Sve vam je uzalud... spavajte... strah... ovako upetljan u čelik... Ni monstruozno... - dopirale su Lunove reči.

- Govorite... oči vam ne mogu... vaši hipnotizerski trikovi - nešto razumljivije se čuo glas inspektora Nelsona.

Makferson pokuca i sačeka spreman da eksplozivom sruši vrata, ako inspektor ne otvori. Ali inspektor nije ništa slutio i odmah se čuše njegovi koraci. On otvori vrata i nađe se pred Makfersonom u uniformi, koji je stajao u stavu mirno.

- Rekao sam da me ne uznemiravate! Šta želite? - reče

- Gospodme inspektore, imam nešto za vas - reče Makferson i naglim pokretom munjevito udari inspektora pravo u lice.

Drugi udarac je bio nepotreban, ali inspektor ga dobi u rebra, koja zakrckaše. Mornar se začuđujuće brzo vrati i dovuče uspavanog stražara. Zatvori vrata i gumu rezu, a zatim pođe napred jer je prostorija bila na lakat. Kad stiže do ugla, zastade začuđen.

Lun je sedeo na nekakvoj stolici sličnoj električnom gubilištu. Ruke i noge su mu bile uzglobljene metalnim šinama, koje su bile zaključane bravama. Bio je go do pojasa, a na donjem delu tela imao je samo veš. Oči su mu, bile prekrivene naročitom crnom maskom. Sedište je bilo u nekakvoj kabini sličnoj liftu.

- Dolazim, dečko moj! - uskliknu Makferson i pritrča.

- Samjuele, ti si?! - odazva se Lun.

- Gvožđa, rešetke, tvrđave, maske! Devet ih orkana odnelo do đavolove babe na dnu vražjeg klanca! - psovao je Makferson skidajući prvo crni povez s Lunovih očiju.

- Kako si uspeo da uđeš? - upita Lun.

- Vidi se - odgovori Makferson i pokaza uniformu.

- A mislio sam da nikakva prevara ne bi uspela. Požuri da isključiš onaj automat. Shvatio sam da ovaj lift, koji silazi u podzemni trezor, može i odozdo da se povuče - objasni Lun.

Makferson po njegovom uputstvu isključi automat strahujući da tako ne pokrene lift s kabinom i stolicom. Lun mu zatim objasni kako se stavljaju osigurači poluge i gde je uređaj za spuštanje.

Trebalo je rizikovati da jednom spuste lift, jer je to bio jedini način da se brave na »stolici« otvore. Kontrolne lampe na maloj komandnoj tabli su pokazivale da li je zatočenik opet seo i da li su ga hvataljke vezale. Tek onda se lift poziva. Gore stiže još uvek zatvoren rešetkom. Kad čuvar vidi da je uhapšenik uredno vezan otvara rešetke.

Makferson se presliša, a zatim ipak predloži:

- Da mi ipak ovo nekako razlomimo i ne spuštamo te dole.

- Ne bismo uspeli ni sa najboljim alatom za više sati. Spuštaj me i pazi da sve uradiš kako treba - zaključí Lun mirno.

Makferson ukloni osigurač, uključi automat i pritisnu dugme. Lift spusti Luna čitava četiri sprata, od kojih su dva bila pod zemljom. U betonskoj prostoriji duboko pod zemljom spone na Lunovim rukama, nogama, i oko pojasa i vrata automatski se otvoriše i on iziđe. Pokupi ćebad i namesti ih tako da popunjavaju stolicu. Zatim sede na sve to i sačeka ugovorenih još dve minute. Lift ponovo pođe gore.

Njih dvojica se zagrlíše od radosti, a zatim spravu spustiše u podzemlje. Pokvariše neprimetno uređaj i počеше da se spremaju za uzmak tako što Makferson inspektoru za potpeticu zalepi bombicu s neprijatnim mirisom. Čim bude ustao ona će se rasprsnuti i on će nedeljama biti izolovan.

Strčaše do Sobe u kojoj su teškim snom spavali dežurni i kapetan. Lun brzo skide košulju i pantalone sa

povisokog kapetana. Uze i njegove cipele, pa kompletno uniformisan stade uz Makfersona.

- Sada smo pravi policajci, prekomandovani iz Avetinjskog odreda - reče Lun - Ali kako da iziđemo?

- Dole su se zatvorile rešetke. Imam lestvice, pa da zaronimo dole - odgovori Makferson i otvori kofer.

Ponesoše lestvice do prozora, koji je bio u uvučenom delu zgrade, Prvi se spusti Makferson s koferom, a za njim kliznu Lun. Tiho predoše dvorište i prikradoše se sobi dežurnog. Tamo je jedan stražar zamenjivao narednika, koji je odveo Makfersona ka kapetanu. Lun tiho priđe vratima i gurnu cevčicu fiole pod vrata, koja nisu sasvim pristajala uz prag. Nepunu minutu kasnije stražar je spavao.

Njih dvojica pođoše da posete dve spavaonice u kojima su spavali policajci iz druge smene. Njihov san postade čvršći.

- Još da pokupimo onu dvojicu tamo u hodniku i da smenimo straže - reče Lun žureći napred.

- Bolje da se gubimo - reče Makferson nestrpljiv da se s Lunom nađe van zidina zamka.

- Ne smemo dozvoliti da se digne uzbuna, jer treba noćas da obavimo još jedan posao - odgovori Lun.

U hodniku su dva stražara nestrpljivo očekivala da se dežurni vrati. A sada se nađoše pred cevima revolvera. Digoše ruke i Lun poče razgovor, koji se pretvori u hipnotizersku seansu. Makferson je za to vreme pazio napolju.

Pet minuta kasnije znali su kako se smenjuje svaki stražar na zidinama i gde se šta nalazi u zamku. Dva zarobljena policajaca su poslušno išla pred Lunom, javljali svakom stražaru lozinku i svoje ime, a zatim čekali da bude vezan i smešten u kakav pogodan kutak.

Lun postavi gasne zamke kod radio - otpremnika i telefonske uređaje onesposobi u glavnom vodu. Sada su mogli mirno da iziđu. Moralo je proći najmanje dva sata

dok se neko od usnulih ne probudi i shvati šta se događa. Uzbuna će doći suviše kasno.

*

Lunov čudni automobil, »maskiran« kao policijski, jurio je kroz London prema istoku.

- Zar nije vreme da se odmorimo? - upita Makferson videći da Lun ne vozi prema skloništu.

- Imamo spremljen automobil, uniforme i sve što nam treba, pa možemo da mimo upadnemo kod Tigrice - objasni Lun. Makferson oduševljeno zviznu.

- Kraci strašne meduze se vezuju u nerazmrsivi čvor! Kako će se batrgati kad shvati da je potonula! - reče zatim.

Vozili su se dalje bez smetnji. Pred poljskom kućom usnule Tigrice dočeka ih stražar, koji im otvori kapiju i ne sluteći opasnost. Nekoliko minuta kasnije on i njegov narednik s još tri stražara behu vezani i zatvoreni u podrumsku prostoriju iza okovanih vrata.

Lun odškrinu vrata spavaće sobe Doroti Aran Karvin.

- Zašto me uznemiravate usred prvog sna? - ljutito upita Tigrica.

- Moramo razgovarati - odgovori Lun i sede na taburet pored kreveta. - Vi se odmarajte. Ne morate ustati. Samo slušajte i sve će biti kako treba. Sklopite oči... Bićete iskreni i zato što je već inače bila pospana, Doroti vrlo brzo utonu u stanje hipnoze. A zatim poče da odgovara na Lunova pitanja.

Tek pošto je saznao da se glavno uporište bande prenosi u Portsmut, na Luna dođe red da se iznenadi.

- Tamo su otišli samo Frenk, Ziger i Nema Smrt - govorila je Doroti.

- Frenk je mrtav. Kako je mogao da ode?

- Frenk je u Portsmutu... Onaj drugi je telom ličio na Frenka - nastavi Doroti.

- Ubijen je i stavljen na mesto Frenka?

Doroti potvrdi.

- Ko je smislio sav taj plan?

- Frenk... On ume da pravi planove... Sve smo likvidirali... ostali su najbolji i poslovi u Portsmutu - pričala je hipnotisana žena.

Lun je još neko vreme ispitivao. Saznađe mnoge zanimljive stvari. Šifra njenog trezora u Švajcarskoj nalazila se ugravirana na malom medaljonu, koji je nosila oko vrata. Ostatak otrova prilikom ubistva Kristifora Alforda bio je još uvek skriven u odlično smeštenom spremištu u napuštenoj kući na Lanark rodu.

Lun promeni traku na minijaturnom magnetofonu koji je beležio svaku njenu reč, a zatim nastavi da je ispituje. Ona nije znala kako se može naći Frenk Karvin, čovek za koga se smatralo da je mrtav i na mesto čijeg tela je u mrtvačnici bio polusagoreli leš jednog njegovog gangstera. Ali znala je telefonski broj u Portsmutu i način da se stupi u vezu sa njegovim ljudima.

Još nekoliko dobijenih podataka pokazaše da je ovde posao završen. Lun izdiktira malo pismo, koje Tigrica poslušno napisa. Ono je glasilo:

»Policiji i inspektoru Nelsonu, Ugrožena sam i moram se skloniti zaštiti od Stenbolda, Luna i njegovih ljudi. Vратиću se kad budem znala da su moji neprijatelji onemogućeni. Doroti Aran Karvin«.

- A sada pođimo - pozva je Lun ostavljajući pismo na vidno mesto.

Uskoro Lunova kola promeniše izgled, a on i Makferson skidoše uniforme. Mornar je sedeo pored polusvesne Tigrice, a Lun je virtuožno vozio prema Temzi. Tek je bio jedan sat posle ponoći.

Pola sata kasnije uđoše u skrovište.

- Mirno ću spavati, kao brod na mrtvom moru - reče Makferson.

- Pritrpi se prijatelju. Imamo još jedan posao u Portsmutu - odgovori Lun sedajući za sto da na običnom magnetofonu snimi izveštaj za Markinča.

Posle pozdrava svom prijatelju on nastavi:

- Čudovišni postupak inspektora Nelsona uvredio je pukovnika Steboida. On napušta London ogorčen na ljude kojima je hteo da pomogne u hapšenju okrutnih zločinaca. A ja, Donald Sikert, izjavljujem da nikada nisam čuo bolju šalu od one da je moj prijatelj pukovnik Stebold niko drugi nego Lun, kralj ponoći. Još nije sve okončano i treba se požuriti da bar jedna čudovišna zločinačka banda nestane...

Dalje je Lun pričao o onom što je smatrao da će pomoći novinaru da što zanimljivije piše o svemu. Obavesti ga i da je policija jurnula za Lunom, a pustila da se načeta banda spase. I sama Doroti Aran Karvin je pobjegla. Ispriča mu i to da više niko ne može prići inspektoru Nelsonu, jer smrdi jače nego svi uplašeni tvorovi sveta. Ispriča mu i tajne zatvora u kome je bio smešten.

- Dragi Arture, sada moram da završim - govorio je dalje Lun. - Obavesti ljude o svemu. Tvoje oružje je ubojno. A za svaku ovu vest, za sve ove senzacije, pružiću ti dokaze koji ti zatrebaju, ako Skotland jard počne da ti se sveti.

Isključujući zatim magnetofon, zapakova traku i pođe da potraži Makfersona, koji je trebalo da smesti Tigricu u naročitu komoru iza laboratorije tako da ima hranu i sve što joj treba dok ne bude došao trenutak da je predaju pravdi.

Makfersona nađe kako spava na širokoj ploči praznog stola u laboratoriji. Lun proveri da li je dobro smestio Doroti i oslobodi je hipnoze.

- Gde sam ja? Šta se dogodilo? - pitala je ona prestravljena.

- Razmislite sami - odgovori Lun i iziđe.

Znao je da će Doroti najviše vremena provesti u spavanju, jer je svaka količina hrane sadržavala bezopasno, ali snažno sredstvo za spavanje. Glad će je buditi i terati da jede, a ona će zbog toga opet brzo usnuti.

Tek posle svih priprema, Lun probudi Makfersona i oni pođu ka naročitom kamionu. Spolja se videlo da na goloj platformi stoji veliki uljani transformator. Međutim, u unutrašnjosti transformatora nalazio se prostor sa udobnim ležajima i potrebnim stvarima. Ovim vozilom Lun je nedavno bio zamenio brzi kamion sa lažnom cisternom za benzin. Kamion je mogao da razvije brzinu ravnu najbržim putničkim automobilima.

Već je bila svanula zora kad stigoše do stana Čarlija Pipčina. Bunovne i srećne, Teri i Brenda uđu u čudno skrovište na kamionu.

Njih četvoro vozili su se prema jugu tako što su se Lun i Makferson smenjivali za volanom i odmore koristili da spavaju. Smenjivali su se na pustim i dobro zaklonjenim mestima.

London je ostao daleko za njima. Mislili su kako će grad uzavreti kad ponovljena jutarnja izdanja listova izruče gomilu senzacionalnih vesti. Lun je pričao:

- Sada Samjuel za volanom sanja kako bi bilo divno da može baciti one smrdljive bombice na šefove inspektora Nelsona.

- Nelson je prošao kako i zaslužuje. On nije suviše rđav, ali je otupeo kao policajac. Ovo će ga naučiti da mora biti i čovek.

- Za tvoju ljubav oprostiću mu i povući obećanje da ću mu razbiti nos - nasmeja se Lun.

- Kako mi se čini, Samjuel mu je već izmenio lik i smekšao rebra - upade Brenda otvarajući uređaj s vrelom kafom.

Kilometri asfalta promicali su pod teškim, ali brzim točkovima. Peli su se iznad Burtona i kroz uzane prereze

ugledaše Portsmut obasjan suncem i sa perjanicama dima nad krovova. More je bleštalo odbijajući sunce.

XVIII

Znajući sve ono što mu je rekla Tigrica, tu gde opreznost zločinaca nije bila izazvana nijednim događajem, Lun je uspeo da već do četrnaest časova sazna da je Frenk Karvin sa svojim najvernijim ljudima van domašaja policije. Njegova velika jahta bila je ukotvljena daleko od obale.

Makferson je morao avionom u London da izvede Doroti i preda je Čarliju Pipčinu, koji će je »ustupiti« Skotlandu. Maskiran kao gospodin sa američkim pasošem otišao je da sve to obavi i vrati se do noći.

Lun je za to vreme sa Teri i Brendom obilazio luku i tražio da unajmi jaki čamac i potrebnu ronilačku opremu za »ribolov« od nekoliko dana. Bogate napojnice i isplata u gotovom tako je pokrenula vlasnika motornih čamaca da im je ustupio svoju malu jahtu, koja je imala motor snažan toliko da je brodić prosto leteo po površini mora.

Sunčali su se na njegovoj palubi promičući između mnogobrojnih lađa. Pošto obidoše Lof Vajt, ugledaše veliku jahtu.

- Tamo uživaju posle krvavog posla - reče Lun glasom u kome se više osećala rezignacija nego pretnja.

- Nas će danas opeći sunce - pokuša Teri da mu skrene misli.

Lun se osmehnu i podiže platnenu nastrešnicu. Spusti se pored Teri i osvrnuvši se da li Brenda dobro drži kormilo, spusti svoju ruku na devojčino rame.

Veoma si draga i lepa, Teri - šaptao joj tiho neko vreme, a zatim rekao da je istina da još uvek ne može zaboraviti Džejn Vitington?

- Zar se nešto može zaboraviti? Ne znam da li sam pogrešio kad sam je gurnuo od sebe... To je bio jedini način da joj vratim slobodu. Mene suviše progone. Nijedna žena ne sme se vezati za mene. To bi bilo gubitak slobode - pričao je ne bez tuge u glasu.

- Možda bi neka htela da bude srećna baš uz tebe i baš zato što zna da te svako goni. Ne smeš biti usamljen - prozbori Teri Majborn i njene oči kao da se ovlažiše.

Lun odgovori samo stiskom ruke oko njenog ramena. A zatim privuče njenu glavu i zagleda joj se u oči. Poljubac je bio dug i strastven.

- O svemu treba razmisliti. Pred nama je još jedan posao - reče Lun i opet je poljubi.

Zatim ustade i pođe da uzme kormilo od Brende, jer brodić je bio skrenuo od pravca koji je Lun hteo da drži.

*

Pošto pade mrak, čekali su uz obalu još čitav sat. Već su bili zabrinuti zbog Makfersona, jer je kasnio. Ali on se iznenada pojavi. Za njim je išlo šest mornara sa njegovog broda.

- Doveo sam momke. Bez njih bi mi bilo dosadno - objasni on i predstavi ih gospođici Teri Majborn i gospođi Brendi Lendon.

Lun ih je poznavao, kao i oni njega. Istina, oni su ga znali kao naučnika i profesora Džernsa Hjjustona.

Nisu ni slutili da je pred njima legendarni kralj ponoći.

- Ti se sve više s mnogo uspeha služiš glavom - obrati se Lun svom drugu.

- Ponovi to pred Brendom - nasmeja se Makferson.

Uskoro se otisnuše od obale i snažni motor zatrese brodić, a zatim se pred njegovim pramcem digoše penušavi talasi.

Četiri Makfersonova čoveka uzeše lake gnjuračke aparate sa kiseonikom i peraja za plivanje. Pripasaše kutije sa revolverima, koje su se hermetički zatvarale. Isto uradiše Makferson i Lun. Na maloj jahti, koja se približavala ogromnom i luksuznom Karvinovom brodu, ostadoše Teri i Brenda i dva mornara. Mašinske puške, donete u koferima sa kamiona, postaviše tako da mogu zasuti brod kuršumima.

Približiše se pogasivši sva svetla. Na dvesta jardi od Karvinove jahte brodić stade; njih šestorica kliznuše u more. Svaki od njih je nosio ponešto od opreme. Tu su bile i lestvice za bacanje na palubu, sa trokrakim udicama sličnim kukama. Brodić je pod najmanjim gasom klizio oko jahte. Kad se nađe na drugoj strani mornar upali svetla. Motor zakrklja, pa se ugasi. Opet zabruja, pa se opet ugasi. Brodić je polako klizio sve bliže velikoj jahti.

- Hej vi tamo! - dopre promukli glas kroz brodski ručni megafon. - Udaljite se odmah odatle:

- Motor nam se pokvario! Pomozite! - odvrati Teri.

- Nismo mi služba za pomoć budalastim devojkama! - odvrati Sebastijan Traj, jer to je on vikao s jahte.

- Zar nam nećete pomoći?! - odvrati Teri. - Kakvi ste vi tamo ljudi?

- Hoćete li da vam probušim to korito, pa da plivate do obale? - upita sada Traj bez megafona, jer je brodić bio došao na svega dvadesetak jardi.

- Kažite šefu da je Teri Majborn ovde. Gospođa Doroti je uhapšena i počela je da priča - nastavi Teri sve po planu.

Traj nešto opsova i doviknu nekom da pozove šefa. Negde umuče muzika i uskoro se uz ogradu pojavi ugojena figura jednog čoveka. Iza njega su stajala dva pratioca s mašinskim puškama.

- To su one! - uzviknu jedan od njih.

- Halo Ziger! - javi mu se Teri.
- Ti znaš mene i Brendu. Primate nas na brod.
- Osvetlite reflektorom tu olupinu, da ih bolje vidimo - reče gojazni čovek glasno, a tiho dodade: - Budite oprezni. To su agenti Avetinjskog odreda. Moramo ih potopiti i nestati.

Ali tada se začu snažan Lunov uzvik:

- Šape gore razbojnici!

Gojazni podiže ruke, ali Nema Smrt i Ziger pokušashe da se okrenu i pucaju. Pucnji ih presekoše i oni padoše oko svog šefa. Treći zločinac pored gojaznog pokuša da se baci preko ograde broda, ali ga pogodiše kuršumi iz mašinske puške jednog mornara.

Sa pramca se čuše pucnji. Otpoče borba i kod krme. Makferson je već bio na kapetanskom mostu i odatle je gađao, a zatim viknu:

- Predajte se i prekinite paljbu!

Još nekoliko pucnjeva odjeknuše, a zatim devet mornara iziđoše vukući jednog od preostalih Karvinovih razbojnika.

- Mi smo bez oružja! Predajemo se - javi se jedan od njih. - On nas je sprečio da to odmah učinimo!

- Jesu li svi ljudi na palubi? - upita Makferson.

Mornari se osvrnuše i pogledaše okolo.

- Mislim da su svi. Ne vidim jednog gazdinog pratioca - reče neko.

- On je dole u moru. Baš ga vade - odvrati Makferson.

Sve je bilo svršeno. Makfersonovi mornari su zaposedali brod, vezivali posadu i pohvatane i pretresali potpalublje. Lun je pomogao da se Teri i Brenda popnu na jahtu.

- Zaplovimo odmah prema jugu! - naređivao je Makferson, jer je postojala mogućnost da se neki patrolni čamac uputi od obale da vidi kakva je to pucnjava ovde.

Jahta je plovila prema jugu praćena iznajmljenim brodićem. U visini Duriston rta uspori vožnju.

Lun je u kapetanskoj kabini ispitivao Frenka Karvina.

- Sve je otkriveno - počeo Lun. - A sada pričaj, jer ništa ne možeš sakriti.

Karvin pokušava da poriče svoje ime i da izmišlja laži. Ali Lun mu kazna šta je sve saznao od Doroti.

- Ko ste vi? - upita Karvin.

- Ovde ti odgovaraš, a ja pitam - odgovori Lun

- Ne mogu da shvatim kako je Doroti mogla sve da izbrblja - reče Karvin uzdahnuvši obeshrabreno.

- Ima načina da i ti sve kažeš. Poslušnost i istina će ti olakšati muke - dodade Lun.

Bilo je čudno kako se Karvin brzo odlučio da govori. Govorio je o velikim poslovima, skladištima krijumčarenog oružja i dragocenosti. Opisivao je mrežu rasturanja i krijumčarenja droga, veštinu ucenjivanja, bogatstvo ostavljeno u bankama širom sveta i svoje mogućnosti da nadoknadi sve ono što je izgubljeno u Londonu. Sve se poklapalo sa onim što je saznao od Tigrice, ali ona je znala tek mali deo velikih poslova.

- Zanimljivo je da brzo predaješ svu svoju armiju - primeti Lun.

- Shvatio sam ko ste vi i hoću da se spasem - odgovori Karvin gledajući u magnetofon, koji je registrovao svaku njegovu reč.

- Kako ćeš to postići? - upita Lun.

- Samo ja mogu staviti na raspolaganje svo to bogatstvo. Ako mene ubijete, ili, me predate policiji, sve će propasti. Biće zaplenjeno i ovde na ostrvima i širom sveta. Nudim vam pola ogromnog bogatstva. Biću vam u rukama dok ga dobijete. A vi ćete dati reč da ćete me osloboditi - objasni Frenk Karvin i škiljeći zagleda u Luna.

- Nećeš se izvući, stostruki ubico! - odgovori Lun glasom od koga Frenka podiđe jeza.

- Imam dva miliona funti u Švajcarskoj. Samo ja znam šifru - pokuša Karvin da nastavi svoju ponudu.

- Reći ćeš mi tu šifru bez pogađanja - zaključí Lun.

*

Za to vreme, Makferson je upoznavao brod i vršio pripreme da se iskrcaju Karvinovi preživeli zločinci i sam njihov gazda. Naredi i posadi, koja je bila dobro plaćena, ali nije pripadala zločincima, da se spremi za iskrcavanje. U sefovima jahte bilo je dovoljno novca da im isplati zaradu za jedan mesec unapred.

Lun ostavi Karvina i nađe Teri i Brendu.

- Došao sam da vas molim za još jednu uslugu - reče on sedajući između njih.

- Pokušaćemo da učinimo to što tražiš - reče mirno Teri.

Lun im objasni da one treba da prime trake sa izjavom Frenka Karvina i da brodićem pristanu u Portlendu kako bi predale sav taj ološ i mornare policiji.

- A vi ćete ostati na jahti? - upita Brenda.

- Šteta je da i nju predamo. Naš brod je zaplenjen u Londonu. Uzimamo ovaj u zamenu za njega - odgovori Lun.

One se osmehnuše. Zajedno iziđoše na palubu da posmatraju prelaz pohapšenih.

- u kakvim krdom zveri ćemo nas dve ploviti - reče Brenda.

- Svi će oni spavati kao mrtvi i kad ih policija bude smestila iza rešetaka - objasni Lun.

Priđe im Makferson.

- Pomogni mi da napravimo plan prepravke broda. Čim se udalje ovi nitkovi, počecemo bojenje i promenu izgleda jahte - reče on Lunu.

- Idem malo sa njim, a zatim ću se vratiti - obrati se Lun Teri i Brendi.

Desetak minuta kasnije se vrati. Uz ogradu jahte stajala je sama Teri. Brenda je već bila na brodiću, u koji su smešteni, svi pohapšeni. Svaki od njih je bio vezan, a zatim nateran da proguta nekakav sivi prašak. Jedan za drugim sklapali su oči i ostajali nepomični.

- Otpрати me do kabine. Tamo mi je ostala torba - reče Teri Lunu.

On je uze pod ruku i oni pođoše uskim brodskim hodnikom. U kabini Teri sede na kauč. Gledala je Luna suznim očima.

- Da li ću te opet videti? - upita tiho.

- Obećavam da hoćeš - šapnu Lun i poče da joj briše prve suze, koje krenuše da teku niz njeno lepo lice.

Talasi su šumeli oko bokova broda. Lunove ruke primiše u zagrljaj ustreptalo telo devojke. Nastupali su trenuci sreće, koja je vredna decenije nečijeg života.

- Volim te, dragi - šaputala je Teri.

Lun joj je odgovarao poljupcima.

*

Kad se i Teri spusti na palubu brodića, Lun i Makferson su stajali uz ogradu jahte.

- Brenda, draga! - zvao je Makferson. - Dobro čuvaj mali prijemnik. Tražiću te u Londonu iduće nedelje! Budi u onom hotelu.

- Bićemo obe! - odgovori Brenda.

Brodić poskoči na površini vode i skrenu ka Portlendu. Jahta ga je pratila još neko vreme, a zatim u luku skrenu i nestade na horizontu vozeći punom brzinom.

Mornari su bili vični prepravkama izgleda broda. Kad je počela da sviće zora jahta je već nosila ime »Senen«. Tako se zvao i gradić na krajnjem rtu Kornvala, ka kome su plovili.

Ispremeštana platna, promenjena boja natpalublja i postavljeni dodaci na kapetanskom mostu, uz nekoliko kulisa na krmi, sasvim su promenili izgled broda. A ime »Senen« je postojalo u registrima, jer je to bilo ime Lunove jahte koja je bila slična ovoj, ali je prodana u Južnoj Americi.

- Kuda plovimo kapetane? - upita Lun videći Makfersona nagnutog nad instrumentima.

- Hteo bih prema ekvatoru i dalje na jug. Bilo bi divno tamo prema Haitima ili Koralnom moru... Ali brod je slabo opremljen i u Londonu čekaju Brenda i Teri - odgovori Makferson lukavo se smeškajući.

- Pogađam li da ćemo stići u Bristolski kanal? - upita Lun.

- Tri puta mu po stotinu pustih ostrva, ti ćeš postati pomorac, a ja suvozemni pacov! Pogodio si! - odvrati mornar.

- Magnet koji te privlači prilično je snažan - šalio se Lun.

- Malo i previše! Ali imam želju da u Londonu svratim do Skotland jarda i ispišem se iz Avetinjskog odreda - uzvratila Makferson.

Lun sede i uključi radio. -Tražio je muziku, ali sve stanice su javljale vesti o burnom raspletu događaja u Londonu i Portsmutu,

- Čekaj! pa to sada govori Brenda! - viknu Makferson.

»... Tek kad smo nas dve otplovile pola milje od jahte, trgla nas je eksplozija. Videle smo kako se divni brod u samo svitanje izvaljuje na bok i tone. Ispunilo nas je užasno saznanje da na jahti možda tonu ta dva divna čoveka...

- Vi ste za Luna i Makfersona, zar ne?«, pitao je radio reporter.

- Samo ako su se spasli... Da li ću ih ikada videti još jednom?«, pitala se lukava Brenda pred mikrofonom.

- Silna je, tako mi svih mora i brodova! – uskliknu Makferson.

- I vrlo lukava. Sa ženama nije lako izići na kraj - dodade Lun.

- Jednom treba pustiti da i žene plove po morima. One to zaslužuju - reče Makferson i lupi šakom po stolu pretrpanom kartama.

Brod je plovio dalje ka jugu. Sa severa su ga pratili oblaci, koji su se gomilali nad kopnom. Brodovi su plovili u raznim pravcima, »Senen« je držao utvrđenu kurs.